

Raftul
Denisei

PREMIO VIAREGGIO-RÈPACI
NARRATIVA 2023

NICCOLÒ AMMANITI

Viata intimă

ROMAN

„Ammaniti de
darul cel mai pre
originalita

CORRIERE DELLA S

NICCOLO AMMANITI

Viața intimă

Roman

Traducere din limba italiană și note de

GABRIELA LUNGU

Dacă vrei un prieten, îmblânzește-mă!
Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinț*

Nu mă scoate din teacă fără motiv.
Nu mă folosi fără măsură.

Inscripție pe spada statuii lui Giovanni de Medici,
sculptată de Temistocle Guerrazzi

I. Miercuri, 21 februarie

1.

Această poveste începe într-o zi de miercuri a deceniului trecut. E ora nouă și un sfert dimineața, și Maria Cristina Palma face sport. E tocmai prinsă într-o genuflexiune

bulgărească, un exercițiu care tonifică cvadricepsii și fesele. Ținându-și un picior în spate și unul în față, îndoaie genunchii, uitându-se pe fereastra verandei la atmosfera opacă. Praful fin, care i-a obligat pe locuitorii Romei să-și reducă săptămâni întregi deplasările, s-a mai dus odată cu ploaia. În casă e cald, dar, dincolo de geamurile duble, gerul nopții a acoperit cu brumă palmierii și pergola golașă a terasei. Printre coloanele balustradei se întrezărește malul Tibrului înțesat cu mașini, iar puțin mai încolo profilul greoi al Castelului Sant'Angelo, pierzându-se în ceața nesănătoasă a capitalei. Penthouse-ul în care locuiește Maria Cristina e unul dintre acele paradisuri pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu le visează, atât este de imposibil de ajuns la el. Mai mult de trei sute de metri pătrați, la doi pași de Piața Navona, într-un edificiu neoclasic supravegheat zi și noapte de camionetele poliției.

Mirco Tonik, trainerul ei personal, un tânăr din Francavilla al Mare, tocmai îi povestește că a sărbătorit, într-un restaurant vegan din Pigneto, ziua de naștere a logodnicului lui, Michael Carmichael, un irlandez care traduce manuale de instalare pentru imprimante și routere. În timp ce antrenorul e cu gândul la niște vinete alla parmigiana mortale, nu alta, scoate un disc de pe bară, și greutatea din partea opusă, cinci kilograme de fontă pură, se desprinde și cade pe degetul mare al femeii, care scoate un urlet atât de puternic, că face să amuțească perechea de papagali inseparabili aflați într-o colivie smălțuită deasupra ferigilor. Veranda cu plante de alocasia în ghivece albastre, palmierul kantia și ramurile de pothos care se întind pe rafturile bibliotecii pulsează în jurul ei ca într-un efect special dintr-un film prost.

Mirco Tonik, intuind enormitatea tâmpeniei pe care a făcut-o, se ia cu mâinile de cap și, legănându-se, îl invocă pe Tatăl Ceresc.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Dumnezeu! Ce-am făcut!

Maria Cristina tremură de durere. Trebuie doar să respire și s-o lase să se atenueze.

Cu timpul, amintirea micilor dureri fizice, spre deosebire de cea a durerilor sufletești, tinde să dispară și, după câțiva ani, ne amintim vag suferințele provocate de extragerea unui molar sau de o apendicită. Au trecut cincisprezece ani de când fostul soț al Mariei Cristina, cunoscutul scriitor Andrea Cerri, i-a prins degetul de la mână în ușa Golfului Cabrio oprit în fața hotelului Locarno. Atunci alergase la serviciul de urgență al spitalului Fatebenefratelli, unde îi tăiaseră ultimul rest de piele care mai ținea împreună carne, unghie și sânge. Azi, din fericire, pantoful a atenuat impactul.

— Cum te simți? Te doare? bolborosește personal trainerul, ținându-și mâna apăsată pe piept.

De-abia reușind să respire, Maria Cristina îi face semn să fie calm.

În momentul acela nu există pe lume – pe lume poate da, dar cu siguranță nu în centrul Romei – o persoană mai agitată ca Mirco Tonik. Degetul pe care l-a zdrobit e unul dintre cele mai prețioase din cele șaisprezece miliarde de degete mari care pășesc pe planeta noastră.

Picioarele Mariei Cristina Palma, numărul treizeci și nouă, numărul armoniei în Yajurveda, sunt picioare grecești, unde al doilea deget depășește puțin degetul mare, ca la Venus din Milo. În medicină, această caracteristică e numită „degetul lui Morton”, în cinstea lui Dudley J. Morton, un ortoped american care a descris-o pentru prima oară. Se întâlnește numai la zece la sută din populația mondială, și răspândirea ei e neregulată. La scandinavi nu e prezentă, dar în populația Ainu care trăiește în insulele japoneze ajunge la aproape nouăzeci la sută. Bolta plantară

à la Barbie e atât de perfectă, încât pielea, neatingând niciodată pământul, se menține netedă și mătăsoasă. Conform podomanției, arta de a citi viitorul în tălpi, degetele lungi indică ambiție și hotărâre. Dacă scrii pe Google „picioarele Mariei Cristina Palma”, îți apar mii de fotografii. Detalii și poze mărite, cu și fără pantofi. Marina Cristina, alături de Selena Gomez, e regina wikiFeetului, site-ul fetișștilor piciorului.

Mirco Tonik nu uită, printre altele, nici cine e soțul femeii căreia i-a nenorocit degetul, Domenico Mascagni, actualul prim-ministru italian. L-a întâlnit în casă de câteva ori, dar de spaimă n-a reușit nici măcar să-l privească în ochi. E un bărbat puternic, descendentul unei vechi familii de avocați care au salvat fabrici, au reprezentat state și holdinguri internaționale. Se povestește că un strămoș al lui, un oarecare Tancredi Mascagni, aflându-se în trecere prin Anglia, a contribuit la redactarea Magnei Carta.

Personal trainerul se vede deja sărac lipit pământului, suflând într-un nai (singurul lucru pe care știe să-l facă în afară de a antrena) în fața pizzeriilor din centru pentru câțiva bănuți. Michael i-a repetat de sute de ori: „Cheltuiește puțin acum, ca să nu cheltuiești mult după aceea. Fă-ți o asigurare.” El însă e strâns la pungă, și acum va trebui să vândă puținul pe care-l are (o garsonieră în Pigneto, un sfert dintr-un dammuso¹ pe insula Pantelleria și un scuter hodorogit) ca să plătească reconstrucția sublimei falange. Și oamenii își vor aminti de Mirco „Tonik” Belluccio² ca de bărbatul care a masacrat degetul Mariei Cristina Palma. Simte că nu mai are aer. Deschide larg ușa de sticlă și se îndreaptă spre parapet, repetând cu aspra cadență din Abruzzo: „Acum mă omor. Acum mă omor.”

¹ Casă tradițională.

² Frumușelul.

Sub terasa familiei Mascagni se află o alta, pe care se plimbă un ciobănesc german cu un aer deloc prietenos. Mirco se întoarce, își vâără capul în bazinul cu plante de papirus, își dă părul pe spate și intră din nou în casă.

Maria Cristina, așezată pe bancă, și-a scos pantoful și își observă degetul roșu și umflat.

Antrenorul îngenunchează pe covorașul aflat în fața propriei regine.

— Sunt gata să suport orice pedeapsă. Dacă se poate, corporală. O ultimă dorință: câteva picături de Xanax.

— E în baie.

Imploratorul își ridică privirea.

— Nu-mi faci nimic? Dacă mă ierți, îți fac abonament pe tot anul.

— Pe raftul de sub oglindă.

Mirco Tonik, nevenindu-i încă să creadă că a fost iertat, fuge să înghită o doză zdravănă de molecule de alprazolam.

Profesorul Angelo Zurlo, chirurg ortoped, șef de secție la Policlinica Gemelli, interpelat telefonic de Caterina Gamberini, asistenta personală a Mariei Cristina Palma, o asigură că pe baza noilor dovezi clinice se recomandă să calci pe partea traumatizată pentru că, „atunci când crește fluxul sanguin subunghial, se evită crearea unor hematoame care duc la căderea unghiei”. Deci, fără spital, o bună doză de antiinflamatoare și, dacă se poate, mers cu pantofi deschiși la vârf și cu toc mic.

Informația o reanimă pe soția premierului, care se temea că va trebui să renunțe la petrecerea de la Clubul Canotorilor Aniene. A primit o rochie nouă Dior și vrea s-o îmbrace la ziua de naștere a lui Igor Rossi Brogi, președintele ANAI (Asociația Națională a Hotelierilor Italiani).

Dacă profesorul i-ar fi recomandat Mariei Cristina să țină piciorul nemișcat, și ea ar fi rămas acasă, n-aș putea spune

povestea asta. Dar nici nu sunt chiar așa de sigur. Poveștile, cele importante, cele care schimbă destine, sunt fluvii năvalnice, greu de prins între maluri. Tu le pui un obstacol, iar ele deviază, găsesc o altă cale să curgă. Iar mie îmi place ca povestea asta să înceapă așa, cu un urlet de durere.

Însă accidentul, care de-abia a avut loc, poate fi un bun exemplu pentru a o încadra mai bine pe Maria Cristina Palma, protagonista acestui roman.

Dacă cineva îi face un rău, se îngrijorează pentru cine i l-a făcut. Una dintre specialitățile sale e să subestimeze suferințele pe care existența i le-a făcut cadou, liniștindu-i pe ceilalți. La unsprezece ani, în vila din Mondello, încercase să potolească o încăierare între Nello, motanul casei, și Tolo, pudelul mătușii Vittoria. Felina, un diavol tigrat care sălta prin cameră, se cățăraseră pe ea ca pe un copac, înfigându-și ghearele în carnea de copil înainte de a dispărea pe coridor. Micuța ieșise în grădină, unde se aflau mama, mătușa, chelnerii în uniformă albă, verișorii cu colacii de salvare și fratele ei pe trambulină. Piscina era de un albastru orbitor, cicadele cântau printre pini, iar ea, stângace, pe picioarele ei lungi ca de mânz, cu două inutile triunghiuri de pânză pe pieptul osos, jupuită ca Sfântul Bartolomeu, se așezase în fața unei farfurii cu dovlecei umpluți, își pusese șervetul pe genunchi, își turnase apă într-un pahar și băuse în țipetele tuturor.

2.

Douăsprezece ore mai târziu, Maria Cristina Palma se află la Clubul Canotorilor Aniene, la petrecerea cu ocazia zilei de naștere a lui Igor Rossi Brogi.

Ce greșeală de neiertat să plece de acasă. Degetul o duruse toată ziua, iar acum, strâns împreună cu celelalte în pantoful Tom Ford, pulsează ca o a doua inimă. Ce suferință inutilă; dacă s-ar fi încălțat cu niște pantofi fără toc, așa cum, înțelept, o sfătuisese profesorul Zurlo, n-ar fi avut parte de așa ceva, dar ar fi trebuit să-și regândească ținuta.

Din fericire, petrecerea merge înainte. Salonul e plin până la refuz cu hotelieri care vorbesc încontinuu unii cu alții, într-un vacarm de voci, furculițe și râsete. Un pianist deprimat cântă niște note timide de jazz.

„Ține-te tare”, își șoptește Maria Cristina. Termină dintr-o înghițitură cupa de Ribolla Gialla, o pune într-un echilibru precar pe brațul fotoliului, se ridică și, ferindu-se de tăvile chelnerilor, trece pe lângă un grup de doamne care stau la coadă pentru anghinarea alla giudia. Simțindu-le privirile îndreptate spre ea, se răsucește cu o piruetă. E încântătoare în rochia ei Dior care-i lasă spatele și umerii descoperiți, cu o fustă clopot roz pudră și roșu care are o crăpătură laterală din care aproape i se văd chiloții.

Unde o fi soțul ei?

Oamenii de la security supraveghează ușile. Asistenții prim-ministrului, dintre care nici unul nu are mai mult de treizeci de ani, stau îngrămădiți pe un mic divan cu farfuriile de paste pe genunchi, ca o turmă de adolescenți la petrecerea părinților.

Uite-l.

E în fundul salonului, înconjurat de hotelieri, cu mâinile în buzunarele pantalonilor și privirea încruntată pe care o are când ascultă lucruri foarte importante sau plictisitoare.

Maria Cristina, în toată înălțimea ei de un metru nouăzeci cu tocuri cu tot, își face loc, întinde brațul și îi pune o mână pe umăr.

Premierul o privește atent, încercând să înțeleagă dacă este vorba despre ceva serios. Trăiește în așteptarea unor lucruri serioase. Dar soția lui e un sfinx.

— Iertați-mă o clipă, spune, adresându-se grupului. Și adaugă: În orice caz, perspectiva e valabilă, nu trebuie să o subestimăm...

— Vi-l fur o secundă, spune ea, zâmbind.

Micul grup de sexagenari, unii chei, alții cu părul vopsit, strânși în costumele lor bleumarin, absolut toți fără ciorapi, cu gleznele ciupelite de bătrânețe ieșind de sub pantalonii strâmți și pantofii cu talpă groasă, zâmbesc la rîndul lor, dând la iveală șiruri de fațete dentare ornate cu punctișoare de piper de la paste all'amatriciana din farfuriile pe care le țin în mână. Toți la unison, ca într-un dans tirolez, fac un pas înapoi și o privesc fix, de parcă s-ar afla în fața unei contorsioniste care se vîră într-un geamantan. Sunt ocupați să o compare pe Maria Cristina în carne și oase cu patrimoniul imagistic (video, reportaje de modă, fotografii furate, fotografii de familie etcetera) pe care îl păstrează în hipocamp, partea din creier în care e lăcașul memoriei. Îi scanează gura, gâtul, șoldurile, sânii (siliconăți sută la sută), picioarele nesfârșite care se văd prin rochie și se termină cu o pereche de tocuri amețitoare. Încearcă să înțeleagă dacă este într-adevăr femeia cea mai frumoasă din lume. Și își răspund că da, e frumoasă, să dăm Cezarului ce e al Cezarului, dar nu frumoasă cum spune legenda. Nu se poate compara cu Monica Belluci sau cu Emily Ratajowski, sau cu alte mii. Nimic de zis, e rafinată, elegantă. Cu un trup excepțional la cei patruzeci și doi de ani ai ei, de făcut sex toată viața, da' să-ți pierzi mințile, asta nu. Sigur, e greu de înțeles cum a făcut înfumuratul ăla de Mascagni să pună mâna pe așa o pizdă.

Există un răspuns.

Ca pe vremuri.

Bani și Putere.

Trebuie să explic că, înainte cu un an de a începe povestea asta, o importantă cercetare realizată de o universitate din Louisiana în colaborare cu Center of Advanced Study of Body and Facial Plastic Surgery di Carmel (California) a decretat că Maria Cristina Palma e cea mai frumoasă femeie din lume.

În primul moment, cercetarea nu a iscat cine știe ce reacții. Astfel de știri, bune de pus în josul paginii alături de reclame pentru integratori alimentari și împrumuturi avantajoase, apar cu sutele în fiecare zi. Dar, puțin câte puțin, prin mecanisme aleatorii, pe care doar meteorologii și matematicienii le înțeleg, știrea a urcat, devenind, ca să folosesc un cuvânt pe care-l detest, virală. Alimentată de rețelele de socializare, a dezlănțuit un entuziasm colectiv rezervat doar naționalei de fotbal atunci când câștigă trofee importante. Din Italia, știrea s-a întors peste ocean, și de acolo a ajuns în toată lumea, pecetluind supremația frumuseții mediteraneene și, în consecință, a bucătăriei noastre, a panoramelor și a culturii noastre milenare.

Măsurile ovalului Mariei Cristina Palma corespund celor ale divinei proporții, raporturile dintre liniile verticale, orizontale și oblice coincid cu formula matematică a secțiunii de aur³. Pomeții înalți, nasul atât de diferit între partea frontală și profil conviețuiesc în perfectă armonie cu buzele subțiri care acoperă dinții albi și drepti. Sprâncenele, dese de la natură, sunt niște parabole care deschid calea pentru ochii a căror culoare e un mister. În funcție de lumină sunt gri, verzi, stropiți cu punctulețe aurii sau galbeni, furați de la o vulpe. Statura maiestuoasă, proporția

³ Primul număr irațional descoperit și definit în istorie, notat cu litera grecească ϕ .

brațelor, gleznele subțiri, picioarele despre care am vorbit deja, pielea mătăsoasă ca o petală de trandafir, toate întruchipează frumusețea eternă care i-a fermecat pe artiștii din orice epocă, de la Fidias la Picasso.

În scurt timp însă, bucuria victoriei s-a transformat într-un coșmar pentru protagonista noastră. Luni întregi a trebuit să se baricadeze în casa de la țară, asediată de jurnaliști, înconjurată de fani, invitată la emisiuni de tot felul, urmărită de agenți cinematografici sau batjocorită, insultată și disprețuită de cei care o urau. Era publicată orice imagine în care apărea. Când sărea cu prăjina la întrecerile europene de atletism juniori, când defila pe podium la Paris, când o scosesea din mașina în flăcări în care murise primul ei soț.

Imediat, partidele de dreapta, apoi aliații de guvern, iritați de lumina neașteptată aprinsă asupra perechii, l-au acuzat pe Domenico Mascagni că-și folosește soția ca pe un candelabru aurit, ca să-și ascundă modesta greutate politică. Această expunere e o insultă la adresa femeilor urâte, a celor care lucrează, a celor care suferă de o patologie. Maria Cristina Palma e un vas gol, umplut cu nimic, un mijloc patetic de a câștiga adeziuni.

Povestea cea mai des vehiculată e că a fost plătită cu mai multe milioane de euro (fondurile negre ale partidului) ca să țină în picioare un mariaj deja terminat. În realitate, perechea nu există. Irene, fiica de zece ani, e rodul unui calcul, poate al unei eprubete, dat fiind că soții nu au raporturi sexuale, iar acasă nici măcar nu-și vorbesc. Există dovezi, documente, vechi interviuri. Iar colege din școala elementară, verișori, foști iubiți, avocați, așa-ziși prieteni sunt gata să confirme că doamna Palma e dispusă la orice numai să-și atingă țelul. E un golem construit de o echipă de experți, programat de Omidă, managerul social media al lui Mascagni, ca să fie perfecta încarnare a soției unui

premier. Frumoasă și mută. Timiditatea, maniera modestă de a se exprima, da-urile, nu-urile, nuștiu-urile șoptite sunt dovezi de netăgăduit că e tristă, nefericită, victimă a soțului ei. Dar sunt și alții care susțin că ea e mintea criminală a clanului, una care și-a tras-o cu tot universul numai ca să ajungă acolo. Au fost făcute emisiuni TV și programe radio, au fost asmuțiți jurnaliști de investigație ca să cerceteze viața „Mariei Tristina”, fostă fotomodel palermitan, a cărei existență se împarte între privilegiu și tragedie.

Circulă în librării o biografie a ei neautorizată, *Povestea unei stele din Sud*. În numai o sută de pagini, însoțite de ilustrații, faimosul jurnalist Manlio Calzini ne oferă un rezumat complet. Mama Mariei Cristina, Teresa Sangermano, dintr-o bogată familie siciliană, se mărită, după o noapte petrecută într-un refugiu în Dolomiți, cu alpinistul friulan Bebo Palma. Cei doi aduc pe lume mai întâi un băiat, Alessio, și cinci ani mai târziu pe Maria Cristina. Când Teresa se îmbolnăvește de cancer, soțul o lasă pentru o documentaristă franceză și merge să trăiască în Nepal, părăsindu-și familia. Teresa moare când Maria Cristina are doisprezece ani. Opt ani mai târziu, Alessio își pierde viața într-un accident subacvatic, în Grecia. Câtăva vreme, nenorocirile stau departe de viața tinerei, care, între timp, din cauza unui incident, a lăsat sportul pentru modă. Face modelling pentru o cunoscută marcă de lenjerie. La douăzeci și șase de ani se căsătorește cu scriitorul Andrea Cerri (după unii bine informați, singura iubire a vieții ei), cu douăzeci de ani mai bătrân. După doi ani, într-un accident de circulație, el își pierde viața, și ea scapă cu arsuri pe o parte din corp. Se recăsătorește la treizeci și doi de ani cu Domenico Mascagni, și în același an dă naștere unei fetei, Irene.

Fericitul eveniment nu e suficient pentru a-i face pe ceilalți să uite o existență înțesată de nenorociri și încep să o poreclească Maria Tristina.

Maria Cristina, cu privirile hotelierilor lipite încă pe fundul ei, își trage soțul lângă ușa vitrată a terasei. Bodyguarzii le fac scut, ascunzându-i de privirile invitaților.

— Să ieșim o clipă, te rog... zice ea, încercând să deschidă ușa de sticlă. Ai spus că petrecerea va fi distractivă și că o să avem și focuri de artificii.

— Se pare că primăria nu a permis.

— Mă doare degetul. Vreau să merg acasă.

— Acum?

— Da. Acum. Se lipește de el și îi șoptește la ureche: Am băut.

El se uită la ea îngrijorat:

— Cât?

— Un pic. Speram că o să-mi treacă durerea.

Maria Cristina nu e abtinentă, bea din când în când câte un pahar, nu mai mult, dar, dacă depășește această limită, se îmbată. Dumnezeu i-a dat atât de multă frumusețe, dar a uitat să-i furnizeze dehidrogenaza, enzima care metabolizează băuturile alcoolice.

Domenico îi face semn unui gardian să deschidă ușa, își prinde soția de mână și o duce afară.

Pe terasă e frig. În aer a rămas mirosul ploii căzute după-masa, iar Maria Cristina, învelită în materialul acela subțire, simte cum frigul îi pișcă pielea. Domenico își scoate haina și i-o pune pe umeri, în timp ce ea se îndreaptă cu pași șovăielnici spre balustradă. Pe pământ, covorul de frunze creează lacuri de dale turcoaz. Într-un colț sunt adunate mesele, scaunele vârate unul într-altul și un șir de încălzitoare, în metalul cărora se reflectă luminile din Roma Nord. Premierul se apropie de soție, iar pe cămașa lui

albastră, la subsuori, se lătesc două pete întunecate. Ea încearcă să-l îmbrățișeze, dar el întinde mâna, ia o țigară din buzunarul hainei, face doi pași înapoi și o aprinde.

— De ce? o întreabă.

Maria Cristina scutură din cap ca și cum ar trebui să-și scoată fânul din păr.

— De ce ce?

— De ce ai băut? Nu era mai bine să iei un antiinflamator ?

— Am luat deja două.

Se întoarce cu spatele și se uită la bărcile canotorilor și la Tibrul umflat care se lovește de malurile lugubre. O supă maronie se mișcă încet, în mari spirale strălucitoare care poartă cu ele ramuri, pungi de plastic și insulițe de materie închisă la culoare.

— Ai mâncat ceva?

— Doar salată. Totul e gras. Au fript până și brânza gorgonzola. Și oricum, dacă vrei să știi, nu sunt beată, ci doar amețită. Vreau să-mi pun degetul în apă rece.

Domenico se apropie din nou de ea, trage fumul adânc în piept, vârful aprins al țigării îi înroșește fruntea lucitoare pe care, deasupra ochilor, sprâncenele par niște tufișuri. Privește absent fluviul fără să dea fumul afară, gândindu-se la cine știe ce.

Maria Cristina e obișnuită. Așa e de când a devenit prim-ministru.

Dacă înainte se vedeau puțin, acum nu se mai văd deloc. Se întoarce acasă târziu, când ea s-a culcat deja. Iar de câteva săptămâni e și mai taciturn, se exprimă monosilabic. Sondajele. Atât el, cât și guvernul au înregistrat cea mai mare scădere de la începutul mandatului. Sau poate mai e ceva.

În realitate, pe Maria Cristina n-o prea interesează. Detestă politica. În ziua în care Domenico a acceptat

numirea de la președintele republicii, i-a cerut un singur lucru, să nu discute despre asta cu ea. Îi va fi alături dacă e necesar sau amuzant. Dar în seara asta nu e nici necesar, nici amuzant.

— Mai rezistă puțin, îi spune el, ieșind din inerție. Trage un ultim fum, stinge mukul cu talpa, se întoarce să vadă dacă-l observă cineva și-l aruncă dedesubt.

Maria Cristina își freacă nasul de ceafa lui, scoțând un sunet de pisicuță, uimită de efectul dezinhibant al alcoolului.

— Haide, te aștept acasă.

Simte însă cum trupul lui devine rigid, mușchii i se contractă, și atunci se retrage jignită.

Domenico își ia haina.

— Nu. Trebuie să ne facă fotografii cu tortul. I-am promis lui Brogi.

Maria Cristina încearcă pe un ton serios:

— Nu poți să le faci singur?

— Nu, vrea una cu tine și cu soția lui.

— Uff... te urăsc.

— Ascultă-mă, acum te retragi undeva, îi spunem Caterinei să nu lase pe nimeni să se apropie de tine, facem fotografiile și mergem acasă, îi zice Domenico și se îndreaptă spre salon.

— Ce plictiseală!

Maria Cristina își desface picioarele, proptindu-le zdravăn în paviment, își curbează bustul, strânge cu mâinile balustrada și, deschizându-și ușor buzele, își dă capul pe spate, părul îi cade pe umeri într-o cascadă de mătase brună, în timp ce Clubul Canotorilor Aniene, Asociația Națională a Hotelierilor Italiani, anghinarea alla giudia și Roma Nord i se învârt în jur.

Da, e beată.

Caterina apare pe terasă cu un palton pe braț.

Unul dintre avantajele faptului de a fi soția premierului e că i-a fost dat un înger păzitor de care nu se mai poate lipsi. Caterina Gamberini, din Torino, treizeci de ani, o coamă de păr aspru și roșcat și o față rotundă, plină de pistrui. Are o singură problemă, se îmbracă prost. În seara asta are pe ea un costum bărbătesc bleumarin și o bluză de infirmieră, albă, fără guler.

Maria Cristina o prinde de mână.

— Cate, îmbrățișează-mă.

Asistenta, perplexă, se lasă luată în brațe.

În general, Maria Cristina evită apropierea de semenii, nu face risipă de străngeri de mână, când sărută păstrează un centimetru de siguranță între obraji, dar sângele care-i circulă în vene a deschis larg porțile fortăreței și acum, ca un cățeluș doritor de afecțiune, caută contactul fizic ca să facă provizii pentru perioadele de sobrietate.

Caterina încearcă să o conducă înăuntru.

— Haide, că îngheți aici, afară.

Încearcă să-i pună pe umeri paltonul, dar ea face semn că nu și, clătinându-se, se întoarce în salon.

Un stagiar, cu bretonul ca pana corbului și un tricou pe gât roșu cardinal, o întreabă dacă are nevoie de ceva.

— Un pahar de vin alb, scumpule, răspunde Maria Cristina și merge să ia loc într-un colț întunecat, cu mâinile pe genunchi, supărată pe soțul ei.

Stagiarul îi aduce vinul.

— Mulțumesc. Îți zâmbește: Nu-mi amintesc cum te cheamă.

— Maurilio.

— Maurilio? Ce nume rar. Ce origine are?

Și dintr-o înghițitură golește jumătate de pahar.

Tânărul îi spune că în grecește înseamnă închis la culoare și că derivă din numele vechii Mauritanie, Marocul de azi.

— Tu însă nu ești închis la culoare. Dimpotrivă, ești destul de palid.

— Da, am pielea albă... zice Maurilio și adaugă: Dar, de exemplu, dacă cineva se numește Serena, nu înseamnă că e senină. Nu?

— Iar dacă cineva se numește Pino nu înseamnă că e un pin.

Maria Cristina izbucnește într-un râset masculin care are prea puțin de a face cu ea. Își termină paharul, își trece dosul mâinii peste buze și îl privește pe stagiar.

— Îmi mai aduci unul?

Charles Darwin, marele naturalist englez, schițează în însemnările sale un arbore genealogic pentru a-și lămuri raporturile dintre speciile animale care populează planeta. În vârf, pe ramura cea mai înaltă, sunt cocoțate, în toată aroganța lor, ființele umane. Imediat dedesubt maimuțele, apoi celelalte mamifere de pământ, apă și aer. Pe lateral, pe ramurile lor sunt păsări, reptile, amfibieni. Și așa mai departe, în linie verticală, către organismele cele mai simple. Sub trunchi, printre rădăcinile care se înfig în începuturile vieții, se află bureții. Aceste creaturi marine au o existență destul de plictisitoare. Prinse de stânci, își petrec timpul filtrând apa în căutarea hranei și a oxigenului. Oarecum, asemenea verișoarelor lor, scoicile, dar, spre deosebire ele, bureții nu se gândesc la asta, fiind lipsiți de sistem nervos. Adevăratul triumf al bureților are loc după moarte. Scheletele lor elastice, în stare să absoarbă lichidele, i-au ajutat secole la rând pe oameni să-și îngrijească trupul și să-și curețe farfuriile. Din fericire sau din nenorocire pentru

ele, odată cu apariția materialelor sintetice, au fost uitate. Azi sunt sinonime cu o bucată de cauciuc expandat.

Iată, Maria Cristina, prăbușită pe un fotoliu de catifea stacojie, s-a rostogolit în jos pe scara evolutivă, dincolo de vertebrele și moluște, acolo unde gândirea e absentă și s-a transformat într-un burete impregnat de alcool. Fixează buimacă un tablou în ulei care reprezintă o vânătoare de vulpi, absorbind aerul viciat, care miroase a fript și a purceluș în sos acrișor-picant.

Dincolo de o tranșee de divane pe post de barieră, membrii staffului conduși de Caterina resping pe oricine vrea să facă un selfie cu #fostmodel, #soțiapremierului, #frumoasacretină pe care să-l posteze apoi. Vocile invitațiilor ajung până la ea în rafale, încălecate, amestecate într-un ghiveci grețos. Singura care se aude limpede e vocea țipătoare a asistentei sale.

— Acum nu poate. Este obosită. Îmi spuneți, vă rog, cum vă numiți... Lăsați-mi un mail. Nu... Nu... Eu îmi cer scuze.

Într-unul dintre flashurile acelea alcoolice în care descoperim adevăruri pe cât de șocante, pe atât de efemere, Maria Cristina își dă seama că ține într-un mod exagerat la mastifful torinez care o apără de oamenii răi. Trebuie să-i facă un cadou. Un sejur minunat într-un loc exotic unde să se poată odihni. Cu cine? Nu știe nici măcar dacă are vreun iubit. Cum ar putea să aibă, când își petrece viața organizându-i zilele, explicându-i ce trebuie să facă, fără să aibă duminici, Crăciun sau Paști. Și băieții din escortă nu tot așa? Și stagiarii? Sau Marina, secretara lui Domenico? E plină de recunoștință față de acești oameni minunați care se ocupă de ea. Ar fi frumos să-i invite la un picnic undeva la țară, cu familiile lor. A doua zi de Paști. Dar cine știe dacă, a doua zi de Paști, Domenico va mai fi premier.

— Scuzați-mă... Scuzați-mă... Unde mergeți? Am spus nu!

Țipetele Caterinei o trezesc la realitate. Asistenta oprește o indiancă durdulie care a reușit să depășească bariera.

Maria Cristina își privește pantoful care-i ține degetul prizonier. Ce mult ar vrea să-l elibereze. În plus, trebuie să facă pipi. Dar se întâmplă ceva. Au făcut lumina mai mică în salon, iar pianistul a fost înlocuit cu un DJ cărunt, care a început inevitabila lălăială din anii '80.

Momentul potrivit să fugă la toaletă. Se ridică și, fără să spună nimănui nimic, se strecoară pe lângă perete, lăsând-o în urmă pe Caterina, escorta și mulțimea de admiratori. Trece cu capul aplecat pe lângă locul în care se află DJ-ul, în timp ce hotelierii se dezlanțuie pe pistă: femeile în mijloc, bărbații în jurul lor, pumni strânși și piruete în fața unui turn de difuzoare din care Howard Jones se întrebă ce e dragostea.

În ușa de la coridor stă un bodyguard care vorbește la telefon.

— N-am înțeles, dim sumii⁴ sunt făcuți în tavă sau la aburi? Perfect. Atunci șase bucăți. Cu legume. Și biscuiți cu creveți, numai să nu fie vechi ca data trecută...

Maria Cristina îi face un semn de înțelegere, la care el răspunde ridicând mâna. Traversează lungul coridor în penumbră, tocurile bat pe dalele de marmură lucioasă de culoarea nisipului ud. Pe pereți sunt fotografii alb-negru, luminate de un soi de candelă, înfățișând canotori alături de bărcile lor. În vitrină stau aliniate cupe, medalii, statuete de bronz.

Trei invitați, doi bărbați și o femeie, cu gulerul paltoanelor ridicat și cu obrajii înroșiți de la fumatul afară, în frig, se uită la ea. Le zâmbeste ușor.

⁴ Aperitive tradiționale chinezești.

— Doamnă Palma, putem să facem o fotografie împreună? Întrebă unul dintre ei, un individ slab, cu o coamă de păr grizonant care-i explodează anarhic pe cap.

Ea speră să-l înduioșeze:

— Trebuie să merg la toaletă...

— O clipă, doar. Facem foarte repede.

Tipul scoate telefonul și toți trei se lipesc de ea. Maria Cristina stă țeapănă, cu zâmbetul pe care nu-l abandonează de când a venit, în timp ce pornește o rafală de fotografii. Reușește să scape de ei și, în sfârșit, găsește toaleta. Bărbații în stânga. Femeile în dreapta. Împinge ușa grea de mahon și, imediat ce aceasta se închide, petrecerea dispare într-un vârtej de aer, înlocuită de apa de la un rezervor care curge încontinuu. Desface degetele în semn de victorie.

Locul e spațios, curat, mirosind a lavandă. Ar avea chef să rămână acolo până trece iarna. Oglinda, aflată deasupra unui blat de marmură neagră în care sunt prinse chiuvelele cu robinete aurii, reflectă cele trei cabine întunecate ale WC-urilor. Intră în prima și se închide înăuntru. Totul e imaculat. Își ridică fusta și, fără să-i pese de nimic, se așază. Vinul n-a înveselit-o absolut deloc, ci i-a creat o oboseală soră cu tristețea. Își simte capul greu și imediat cum închide ochii totul începe să se învârtă. Șuvoiul de urină e la unison cu zgomotul rezervorului. Își scoate pantoful. Ca să se simtă mai bine ar trebui să-și vâre două degete în gât și să dea afară salata de fenicul și portocale care plutește în vin.

— Aici nu-i, se aude vocea tinerească a cuiva care a intrat în toaletă.

— A dispărut, ai înțeles? Nu mi-a spus nimic. Iar eu stăteam acolo ca proasta.

A doua voce e a Caterinei. Îi recunoaște accentul piemontez.

— Nu poate pleca singură, nu-i așa?

— Nici vorbă. O fi pe undeva. E beată.

Una din cele două deschide un robinet.

— Deci, explică-mi mai bine... Tu cum faci pizza? întreabă vocea tinerească.

— Cu drojdie de bere și făină pentru dospire îndelungată.

— Cât de îndelungată?

E probabil o stagiară.

— Cel puțin patruzeci și opt de ore. Uneori chiar și șaizeci și opt. Trei zile?

— Trei zile?

— Păi da! Fac o pizza marinara fantastică.

Gândindu-se la usturoiul din pizza marinara, Maria Cristina se strâmbă dezgustată. Nu-și imagina că asistenta ei știe să facă și pizza. Ar putea să-i dăruiască un cuptor electric.

— Trebuie să-mi dai să gust.

— Sigur că da. Iar tu să-mi dai o sărutare.

Maria Cristina, ca un copil, cascadează gura și și-o acoperă cu mâna.

— Când?

— Acum. Nu după ce am făcut pizza.

Se aud plescăituri, și apoi buzele care se sug.

Nuuu, Caterina Gaberini e lesbiană. Cine ar fi putut să-și imagineze una ca asta? Maria Cristina își încalță pantoful, își lasă fusta în jos și se urcă în picioare pe WC. Nu le vede, se ridică pe vârfuri, o durere fulgerătoare îi pleacă din degetul mare și îi mușcă pulpa, făcând-o aproape să leșine. Înghițindu-și urletul se așază din nou pe WC și rămâne acolo, respirând cu greutate și așteptând să-i treacă durerea.

— Hai s-o căutăm, spune vocea necunoscută.

— Da. Așteaptă să mă aranjez, parcă-s nebună, răspunde Caterina.

— Ia, zi, ei i-ai dat vreodată să guste?

— Cee?

Cealaltă izbucnește în râs:

— Pizza, proasto. Ce credeai?

— Nici vorbă. Aia a interzis carbohidrații în casă. Numai salate și ceaiuri. Dacă îi arăți o bucată de pâine, o apucă pandaliile. Nu cred că a gustat o pizza în viața ei.

— Vrei să-mi spui că duce o viață de rahat?

— Așa cum poate duce o viață de rahat una care are totul și pe care soarta a premiat-o cu un corp ca al ei.

— Și când te gândești că bărbatu-său... Oare știe?

— După părerea mea, da. N-ar recunoaște-o însă niciodată.

— Dar ea?

— Nici vorbă. E tot timpul singură. Nu se vede cu nimeni. Prietenul ei de suflet e un soi de om bun la toate, care se învârte prin casă. De fapt, dacă vrei să știi, mi-e milă de ea. Nu-i rea. Dar e urât să nu înțelegi nimic. E atât de neadecvată, de proastă... Se oprește o clipă să caute un adjectiv mai precis: E frivolă.

— Frivolă?

— Da. Dar acum hai să ieșim.

Cinci minute mai târziu, Maria Cristina iese din cabina de toaletă unde a plâns încontinuu. Rujul i s-a întins, și rimelul i-a curs. Își clătește ochii înroșiți și își aranjează cum poate părul.

Ușa toaletei se deschide larg și apare indianca care mai înainte încercase să se apropie de ea. Are un sari de mătase verde smarald înfășurat peste un tricou galben. Pe șold îi atârnă, prinsă cu un enorm lanț aurit, o poșetă roșie Bottega Veneta. Pe cap îi tronează un panettone de păr lucios. Are o vârstă nedefinită și e foarte mică de statură.

— Doamnă Palma. Sunt onorată să vă întâlnesc. Mă numesc Stefania Subramaniam. Am încercat să vă salut mai înainte, dar nu m-au lăsat să trec.

Are accentul lent din Roma Sud.

Maria Cristina bâiguie ceva, dar cuvintele îi rămân în gât. Femeiușca se apropie de ea.

— Vă vopsiți părul?

Întrebarea e atât de directă și de inoportună, încât Maria Cristina dă din cap în semn că da.

— Știți că au făcut o treabă mizerabilă? Indianca își pune niște ochelari cu ramă roșie și se uită atent la șuvițe: Ce vopsea folosiți?

Uite ce se întâmplă când nu ești însoțit de cei de la pază. Mai întâi descoperi că asistenta ta te compătimește, iar acum o nebună te omoară într-o toaletă, înfășurându-ți probabil lănciul poșetei în jurul gâtului.

— Habar n-am... Coaforul o alege.

Se retrage către ieșire.

Indianca își agită arătătorul mic și dolofan.

— E greșită.

Maria Cristina își strânge pumnii.

— Ce?

— Prin păr trec toxinele, otrăvurile din atmosferă, substanțele chimice folosite în agricultură. Nu uitați că sunteți femeia cea mai frumoasă din lume, trebuie să aveți grijă de părul dumneavoastră.

Are tonul binevoitor al unei mame:

— În plus, se vede puțin rădăcina.

Maria Cristina se apropie de oglindă. O foarte subțire, aproape invizibilă dungă argintie se vede deasupra tâmpelor. Dacă există ceva care o scoate din minți, e atunci când se vede părul crescut la rădăcină, o neglijență inacceptabilă.

— Fir-ar să fie, ce oroare! Mâine mă vopsesc, jur pe Dumnezeu. Noroc că e întuneric, sper să nu observe nimeni.

— Ba o să observe.

Indianca n-are nici un pic de milă. Deschide poșeta și-și vâra mâna înăuntru.

— O să spună că vă neglijați.

Maria Cristina închide ochii, e sigură că o s-o împuște, dar, când îi deschide, femeia flutură ca pe o baghetă magică o periută pentru mascara.

— Îmi dați voie? Într-o secundă fac să vă dispară argintiul.

Maria Cristina se gândește o clipă.

— Bine.

— Nu aici însă. Indianca arată spre cabina WC-ului. Așa, dacă intră cineva, nu ne vede.

— Corect.

Cele două, devenite brusc complice, se închid într-o cabină. Dar există o problemă de înălțime. Sau Maria Cristina se apleacă sau cealaltă se urcă pe vasul de toaletă. În cele din urmă, soția premierului se sprijină într-un genunchi, îngrețosându-se la contactul cu pavimentul. Acum, când sunt la aceeași înălțime, își dă seama că femeia are albul ochilor galben ca o pasăre de noapte, și ochi sferici, prea mari, nepotriviți cu restul chipului. În mijloc, pupilele, negre ca turmalina, emană antica beatitudine a unui guru. Îi amintesc de Amma, vestita femeie sfântă care-și îmbrățișează credincioșii. În fiecare an, mii de persoane din toată lumea merg în India, lăsându-se purtate de suvoiul de iubire pe care Amma îl revarsă peste cei care au nevoie. După moartea lui Andrea, și Maria Cristina s-a dus până la Chennai ca să se lase îmbrățișată de sfântă.

— Sus bărbia, îi spune Stefania Subramaniam, iar Maria Cristina, ca într-o eliberare, hohotește cu buzele strânse. Ce ai, iubito? întreabă indianca.

Maria Cristina clatină din cap:

— Nimic.

Cealaltă o mângâie pe frunte:

— Și-atunci de ce plângi?

Ea își lasă capul în jos, trăgându-și nasul.

— Pentru că asistenta mea mă compătimește, a zis că sunt frivolă. Și cred că soțul meu mă trădează cu subsecretara de la Administrația Publică.

— Închide ochii.

Maria Cristina se execută și simte vârful pensulei la rădăcina părului.

— Acum ne ocupăm de ruj, de machiaj și periem părul, o îmbărbătează Stefania Subramaniam, scoțând o trusă cu tot ce trebuie. Uite așa. Perfect. Bărbații și asistentele nu înțeleg nimic.

Maria Cristina o îmbrățișează, plină de recunoștință. Se ridică în picioare și își aranjează rochia.

Indianca scoate din poșetă un borcânel ce conține un lichid dens și închis la culoare.

— Asta e o vopsea naturală, n-are nimic otrăvitor. Eu am făcut-o. Încearc-o un pic. I-o dă. Am un salon de coafură pe strada Casal Bertone. Dacă într-o zi o să vrei...

Soția premierului își așază mâna pe inimă.

— Încerc. Promit. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Și, împotriva obiceiului ei, o sărută pe obraji.

Cu borcânelul de vopsea în mână, Maria Cristina se îndreaptă spre salonul care pulsează de muzică și lumini.

Brusc aude o voce în spatele ei.

— Scoabă, scoabă! Hei, scoabă, oprește-te!

Se întoarce și vede un bărbat venind spre ea.

Ea se arată cu degetul:

— Vorbiți cu mine?

— Da' cu cine altcineva? Scoaba e una singură. Știu că acum ești importantă, dar pentru mine tot vechea Scoabă rămâi.

Trebuie să fie unul de la Liceul Chateaubriand, acolo îi ziceau așa. I-au dat porecla aia pentru că era cea mai înaltă și slabă din școală, și, la drept vorbind, nici nu-i displăcea. La Roma e un apelativ folosit cam pentru toți, nu trebuie să fii neapărat slab. Băi, Scoabă, ai o țigară? Chiar dacă tu ești obez.

Cu timpul, anii de liceu, Piața Euclide, Circeo, înghețata la vila Balestra, prietenele afurisite, idiotii plini de bani care o plimbau cu Porsche i s-au șters din memorie fără ca ea să fi făcut ceva să-i rețină. Dar se știe, poți să uiți trecutul, dar el nu te uită. Colegii ei de școală sunt o adevărată pacoste, apar ca ciupercile după ploaie, și toți se lamentează că acum, când e faimoasă, nu-i mai bagă în seamă.

De data asta însă nu vrea să joace rolul celei care-și amintește și să asculte povești despre vacanțe la schi sau despre concedieri, vrea doar să se întoarcă acasă.

Între timp, individul s-a apropiat. Îl vede mai bine. Complet necunoscut. De altfel, întâlnește atât de mulți oameni, încât creierul ei, din rațiuni de spațiu, face o curățenie săptămânală.

Și totuși, ceva...

Până una-alta, lucru neobișnuit, e mai înalt decât ea și cu un trup de jucător de volei. Părul de culoarea cenușii e mai rărit la tâmplă, dar îi ajunge până aproape de umeri, semn că nu-i place să îmbătrânească. Detaliul cel mai curios e șuvița albă care-i ascunde un ochi, dându-i un aer amenințător, gen căpitanul Harlock. Fața i se lungește într-o bărbie ascuțită, acoperită de o barbă dezordonată și blonduță, pătată de cenușiu pe laturile gurii cărnoase și puțin palide. E îmbrăcat cu o cămașă de in albastră, decolorată de atâta spălat, cu o cravată de tricot bleumarin

cu dungi albe, care atârnă moale sub gulerul descheiat. Haina bleumarin, din bumbac gros, completează tabloul unui bărbat cu un aer tineresc, care-și trăiește viața fără să o ia prea mult în serios. Pare să aibă vreo cincizeci de ani. Una peste alta, un tip fain. Continuă să dea din cap de parcă ar fi doi prieteni care se reîntâlnesc în aeroport după mulți ani.

— O să fiu sinceră, spune Maria Cristina. Am probleme cu memoria și am mai și băut, așa că nu te supăra, dar nu-mi aduc aminte de tine. Îmi pare rău. Chiar nu știu cine pula mea ești.

A spus cu adevărat pula mea?

El izbucnește în râs.

— Știam, nu te-ai schimbat absolut deloc. Facem așa, îți dau câteva indicii.

— Nu. Fie-ți milă. Indicii nu. Am avut o zi grea. Trebuie să merg la soțul meu ca să tai tortul împreună cu nevasta șefului hotelierilor. Scuză-mă. Data viitoare.

Se întoarce și dă să plece, simțindu-se de căcat, dar numai atât cât trebuie, două senzații cu care a învățat să conviețuiască de când se învârte în lumea politică.

— *Nasquira*.

Maria Cristina ezită.

— *Nasquira*.

Se oprește.

— *Nasquira*. Îți aduci aminte, nu-i așa?

Conform unor studii, mintea ne înregistrează existența pe două planuri. Primul, cel al memoriei pe termen scurt, păstrează lucrurile care ne ajută să ne descurcăm în prezent (unde sunt cheile, în care sertar ținem aspirina, la ce număr stă dentistul) și, imediat cum se formează, dispăre. Al doilea, cel al memoriei pe termen lung, reține lucrurile profunde, esențiale, care ne impresionează și ne formează ca indivizi, și au de a face cu emoțiile: câinele nostru care dă

din coadă cât se poate de bucuros, moartea unei persoane dragi. Aceste două categorii de amintiri sunt procesate în zone diferite ale encefalului nostru. În hipocamp memorizăm parolele, pe scoarța cerebrală imprimăm primul sărut.

Cuvântul *Nasquira* e imprimat cu litere de foc pe scoarța Mariei Cristina Palma. E numele unui Swan 60, un minunat velier pe care a făcut o croazieră alături de fratele ei, cu puțin înainte ca acesta să moară.

Știe cine e tipul.

— Nicola Sarti, spune, întorcându-se.

— Ciao, Scoabă!

În ultima vară din viața lui, Alessio o luase pe Maria Cristina pe vas, împreună cu prietenii lui. Opt băieți mai mari, obsedați de veliere și frumoși ca niște zei. Pactul era: fără fete. Le agățăm pe drum. Singura excepție era Scoaba, apărută și curtată de toți.

După trei săptămâni, ea a coborât la Lipari ca să meargă la bunici, la Courmayeur. Ceilalți și-au continuat călătoria pe Marea Egee, unde fratele ei a murit într-un accident cu buteliile de oxigen.

— O, Doamne, ce bucurie să te văd, îi spune emoționată. Ce mai faci?

A avut o scurtă aventură cu Nicola Sarti chiar în acea vacanță, dar după tragedie nu l-a mai văzut, nici auzit.

El se apropie și îi spune în șoaptă:

— Foarte bine acum.

Maria Cristina îl îmbrățișează și închide ochii. E ca și cum i-ar învălui o sferă de energie, iar petrecerea, oamenii, zgomotele ar dispărea brusc.

— Scuză-mă, dar după moartea lui Alessio n-am vrut să-i mai văd pe prietenii lui, îmi făcea prea mult rău.

El o strânge în brațe cu putere, îndelung, cu intensitatea cuiva care îți e aproape.

— Înțeleg. E normal.

— Mă bucur să te văd, Nicola.

— Nu știi cât mă bucur eu.

Vinul pe care-l are în corp o ajută să găsească curajul să întrebe:

— Tu erai pe vas atunci când Alessio...?

Nicola Sarti o strânge în continuare în brațe.

— Da.

Maria Cristina oftează.

— N-am venit la înmormântare. Bunicul...

— Nu spune nimic. Să ne amintim numai lucrurile frumoase. Să ne gândim la cât ne-am distrat înainte.

Maria Cristina se desprinde și-și aranjează părul.

— Așa e. Știi că îmi plăceai mult?

— Mie-mi spui! Eu îmi prinsesem rău de tot urechile. Cu greu am uitat.

Ea zice veselă:

— Te-am remarcat din prima zi.

Nu-i adevărat. Ei îi plăcea Gian Marco Meroldi, numai că idiotul, imediat cum au coborât la Panarea, își găsisse o suedeză. Acum însă Meroldi, mare șef la televiziune, are burtă, iar Nicola Sarti e un tip foarte mișto. Viața e dreaptă uneori.

El face doi pași în spate, admirând-o.

— Și acum? Uită-te la tine!

Maria Cristina ridică brațele și face o jumătate de piruetă.

— Soție a prim-ministrului. Ți-ai fi imaginat vreodată?

— Nu. Dacă mă gândesc cum erai.

Ea ridică o sprânceană.

— Cum eram?

— Păi, nebunatică.

Maria Cristina nu înțelege ce vrea să spună.

— Eram cu toții nebunatici. Și tineri. Da' tu ce faci aici?

— Am un lanț de hoteluri de cinci stele. În Sardinia și în Trentino. Și sunt pe punctul să inaugurez un resort, Le Cupole, lângă Pomezia. SPA, hrană gourmet. Tot pachetul la modă acum.

Tac, uitându-se unul la altul, cu gândul la zilele croazierei. Maria Cristina se gândește la nopțile pe punte privind stelele, la pescuitul la trenă, la urcatul pe vulcanul din Stromboli.

În sală, muzica este dată mai încet și se aprind din nou luminile, rupând vraja.

— Trebuie să ne vedem, zice ea într-o doară.

— Când vrei tu. Nicola Sarti arată spre borcânelul pe care Maria Cristina îl ține în mână: Ce e? Gem de mure?

Ea izbucnește în râs.

— Nu, vopsea de păr. Mi-a făcut-o cadou un soi de sfântă coafeză.

— Uite-ți râsul! Identic.

La microfon o voce cere atenție. Sosește tortul.

— Scuză-mă, trebuie să plec, e rândul meu...

El ridică din umeri.

— Du-te. Du-te liniștită. Dar, când poți, vino la resortul meu... chiar și cu soțul tău. Promite-mi.

— Cu soțul meu e destul de complicat. Dar eu vin sigur.

Acum ar trebui să-i dea numărul de telefon. Dar nu e chiar atât de simplu, ar trebui mai întâi să discute cu echipa de securitate. Un rahat.

— La revedere!

Nefiind sigură ce trebuie să facă, nu-l sărută, îi strânge doar mâna, în timp ce Caterina se apropie agitată de ea și o trage spre Igor Rossi Brogi, care tocmai stinge cele șaptezeci de lumânările ale sale.

Nu mai dădea Dumnezeu să se termine. Dar acum Maria Cristina e în mașină îndreptându-se spre casă. Se simte ca naiba. Frișca și bezelele de pe tort se acresc în vin. Ar vrea să ațipească, dar, dacă închide ochii, simte cum cade într-o prăpastie. Luminile de la Stadionul Olimpic lasă dâre galbene pe geamurile mașinii ude de ploaie. Își scoate pantoful și își masează piciorul, în timp ce șoferul conduce grăbit, urmărind semnalizatoarele roșii ale escortei.

Domenico, cu ceafa sprijinită pe tetieră, dormitează. E odios, poate dormi oriunde, are nevoie doar de câteva minute ca să se odihnească. Într-o zi, în timpul unui G8, a dispărut brusc. Clipe de teroare. Capete ale serviciului de securitate erau cât pe-acți să cadă. Apoi l-au găsit în debaraua pentru măhuri, sforăind așezat pe un scaun. Maria Cristina, ca să doarmă, trebuie să-și pună dopurile în urechi, masca pe ochi, să închidă obloanele și să-și amortească limba cu diazepam.

— Te doare? o întreabă el.

— Un pic. În orice caz, aveai dreptate, m-am distrat. Lasă la o parte episodul din toaletă cu Caterina. Mai devreme am întâlnit o tipă care părea o guru indiană... Nu, în realitate era o coafeză din Casal Bertone, care mi-a vopsit rădăcina părului. Apoi pe Nicola, pe care nu l-am mai văzut de la croaziera cu Alessio. Nicola Sarti. Îl cunoști?

Domenico deschide o pleoapă, prea puțin interesat.

— N-am auzit de el.

— Are un lanț de hoteluri. Îmi ieșise din minte, și gândește-te că am avut chiar o relație cu el. Cred că am serioase probleme de memorie.

El dă din cap cu o expresie ironică.

— Nu-i memoria. Sunt prea mulți cei cu care ai avut o relație.

Ea îi dă un șut în fluierul piciorului.

— Prostule! E simpatic, să știi. Alessio a fost cel care mi-a atras atenția că îi plăceam.

— Nu era gelos? Doar erai sora mai mică.

— Nu. Chiar deloc. Ca tine, de altfel. În schimb, Andrea era gelos. O ascundea bine, dar eu îmi dădeam seama. Chipul Mariei Cristina se destinde la vederea elipsei luminoase a Stadionului Olimpic. Îl descopeream că mă urmărește când vorbeam cu alții.

— Nu-i nimic mai rău decât un bărbat gelos, o întrerupe Domenico. Știi câte femei au plătit cu viața gelozia propriilor parteneri?

Maria Cristina pufnește.

— Ce exagerare!

— Gelozia e constrângere. Ar trebui chiar să organizez o campanie de informare pe tema asta.

Efectul Pavlov. Imediat cum ea pomenește numele lui Andrea, el izbucnește. Nu se controlează. Asta nu e gelozie?

— Am spus că n-o arăta, insistă Maria Cristina. Dar eu, cunoscându-l, o intuiam.

— Păi, dacă o observai, înseamnă că exista. Domenico scoate telefonul din buzunar. Mâine-dimineață plec devreme. Merg la Strasbourg, apoi la Torino, la funeraliile unui muncitor. Mă întorc peste două zile. Sâmbătă vine la cină Wim Claes, ministrul comerțului din Belgia.

— Eu n-o să fiu, merg la țară.

— Știu. L-am invitat acolo. E simpatic. Se pare că e fanul tău înrăit. Mi-a spus că v-ați cunoscut la Paris, când lucreai ca fotomodel.

— Se poate.

— A venit la cină acasă la tine și tu ai făcut pizza.

— Mă confundă. Eu n-am făcut pizza în viața mea. Mai ales la Paris, unde nu mâncam decât morcovi.

— Susține că ai făcut pizza beneventană⁵. I-am promis că o să i-o faci din nou, în casa de la țară, era foarte fericit.

— Eu? În ciuda alcoolului care-i înăbușă emoțiile, Maria Cristina ridică privirea. Pizza beneventană?

— Da. Ține morțiș. Mi-a împuiat capul cu asta...

— De ce i-ai spus tâmpenia asta?

— O scuză. Am nevoie să mă sprijine, la Bruxelles, cu un vot pentru vinurile spumoase. Și, pentru că vorbește încontinuu despre pizza asta beneventană și despre cât ești de frumoasă, i-am spus că știi să faci pizza.

O spune pe un ton plat și nu pare să glumească.

Mariei Cristina îi e greață, încearcă să deschidă geamul, uitând că în mașinile blindate geamurile sunt blocate.

— O să-i cumpărăm pizza de la Barilotto del Nonno, n-are decât s-o mănânce p-aia.

Domenico își clatină arătătorul.

— A spus că vrea să faceți împreună. Trebuie să aprindem cuptorul cu lemne. Încearcă să afli cum e pizza la Benevento, ca să o puteți face.

Maria Cristina suflă ca un pește într-o apă noroioasă.

— Trebuie să aprindem? De ce nu spui că eu trebuie să aprind? Cuptorul acela n-a mai fost aprins de treizeci de ani. Iar pentru aluat e nevoie de timp, de...

Nu știe nici ea de ce anume.

— Poți să-mi faci serviciul ăsta?

Nu e lucidă și nu înțelege dacă soțul ei își bate joc de ea.

— Ți-am spus că nu știu să fac pizza. Dacă i-ar fi plăcut să se dea cu parapanta, ar fi trebuit să mă arunc cu el de pe un munte?

— Maria Cristina, te rog, n-am chef de discuții! pufnește el iritat. Dacă vrei s-o faci, o faci. Uită-te pe internet, cere-i o

⁵ Din Beneventono.

mână de ajutor Caterinei. Dacă nu vrei, asta e, o s-o cumpărăm la pizzerie. Dar, fir-ar să fie, măcar o favoare... Uită-te la tine, nici nu reușești să-ți ții capul drept.

Maria Cristina își îndreaptă capul.

— De unde ai aflat tu că domnișoara Caterina știe să facă pizza? Ți-a spus ea? Sau ai gustat-o?

— Asta-i bună! E tot timpul cu tine.

— În orice caz, să știi și tu, e foarte pricepută. Pune-o pe ea să ți-o pregătească.

Domenico citește ceva pe telefon.

— A, va trebui să mergi să vorbești cu profesorii Irenei, ca să înțelegem cum merge la matematică. Și va trebui să te fotografiezi cu ei și cu alți părinții când ieșiți de la școală.

— De ce?

— Așa a cerut Omidă.

— Dar n-a spus că trebuie să stau liniștită?

— Nu știu. Poate nu te mai vrea liniștită.

Walter Bernulli, poreclit Omidă, este șeful AP Team, o obscură sectă de tineri experți în mass-media, care gestionează comunicarea prim-ministrului. Licențiat în Filozofie teoretică, a devenit faimos printre gamerii din toată lumea pentru că l-a învins singur pe Ragnaros, bossul invulnerabil din jocul video *World of Warcraft*. După ce s-a apucat de studierea oscilațiilor aleatorii ale bursei a făcut o grămadă de bani cu tutorialele de trading online. Apoi a analizat rețelele de socializare, fluxul și direcțiile opiniilor, realizând niște listening tool, care examinează curentele emoționale din rețea și interpretează comportamentele, încercând să le anticipeze.

Omidă a fost primul angajat de Domenico în faimoasa lui echipă de experți, este oracolul său, chiar dacă sondajele îl dau în cădere liberă de luni întregi.

Maria Cristina e sigură că între cei doi există un pact secret, pentru că soțul ei e gata să pună în discuție pe oricine, dar pe Omidă nu, Omidă e un blestemat de geniu. Iar lucrul cel mai ieșit din comun e că nu s-au văzut niciodată în realitate, nici n-au vorbit la telefon. Asta a fost condiția pusă de managerul social media ca să accepte postul.

Legenda spune că Omidă trăiește ca un eremit în munții Simbruini, alții susțin că într-o peșteră, alții într-o biserică deconsacrată, alții într-un trullo⁶ reconstruit într-o pădure, de unde expediază e-mailuri foarte complicate, adevărate eseuri de sociologie, ca să dicteze strategiile de comunicare. Ca alternativă trimite mesaje vocale cu câteva cuvinte ordonând, de exemplu, ca Maria Cristina să stea deoparte, fără să se obosească să explice motivul. Și asta nu-i ajunge. Vrea să hotărască totul în ceea ce o privește pe soția premierului, cum se îmbracă, unde se așază la mese, ce fotografii trebuie trimise la ziare, și scrie în locul ei pe rețelele de socializare.

Maria Cristina nu e nici măcar sigură că Omidă există cu adevărat, pe internet apare o singură fotografie a lui într-un pub, cu o halbă de bere în mână. Un tip gras, de vreo treizeci de ani, cu barba blondă, la fel ca părul, îmbrăcat într-un tricou cu ZZ Top.

Când a apărut povestea cu cea mai frumoasă femeie din lume, Omidă era euforic și hotărât să profite de neașteptata publicitate gratuită. Obiectivul era ca perechea lor să se situeze, dacă se putea, și mai departe de oamenii obișnuiți. Un avocat bogat intrat în politică și un fost fotomodel de familie bună, simbol de eleganță și cu un trecut în care existau mulți morți. Practic doi tipi execrabili. Ideea se baza

⁶ Casă tradițională circulară, cu acoperiș conic, din Apulia.

pe un algoritm enunțat de Olsson și Lindberg, doi etologi care studiaseră dinamica comportamentală a cercopitecilor. În grupurile acestor primat, liderul, masculul dominant, alege femela cea mai performantă, atrăgând respectul și supunerea celorlalți.

Omidă era sigur că modelul babuin va funcționa. Alegătorii, susținea el, sunt sătui de lideri care se immortalizează pe internet în chiloți și maiou, în camerele copiilor, cu rozariul atârnat de lustra de la Ikea, care înjură când se uită la un meci de fotbal și se laudă că nu au citit niciodată o carte. S-a dus vremea demagogilor, zicea. Rafinații soți Mascagni erau exact opusul, mesajul pe care-l transmiteau era că se ocupă de Italia dintr-un spirit umanitar dezinteresat. După exemplul familiei Kennedy. Și cine, mai bine decât Jackie și John, a întruchipat spiritul unei națiuni?

Drept urmare, Omidă stabilise ca pe profilurile Mariei Cristina să fie postate numai fotografii în alb-negru. Mai ales imagini realizate artistic în timp ce se plimbă prin păduri, privește tablouri la expoziții sau umblă singură și gânditoare pe pista ciclabilă de pe malul Tibrului. Rezultatul a fost că a atras spre Maria Cristina ura unui popor înfuriat. I-au scris că e o ticăloasă, o curvă care merită doar pule și pumni, o ființă mizerabilă care bea ceai de bergamotă în timp ce lumea moare de foame, și râurile se revarsă, provocând inundații. Scopul lui Omidă era exact acela de a polariza lumea de pe internet, cu cât s-ar fi format un grup care o voia moartă, cu atât celălalt grup, cel democratic, instruit, cel care votează, ar fi găsit în familia Mascagni niște persoane cu care să se solidarizeze și în care să se recunoască.

Spre norocul Mariei Cristina, la un moment dat, managerul social media și-a schimbat părerea și într-un mail sibilinic a admis că strategia nu funcționa. De atunci,

soția premierului a ales un profil modest. A rărit postările până la a le face instituționale. Astăzi se limitează să facă urările de Crăciun, să se bucure pentru victoriile atleților italieni și să invite populația la vot.

— Și poate vrea din nou fotografii? Nu sunt de acord, gâfâie Maria Cristina, ținându-se de stomac. Îmi vine să vomit.

Domenico o privește îngrijorat. Acum?

— Da. Acum.

— Nu poți rezista?

— Tu rezisti când îți vine să vomiti?

El ridică ochii în sus și i se adresează șoferului:

— Michele, doamna nu se simte bine. Ar trebui...

— Să vomit, adaugă ea.

Șoferul îi privește în oglinda retrovizoare.

— Acum?

— Da, acum. Oprește mașina, zice Maria Cristina, reținându-și un icnet.

— O clipă. Sun escorta. Michele vorbește cu cei de la pază. Spun că nu se poate. E periculos. Îmi pare rău, domnule prim-ministru. Nu mai avem mult. Accelerăm.

— Ai auzit? Nu se poate, îi spune Domenico pe tonul unui profesor pedant. Rezistă.

Maria Cristina își sprijină capul de geam și începe să inspire adânc. O trec sudori reci.

— Dacă merge așa de repede e și mai rău. Dă-mi haina. Repede.

— Ce să faci cu ea?

— Să vomit în ea. Mi-e rău. E cât pe-aici să înceapă să plângă. Cum să-ți mai spun?

— În haina mea? Da' e aia pe care mi-a făcut-o Davies la comandă. Se apleacă spre șofer: Scuză-mă, Michele, ai putea să-mi dai haina ta? Îți cumpăr alta. E o...

Un pumn al soției, în spate, îl împiedică să-și termine fraza.

— Ești idiot?

El se întoarce roșu la față și o fulgeră din priviri.

— Ai înnebunit?

— În a ta nu, da-n a lui Michele da?

Însoțit de un sunet gutural, un șuvoi galben, cald, păstos iese din gura Mariei Cristina ca o flacără din fălcile unui zmeu, ajungând peste tot. Pe rochia Dior, pe tapițeria în piele și pe covorașele Mercedesului, pe pantalonii de flanelă ai soțului, făcuți la comandă la Savile Row.

II.

Joi, 22 februarie

1.

Pleoapele soției premierului tremură, visează o vulpe pe care o cheamă Carlina și care, în loc de ochi, are două ouă ochiuri, gălbenușurile sunt pupilele galbene, și nasul o mingiuță făcută cu croșeta.

O voce de pe lumea cealaltă se vâra în vis.

— Doamnă...

Carlina, cu toate că stăpânul ei insistă că e blândă, o mușcă ușor de glezne.

— Doamnă, treziți-vă, e târziu.

— Da? Ce-i? pufnește Maria Cristina, încercând să adoarmă la loc.

— A venit Caterina... spune menajera.

— Caterina?

— Da. A spus că aveți întâlnire.

— Cât e ceasul?

— Nouă și jumătate.

Maria Cristina deschide un ochi, căscând.

— Daisy, te rog, deschide ferestrele.

O rază de soare îi intră direct în retină, și atunci își vâără fața în pernă.

— A venit și Mirco Tonik, îi amintește filipineza.

Maria Cristina își trece o mână peste față.

— Spune-i că azi nu facem nimic.

— Și Caterinei?

— Nimic. Adu-mi micul-dejun, mulțumesc.

— Bine, doamnă.

Încet, ca o libelulă care se eliberează de exuvie, Maria Cristina își întinde picioarele peste plapumă și deschide larg brațele, încercând să înțeleagă cum se simte. Cu stomacul, destul de bine, dar are electrozii lui Frankenstein înșurubați în tâmpile. Când se ridică, își dă seama că e în chiloți, sutien și ciorapi, rochia e pe jos, îmbibată de vomă.

Și-a scos-o singură? Cine a adus-o în cameră? Nu-și amintește nimic.

Domenico e probabil negru de supărare. Noroc că, de când e prim-ministru, rămâne deseori în apartamentul de la Palatul Chigi⁷, iar atunci când vine acasă dorm în camere

⁷ Sediul guvernului italian și reședința prim-ministrului.

separate. Maria Cristina s-a folosit imediat de scuza că el ajunge târziu și se trezește devreme pentru a-și împlini visul nemărturisit al oricărei perechi.

Își atinge unghia degetului mare de la picior, a început să capete o culoare albăstrie și doare. Trece, întinzându-se pe sub frescele decolorate de pe tavanul camerei. Intră în baie și se privește în oglindă. Efectele serii de ieri se văd. Are fața umflată ca și cum s-ar fi îndopat cu cortizon, perna i-a lăsat dungi pe frunte, părul e lipsit de strălucire și aspru. Își ridică șuvițele de deasupra urechilor, trebuie să dea o fugă la coafor. Are ochi de broască și limba albă. Doar sânii sunt la fel, imposibil de schimbat. Până la sarcină avea mărimea unu și n-a purtat niciodată sutien. Cu alăptatul i-au explodat, ca să se golească apoi în două buzunare fleșcăite. Domenico a fost cel care i-a sugerat să se opereze. Nu că ea ar fi fost împotrivă, dar ideea de a purta sub piele două chestii sintetice pentru tot restul vieții îi displăcea. Operația n-a ieșit foarte bine, ea îi voia naturali, în formă de pară, dar seamănă cu le minne di Sant'Agata, prăjiturile siciliene învelite în glazură albă și cu o cireasă conflată deasupra. Sfârcurile, dintr-o complicație postoperatorie, au rămas tari, din cauza lor nu poate umbla fără sutien pe sub cămăși și tricouri.

Înghite două comprimate de analgezic, se spală pe dinți și se vâra sub dușul fierbinte.

Daisy se întoarce cu micul-dejun: jumătate de avocado, un iaurt slab și o cafea.

Maria Cristina își trage pe ea un maiou.

— Irene și premierul au luat micul-dejun împreună?

— Da.

— Și despre ce au vorbit?

— Eu nu ascult, spune menajera discretă.

— Nu te acuz că ascuți, voiam doar să știu dacă ți se păreau mulțumiți.

— Normali, doamnă. Erau grăbiți, au mâncat.

Maria Cristina îi face un semn zâmbind.

— Poți să pleci. Mulțumesc.

Fiica ei devine tot mai independentă. Se teme că o va pierde, prinsă cum e de pasiunile ei. De câțva timp cântă la vioară și călărește într-un maneaj.

În urmă cu câteva zile se uitau la televizor, și Irene a spus: „Tu ești altfel decât alte mame.” „În ce sens?” „Alte mame își controlează fiicele. Stau lipite de ele. Mama Gabriellei e tot timpul cu ea.” „Fă-mă să înțeleg, vrei să stau mai mult cu tine?” „Nu”, a răspuns fetița laconic. „Deci e bine așa?” „Da.”

Maria Cristina a rămas cu bănuiala că fusese un reproș voalat.

Cine știe dacă Domenico i-a povestit Irenei ce a făcut maică-sa aseară. Nu-i stă în fire, dar cine știe. I se pare că, de câțeva vreme, soțul ei încearcă să o atragă pe fetița de partea lui.

Cineva bate la ușă.

— Cine-i?

— Luciano. Pot să intru?

Se asigură că e prezentabilă.

— Intră.

O ființă ovoidală apare în ușă. Umerii îi sunt atât de căzuți, încât capul pare înșurubat direct în omoplați. Părul prosperă ca o tufă de cytisus. Barba aspră ca de nailon se întinde până dincolo de pomeți. Ochii de culoarea alunei ies din niște săculețe de piele smeadă, iar deasupra lor sprâncenele cresc dese pe fruntea înaltă și plată ca un zid. E îmbrăcat cu un pulover jegos, de o culoare nedefinită, un amestec de albastru deschis, vișiniu și negru. O pereche de jeansi decolorați și prea mari, strânși cu o curea, cad în mii de cute peste bocancii de lucru murdari de vopsea. Maria Cristina și-l amintește dintotdeauna așa. Nici atunci când e

ger nu poartă haină. De Crăciun și de ziua lui îi face cadou jachete, pulovere, cămăși, dar nu l-a văzut niciodată îmbrăcat cu ele.

— Bună, Cri. Te-ai culcat târziu.

— Da. Și m-am și îmbătat.

— Super. Din când în când e nevoie. Scuză-mă că te deranjez, am găsit para pentru dușul soțului tău. Ridică o pungă și i-o arată. Îi lipsesc degetul mic și inelarul de la mâna dreaptă, pare că tot timpul țintește cu un pistol. Era plină de calcar și garniturile se întăriseră. Am schimbat-o, asta e diferită, dar mai bună. Nemțească. Își trage în sus pantalonii. Fesele, îmbătrânind, s-au mutat pe burta așezată ca un marsupiu pe pubis. Suferă de diabet, dar se îndoapă cu kebab și cu tot felul de porcării găsite la rotiserie. Maria Cristina l-a trimis la endocrinolog, dar e o utopie să-i ceri să urmeze o dietă.

Luciano scoate din pungă un obiect mare din oțel cromat.

— Un chilipir. Am găsit-o foarte ieftină și am reparat-o. La magazin costă patru sute de euro. Pare nouă, nu-i așa?

— Minunată. Mulțumesc, Luciano. Maria Cristina ia o linguriță de iaurt. Ce aștepți? Du-te să o montezi.

— Pot? Ești sigură?

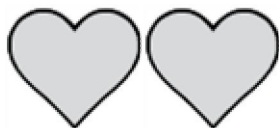
Lui Luciano îi e frică de Domenico, mai ales de când a devenit prim-ministru.

— Nu-i acasă. Du-te liniștit.

El se retrage spre ușă, apoi se întoarce.

— A, am un bilet pentru tine. Scoate din buzunar o foaie de caiet împăturită: De la Irene. Mi l-a dat înainte să plece.

Ciao, mama. Nu veni să mă iei de la școală. Vine Greta și mă duce să văd un cal care a făcut un copil. Ne vedem

acasă.

I se ia o greutate de pe inimă. Ce fiică iubitoare are.

— Vino aici, îi ordonă lui Luciano.

— Ce-i?

— Lasă-mă să te sărut.

El, oscilând între uimire și suspiciune, își mângâie gâtul.

— Nu, Cri, mai bine nu, arăt mizerabil.

— Am zis să vii aici. Îl sărută pe obraz și simte mirosul de săpun ieftin și de subsuori transpirate: E adevărat, puți un pic, dar te iubesc oricum. Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ești.

El, rămas fără cuvinte, se retrage și, făcând două piruete, agită mâna fără degete și dispare din cameră.

2.

Ca să înțelegem importanța lui Luciano Vasile în povestea asta, trebuie să pornim de la moartea mamei Mariei Cristina. Când Teresa Sangermano a murit, familia și-a pus problema ce să facă cu cei doi orfani. Maria Cristina avea doisprezece ani, și Alessio șaptesprezece. Iresponsabilul lor tată dispăruse, ultimele informații despre el ziceau că se află într-o mănăstire tibetană, bolnav de pleurită după ce escaladase Annapurna. Unchii din Palermo nici nu voiau să audă să-i ia la ei pe cei doi adolescenți. Așa că au trebuit să se ocupe de ei bunicii materni, care nu mai locuiau în Sicilia de ani de zile. Bunica, toscană, Irene Salimbene, administra pământurile familiei în Maremma, iar bunicul, Roberto Sangermano, palermitan, când încetase să fie reprezentant pentru Europa al unei faimoase mărci americane de creme și cosmetice, se mutase într-o vilă din Olgiata, o zonă rezidențială aflată la periferia Romei, unde juca golf. Bătrânii soți aveau existențe separate, în afara weekendului, când participau la turnee de bridge în toată Italia. Roberto

Sangermano avea și o amantă oficială, Liliana Miconi Lombardelli, fosta lui secretară. Irene Salimbene, o femeie tristă, cu o poveste de depresie și alcoolism în spate, mergea în capitală numai când trebuia să facă infiltrații la șold.

S-a stabilit ca Alessio să studieze la internatul național, iar Maria Cristina să rămână la Olgiata și să frecventeze școala din Formello, o localitate vecină.

Bunicii nu știau să se poarte cu fetița, sau o alintau prea tare, sau uitau pur și simplu de ea. Atunci au început să o îngrijească servitorii, Maria și Tonino Vasile, din Termini Imerese, care locuiau împreună cu fiul lor, Luciano, într-o anexă a vilei.

Orfana i-a cucerit imediat pe cei doi, era un înger, blândă și frumoasă, de-ți venea s-o săruți tot timpul. Când o ducea cu ea la cumpărături, Maria o dădea drept fiica ei și primea complimentele pe care nu le primea pentru Luciano, ce părea cioplit de un sculptor leneș.

Copiii, născuți la o zi distanță, s-au împăcat bine imediat. Se trezeau căutându-se și se culcau disperați, pentru că somnul le lua câteva ore de petrecut împreună. Când au ajuns la vârsta de mers la liceu, au fost înscriși în aceeași clasă. Studiau în căsuța familiei Vasile, la masa din bucătărie, acoperită cu o mușama, cu televizorul tot timpul deschis la teleshopping, în timp ce pe foc bolborosea o cratiță care le umplea caietele și cărțile cu miros de ceapă.

În soiul acela de rezervă exclusivă care era cartierul, Maria Cristina și Luciano alergau cu un scuter roșu pe străduțele mărginite de copaci. Ea, slabă și ascuțită ca o libelulă, se agăța de el, durduliu și hirsut ca un panda. Scăpau de raidurile paznicilor, ascunzându-se printre buncărele terenului de golf ca să fure mingile pe care le vindeau apoi la școală. Sau stăteau la barul Tramonto, mâncând prăjituri și privind mașinile care treceau în goană pe șoseaua Cassia Bis.

Luciano a fost pentru Maria Cristina un frate vitreg, un confident, un magician burtos care făcea să dispară feliile de pizza dintr-o înghițitură și un servitor generos care-și lua asupra lui vina atunci când erau descoperiți furând gume și pixuri la supermarket.

Prietenia lor era una specială, dar destinată să se sfârșească. Într-un fel ca în înregistrările video de pe internet, unde un pui de tigru se joacă cu o găscă, până când, într-o dimineață, din găscă nu mai rămâne decât o aripă însângerată.

Lucrurile s-au schimbat în vara dintre clasa a treia și a patra de liceu, când o pubertate tardivă a smuls-o pe Maria din vraja infantilă. În cele trei luni, ca și cum i s-ar fi dat îngrășămintе, fata s-a lungit, pulpele i s-au rotunjit, fundul a luat formă și au ieșit la iveală până și niște muguri de sâni. Soarele a făcut restul, înnegrindu-i pielea și decolorându-i părul tuns într-un bob care-i punea în evidență gâtul lung. În septembrie, întorcându-se la școală, și-a dat seama cu uimire că locul ei în societatea școlărească se schimbase. Băieții, care înainte o ironizau (uite ce girafă!), acum se învârteau în jurul ei, iar cei mai îndrăzneți încercau să se apropie, invitând-o la pizza sâmbătă seara. Colegele sau o atacau, sau încercau să o oblige să intre în grupurile lor.

Într-o zi, în timp ce se întorcea de la antrenamentele de atletism, cu rucsacul pe umăr, Maria Cristina a dat nas în nas cu Diana Brinzaglia, fiica florarului din Storta, un cartier din apropiere. Blondă, cu buzele cărnoase, plină de hormoni ca un vițel argentinian, era un spectacol de țate, fese, coapse pe care le strângea în fuste mini și tricouri scurte și colorate. Stătea așezată pe scuterul ei roz, fumând, însoțită de gregarele ei, Silvietta Carnesecchi, Sofia D'Amico și Emma Tarantini. Maria Cristina le-a adresat un surâs și a

dat să treacă pe celălalt trotuar. Dar Sofia D'Amico, una care deschidea sticlele de bere cu dinții, i-a tăiat calea.

— Unde crezi că mergi?

— Acasă.

Îi tremura vocea.

Diana Brinzaglia s-a învârtit în jurul ei, ținând mucul de țigară între degetul mare și arătător; a tras un fum și i l-a suflat în față.

— Se zice că placi.

Maria Cristina, neînțelegând, a ridicat din umeri.

— În clasamentul din toaletele băieților ești a doua bunăciune după Diana, a informat-o Emma Tarantini, o tipă cu părul creț și o frunte înaltă plină de coșuri, care rumega toată ziua Big Babol.

— Și tu? i-a venit spontan Mariei Cristina să întrebe. Fără pic de ironie, căci pe vremea aceea îi lipsea.

Tarantini a rămas cu gura căscată.

— Ce legătură am eu cu asta? Eu nu-s pe listă și, oricum, nu vorbim despre mine.

Diana Brinzaglia a studiat-o cu expresia cuiva care evaluează o vază, nehotărâtă dacă să-i dea sau nu un șut ca s-o spargă.

Mariei Cristina nu-i fusese niciodată atât de frică. Din fire nu avea o inimă de leu, iar fetele alea erau cât se poate de agresive. Sărmanei Sara Sapegno, dintr-a zecea, îi tăiaseră părul în vestiar, pentru că purta chiloți cu figurine roz.

— Știi de ce eu sunt prima, și tu a doua? a întrebat-o Diana Brinzaglia.

Maria Cristina a clătinat din cap.

— Pentru că ai o mătură în fund. Tu n-o vezi, te-ai născut cu ea, dar e așa de groasă. Și i-a arătat cu degetele. Te simți superioară, o zeiță coborâtă pe pământ, dar ești ca o lăptucă, n-ai nici un gust.

Maria Cristina ar fi vrut să-i răspundă că ea nu se simte superioară nimănui și că n-are nici o problemă să fie ca lăptuca, dar nu reușea să scoată o vorbă.

Prințesa din Storta a mirosit-o, încercând să înțeleagă ce fel de animal exotic era.

— Ești bogată, vorbești cu accentul ăsta mafiot, pari un fotomodel, dar, dacă unu' ar trebui să aleagă cui să i-o tragă, pe cine ar alege, după părerea ta?

Cine era ăla care trebuia să aleagă cui să i-o tragă? Maria Cristina se simțea confuză, dar, intuind care era răspunsul dorit, o arată pe Diana Brinzaglia.

— Exact. Pe tine te rup ca pe o grisină, în mine mor.

Gregarele au scos mici țipete de aprobare.

— Cu tine se logodesc ziua, mie mi-o trag noaptea. Ai înțeles, frumoasa mea girafă?

I-a ieșit un „da”. Gol și tont.

Sofia D'Amico a împins-o, făcând-o să cadă lângă containerele de gunoi. Celelalte două s-au repezit la ea, gata să-i dea o lecție, dar prințesa le-a făcut semn că ajunge atât.

— Întoarce-te la vilă. Și te sfătuiesc ca anul viitor să te înscrii la un liceu din Roma, unde-s ăia ca tine. Lasă în pace Formello.

Maria Cristina, hohotind de plâns, și-a luă rucsacul și a luat-o la fugă pe picioarele ei de girafă, fără să se oprească, până acasă.

Sfatul Dianei Brinzaglia s-a întipărit limpede și precis în mintea eroinei noastre, așa că în anul următor bunicul a înscris-o la Chateaubriand, liceul francez aflat la doi pași de vila Borghese, unde a găsit animale din rasa ei. Singurul inconvenient era că șoferul trebuia să o conducă în fiecare zi.

Lucrul curios e că Diana Brinzaglia, cu guma ei de mestecat strânsă între degetul mare și arătător și pielea arsă la solar, n-a dispărut pe străzile din Formello, ci s-a

mutat în mintea Mariei Cristina, devenind o tovarășă secretă, o voce critică cu care să dialogheze în momentele grele ale existenței. Chiar și azi, Maria Cristina își amintește lecția plină de cruzime primită lângă containerele de gunoi. „Pe tine te rup ca pe o grisină, în mine mor. Cu tine se logodesc, mie mi-o trag.” O consideră un adevăr absolut, un far în drumul acoperit de minciunile bărbaților care, cu cât au curtat-o, oferindu-i castele aurite, cu atât mai mult i-au pus coarne.

Cu mutarea la noua școală însă, Maria Cristina l-a pierdut pe credinciosul ei scutier. Luciano, devenit obez, s-a îndepărtat tot mai mult, cuibul de mătase, care îi învăluia ca pe niște ouă de păianjen, se sfâșiasse și ieșiseră din el ființe cu destine diferite. El continua să o plimbe cu scuterul, dar nu mai făcea baie în piscină, și atunci când era în compania altora nu vorbea, înțepenea, mai mult încurcând.

După ore, băiatul a început să lucreze cu un unchi care avea o mică firmă de construcții. Din cauza asta școala a avut de suferit, nu se omorâse niciodată cu învățatul, și a rămas repetent. Maria Cristina însă și-a luat bacalaureatul și s-a mutat la Roma împreună cu fratele ei. Vreme de cincisprezece ani, cei doi nu s-au mai văzut. Mariei Cristina îi ajungeau la ureche vagi informații despre Luciano, că era bine și că lucra în nord, lângă Bergamo, ca sudor în centralele electrice. În fiecare an, punctual, îi trimitea o felicitare de ziua ei („La mulți ani, Cri. O îmbrățișare ție și familiei tale. Luciano”) împreună cu daruri greu de înțeles (parfumuri ieftine, casete de vin cumpărate din benzinăriile de pe autostradă, pungi cu paste de diferite culori, tirbușoane uriașe). Uneori, ea îi răspundea. Apoi a aflat de accident. Luciano își pierduse două degete într-un accident la locul de muncă. Îl dăduseră afară, și el dăduse în judecată firma la care lucra, dar procesul nu mergea cum

trebuie. Maria Cristina, care era deja căsătorită cu Domenico, l-a rugat pe acesta să se ocupe de problemă, iar el i-a pasat sarcina unuia dintre tinerii din biroul lui de avocatură. Procesul s-a terminat cu plata unor despăgubiri, dar handicapul îl împiedica pe Luciano să-și reia munca în meseria lui. S-a întors la Roma șomer, a investit puținii bani pe care-i avea într-un mic apartament în Cesano, iar Maria Cristina a început să-l cheme din când în când să lucreze câte ceva la ei. Lipsa degetului mic și a inelarului nu-l împiedica să repare un frigider, să pună parchet, să țină terasa în ordine sau să meargă la cumpărături și să stea la rând la poștă. Chiar și prietenii familiei Mascagni au început să se folosească de el.

Atunci când Domenico a intrat în politică, Maria Cristina, nemaiputând să-l plătească pe Luciano la negru, a hotărât să-l angajeze, ceea ce l-a iritat pe soțul ei. „Câți oameni plătim? Suntem o întreprindere? O societate de binefacere?”

3.

După ce s-a dichisit cu cea mai mare grijă, Maria Cristina merge în salon, unde o așteaptă Caterina Gamberini. Continuă să se gândească la ce a spus asistenta despre ea, în toaleta de la Club. Proastă. Frivolă. Nepotrivită. Ar vrea s-o pună la punct, dar nu e în stare genetic să înfrunte dușmanul pe față, conflictul o tulbură și nu poate s-o dea afară, nu ea a angajat-o. O să vorbească despre asta cu Domenico. Ca s-o irite însă, a hotărât să fie, dacă e posibil, și mai frivolă ca de obicei.

Trage aer în piept și deschide ușa.

Tânăra stă așezată pe un divan de brocat galben cu albastru, cu laptopul pe genunchi.

— Bună ziua!

— Bună ziua! îi răspunde Maria Cristina, privind-o cu atenție. Ai dormit puțin?

Spre deosebire de ea, care s-a machiat, s-a pieptănat și strălucește, Caterina Gamberini are o față obosită, cu ochii încercănați.

— Nu prea mult.

Degetele asistentei zboară pe tastatură; ridică numai puțin ochii de pe ecran.

— Cafea?

— Nu, mulțumesc. Am băut deja. Dar tu, odihnită?

— Aveam un apel video?

— La nouă și un sfert, cu tinerii care aleargă la maratonul de la Sacro Convento. Trebuia să-i saluți înainte de a porni.

— Pot s-o fac atunci când sosesc?

— La maraton sosesc pe rând. Oricum n-are importanță. Am remediat, zice Caterina, trăgându-se pe marginea divanului, cu picioarele lipite.

Maria Cristina simte o neașteptată repulsie pentru pielea aia albă, acoperită de pistrui, roșind cu ușurință, care se vede din bluza de proastă calitate. Merge la fereastră. Se repară strada, și zgomotul se aude chiar și prin geamurile duble.

— Azi nu vreau să fac nimic, zice, uitându-se la muncitorii care așază pietrele în arcuri precise și apoi, cu un ciocan, le împing în nisip. Merg să-mi fac un masaj. Programează-mă la coafor pentru după-masă.

— Perfect. Caterina aruncă o privire la monitor. Nu avem prea multe de făcut. Mariella Reitner te vrea în emisiunea *Spune-le pe nume*. Problema e delicată, prim-ministrul trebuie să meargă la ea peste două săptămâni, cu o zi înainte de votul de încredere. Ciudat, în ultima vreme Reitner ne susține. A cerut să-ți ia un interviu, dând asigurări că va fi o discuție pe teme sociale. Întrebări

prestabilite. Bineînțeles că nu va fi așa. O să te facă să vorbești despre politică și despre tine. O cunoaștem bine. Omidă zice să refuzi.

Spune-le pe nume e o emisiune care se transmite în fiecare seară după telegazetă, moderată de Mariella Reitner, o jurnalistă care, ca un sever dirijor de cor, dă ocazia să se exprime întregului arc politic italian, punându-i pe toți la punct, fără distincție. Uneori se lasă ajutată de comentatori, alteori, când e vorba de personaje importante, le înfruntă singură.

Maria Cristina face semn că nu cu degetul arătător.

— Stai așa, eu sunt cea care nu vrea să meargă, nu hotărăște Omidă. Eu nu merg la televiziune, am spus mereu, subliniază, dându-și seama că a luat prea repede tonul unei fete capricioase.

— Desigur, se grăbește să confirme Caterina. Problema e că Reitner ar dori să te întâlnească personal, pentru a încerca să te convingă. I-am spus că ești ocupată, dar nu renunță. Dacă nu facem cum vrea ea, ar putea muta interviul cu prim-ministrul pentru după vot. Iar asta, înțelegi, nu e bine.

Numai când se gândește că se va afla față în față cu femeia aia prea inteligentă și prea urâtă, Mariei Cristina îi tremură genunchii.

— Deci ce sugerezi?

— Întâlnește-te cu ea și spune-i că nu vrei să-i dai interviul.

Maria Cristina își încrucișează brațele.

— Păi scuzați-mă. A trecut la plural: Descurcați-vă. Ce legătură am eu? Soțul meu a ales să facă politică. Nu eu.

Un mic zâmbet apare pe buzele Caterinei.

Maria Cristina se așază în fotoliu, își pune picior peste picior și urlă:

— Daisy! Daisy! Mai adu-mi o cafea.

Privirea îi cade pe balerinii bleumarin și pe ciorapii de culoarea untului care se văd de sub pantalonii ecosez, strângând glezna groasă a Caterinei Gamberini.

— Nu-ți stă bine cu balerini, îi spune cu o voce plată. Ai putea, te rog, să-ți iei niște pantofi cu puțin toc.

Asistenta încetează să mai scrie pe tastatură:

— Poftim?

Maria Cristina îi arată picioarele.

— Ția. Nu-i mai purta. Eu umblu cu tocuri și, când ieșim împreună, parcă suntem... Albă-ca-Zăpada și Mutulică. Par prea înaltă.

Caterina înghite în sec înainte de a spune:

— Bine. Cum vrei.

Maria Cristina se ridică în picioare și cască:

— Și ce-i spun? De ce nu vreau să dau interviul?

Asistenta închide laptopul cu un pocnet.

— Ți-am trimis un mail cu o serie de scuze. Poți s-o alegi pe care o preferi. Dacă însă nu vrei s-o întâlnești, îi scriu o scrisoare amabilă și formală. Tu hotărăști. Eu, știi asta, sunt aici ca să te ajut.

Maria Cristina se ridică brusc și începe să umble în sus și-n jos prin salon. Se apropie de bibliotecă, își plimbă privirea peste volumele neatinse ale enciclopediei Treccani și pornește combina muzicală. Se aude *Yes Sir, I Can Boogie*.

O, Dumnezeule, adoră cântecul acesta, nu l-a mai auzit de o sută de ani, îi amintește de vechi dansuri în discotecile pline de lumini, aer sărat și plase de pescuit de pe Coasta Amalfitană. Își strânge pumnii, învârte brațele, face un pas în stânga, altul în dreapta și cântă: *I can boogie, boogie woogie all night long*. Se apropie de asistentă și îi întinde mâna ca s-o invite la dans. Dar ea rămâne înțepenită, zâmbește doar și își leagănă capul ca un porumbel care ciugulește grăunțe.

Intră Daisy. Maria Cristina se oprește, merge la filipineză și dintr-o înghițitură dă cafeaua pe gât.

— Mulțumesc. Apoi, pe un ton distrat, i se adresează Caterinei: Vorbesc eu cu Reitner. Cere-i, te rog, să vină să ne întâlnim la Raw, la ora unu.

— OK. Perfect.

— OK. Perfect? repetă Maria Cristina ca un papagal.

— OK. Perfect.

Soția premierului iese din salon, iuțind pasul pe pardoseala de marmură al coridorului. Un mers ca la o prezentare de modă.

— Scuză-mă... Scuză-mă! Maria Cristina...

Întoarce capul. Caterina s-a luat după ea.

— Iartă-mă. Premierul mi-a scris că l-a invitat pe Wim Claes la țară în weekendul acesta...

— Pe cine?

— Pe ministrul comerțului din Belgia. Zice că trebuie să faceți pizza...

Ca niște epave în timpul refluxului, în mintea Mariei Cristina se ridică la suprafață frânturi din conversația avută cu Domenico în mașină. Ăla care vrea pizza beneventană.

— Nu trebuie să facem, trebuie să fac, subliniază Maria Cristina. Nasol!

Caterina își scutură părul creț și, pe tonul unei prietene intime, zice:

— M-am gândit că, dacă vrei, pot veni și eu. Și o pregătim împreună. Ce zici?

Maria Cristina o privește fix.

— Fac pariu că te pricepi să faci pizza.

— Mă descurc, zice asistenta, oscilând între modestie și orgoliu.

— Și pizza marinara?

— Da. Cu usturoi și oregano. Specialitatea mea.

Soția premierului zâmbește.

— Mulțumesc, nu-i nevoie.

4.

Conform medicinei tradiționale thailandeze, corpul uman e traversat de șaptezeci și două de fluxuri energetice. Zece dintre ele sunt adevărate canale, așa-numitele Sen, de la care pornesc toate celelalte și pe care lucrează maseurul, folosind degetele, coatele, genunchii și tălpile. Masajul thai e greu de făcut, doare, dar are mari calități terapeutice.

La doi pași de Piața Spaniei, pe via Borgognona, în interiorul unui palat elegant din secolul XVIII, se află SPA Kaw, cel mai bun centru de masaj thai din capitală. Dispune de trei mici piscine cu diferite grade de salinitate, un hammam, două saune, o sală pentru yoga, un spațiu unde se poate ciuguli ceva din bucătăria fusion și o infinitate de cămăruțe parfumate cu esențe exotice, unde într-o penumbră eternă răsună flaute și harpe eoliene. E locul în care romanii cu bani se lasă frământați.

Mariei Cristina Palma îi place să-și piardă timpul aici și, în calitatea ei de soție a premierului, are privilegii exclusive. În special o zonă rezervată, unde hostesse atât de discrete, încât par mute se dedică trupului ei.

Acum stă întinsă pe un șezlong, sorbind un ceai cu turmeric și așteptând să sosească Mariella Reitner. Încăperea e o combinație de culori pastelate și spoturi luminoase. Într-un colț, înconjurată de pietre de râu, sub niște lămpi de alamă, se află o pădurice de bambus lângă un bazin în care înoată peștișori roșii.

Cu jurnalista trebuie să fie de neclintit. Nu și nu.

Sună clopoțelul, și în fața ei apare o hostess.

— Bussaba e liberă?

— Da, doamnă.

— Perfect. Peste câteva minute sosește o musafiră. O să facem un masaj împreună. De doamna Reitner se va ocupa Bussaba. Pentru mine light trei. Mulțumesc. Pe buze îi alunecă un mic zâmbet perfid.

La Kaw, masajele sunt clasificate în funcție de gradul lor de cruzime. În primul și al doilea, pentru începători, se ocupă de tine, ungându-te cu mirodenii orientale, uleiuri vegetale și timp de o oră te marinează ca pe un pui în curry. La gradul al treilea, rough, sunt eliminate uleiurile, iar mâinile care te tratează încep să caute în fasciile musculare originea răului, răul acela pe care-l ducem cu noi de când evoluția ne-a furnizat un sistem scheletic. În al patrulea, extremely rough, apar tracțiunile, coatele înfipite între omoplați, pișcăturile, pocnetele vertebrelor cervicale. Muzica new age se transformă într-o mantra hard core. Al cincilea, heavy explosion, este pentru guru sau masochiști înrăiți. Maria Cristina s-a supus o dată acestui nivel și la un moment dat a trebuit să lanseze un safesignal (bătaie de trei ori cu palma în pat, în semn de renunțare). Există și un

safeword, **ความเห็นอกเห็นใจ**

(milă în thailandeză), dar e greu de pronunțat. În afara clasificării e Bussaba. Masajul său nu are grad de dificultate, nu are nume, nu are safesignal. Legenda spune că, în tinerețe, Bussaba a lucrat la Haspel, o închisoare secretă în Thailanda, și doar cu ajutorul degetelor mari a reușit să smulgă mărturisiri membrilor Al-Qa'ida. Știe pe de rost cele două sute treizeci și patru de puncte ale corpului omenesc din care iese durerea și acolo își vâă degetele ca să o facă să țâșnească. E în stare să-ți provoace o luxație și să-ți pună la loc un umăr cu presiunea degetului mic. Cine suferă tratamentele ei nu e în stare să exprime fraze inteligibile, bâlbâie cuvinte de căință, implorând mila. Odată

ajunsă la cheremul Bussabei, lui Reitner îi va fi imposibil să insiste pentru interviu.

Mulțumită de găselnița ei, Maria Cristina se lasă condusă în mica sală, îmbracă un costum din bumbac subțire, se întinde pe pat și își așază fața în gaura circulară, în timp ce mâini delicate încep să-i atingă spatele.

— Se poate? Întreabă o voce răgușită, cavernoasă, rezultat al unei existențe petrecute fumând tabac negru. Apoi se aud lovituri seci în podea.

Maria Cristina ridică privirea. Mariella Reitner, marea jurnalistă care le-a luat interviuri tuturor, de la Dalai Lama la Bokassa, dictatorul canibal, mereu în prima linie, povestind despre războiul din Golf și despre Afganistan, se află în fața ei. E adevărat că luminile, machiajul și coafatul fac miracole, căci, văzută în realitate, femeia pare un urcior dotat cu viață. Nu trece de un metru șaiszeci, o dermatită seboreică îi acoperă spatele și brațele, iar șaiszeci de ani de abuz de grăsimi saturate, zaharuri, alcool au erodat-o ca pe un pilon de debarcader, pielea ei are o culoare nesănătoasă. A suferit numeroase intervenții la un șold, iar acum face pași cu ajutorul unui baston și a două picioare conice care se înșurubează direct în torace, trecând dintr-odată peste pubis și stomac. Cămășuța pe care i-au dat-o rămâne deschisă, și grăsimea dă pe dinafară din sutienul cu floricele liliachii, mare ca pânda unei corăbii. Brațele îi ies din mâneci ca înotătoarele unui vițel de mare. Un breton de indian piele-roșie îi ascunde fruntea. Sprâncenele subțiri se arcuiesc deasupra ochilor de piatră cenușie, locuiți de un spirit ironic și viguros. Două cute adânci pleacă de la nări, închizând între ele gura și bărbia. În definitiv, pare mai potrivită pentru viața acvatică decât pentru cea terestră.

— O, ce idee minunată, zice jurnalista. Nu mi-am mai făcut un masaj de o sută de ani. Ultimul cred că a fost la Beijing, când transmiteam pentru *Il Messaggero* din Piața

Tian An'Men. Am susținut întotdeauna, chiar dacă nu te cunosc, că ești o femeie superioară.

Are un ton jovial și deloc adulator, privește în jur, mulțumită de această neașteptată schimbare.

— Mă bucur să te cunosc. Maria Cristina întinde o mână. Știu că e un pic intim, dar m-am gândit să-ți fac o surpriză. După ce ai încercat o dată, n-o să mai poți fără.

Jurnalista îi strânge mâna și se îndreaptă șchiopătând spre patul ei.

— Trebuie să mă așez aici?

— Da.

— Da' cum mă urc? Nu există o scăriță?

— Te ajută Bussaba.

Imediat cum Maria Cristina îi pronunță numele, apare, ca duhul din lampă, maseuza îmbrăcată într-un halat albastru electric.

Se spune că Bussaba locuiește, de cinci ani, într-o pivniță sub centrul SPA. Nu iese niciodată și n-a văzut nimic din Roma, în afară de Scaunul Diavolului⁸. Are o vârstă imposibil de definit. Părul alb, strâns într-o coadă înfășurată pe cap, îi trage tâmplele. În locul ochilor are două fisuri fără nimic înăuntru. La fel de înaltă ca Reitner, e însă un morman de mușchi. Fără să scoată un cuvânt o ia pe jurnalistă în brațe și o pune pe pat, de parcă ar fi la finala unei competiții de ridicat greutate.

— Sfinte Isuse, cum a reușit? Incredibil! Cântăresc vreo două chintale.

Mariella Reitner se contorsionează pe patul de masaj, încercând să-și vâre fața în spațiul corespunzător.

⁸ Monument funerar din secolul al II-lea d.C.

Masajul începe încet, thailandezele, cu presiuni ușoare, inspectează corpul, încearcă să-l cunoască înainte de a interveni.

Vocea jurnalistei se aude înăbușită, ritmată de manipulări.

— Maria Cristina, faptul că tu mi-ai permis să te întâlnesc mă bucură nespus. Știu cât ești de rezervată și cât de puțin îți place să amesteci viața personală cu munca soțului tău. Și știu că nu apari la televizor, și faci foarte bine... Dar eu... Aaaauu! Jurnalista scoate un țipăt. Dumnezeu! Ce durere!

Maria Cristina întoarce capul și vede că Bussaba, neîndurătoarea, trage de brațul jurnalistei cu aceeași lipsă de expresie ca a unui crocodil care sfâșie coapsa unei gazele.

— Cum e? Întreabă, ascunzându-și un zâmbet.

— Ce să zic, plină de vigoare, asta-i, suspină Mariella Reitner. Spun unii că face bine. Apoi se întoarce la problema ce o interesează. Eu aș vrea înainte de orice să vorbesc despre tine, Maria Cristina, ca mamă și soție. Cunosc și implicarea ta socială.

— Zici? Nu e prea grozavă.

— Vezi? Ești modestă. Ți-am văzut fotografia cu picioarele în noroi în timpul inundației din Molise. Și știu ce ai făcut pentru mamele islamice fără soț.

— În Molise, pentru fotografia aceea, m-au acuzat că fac publicitate galoșilor. Mamele islamice, în schimb, țineau să aibă un reportaj fotografic în *Vogue*. S-o lăsăm baltă...

Jurnalista gâfâie, dar nu se lasă.

— Te subestimezi, dar totuși, auuu... cineva nu se poate transforma în Maica Teresa numai pentru că auuu... e soția prim-ministrului. Găsesc că e o mare falsitate. Tu ești... Ești așa, ești...

Nu reușește să termine fraza, Bussaba îi strânge umărul ca pe o cârpă udă. Se oprește o clipă, și apoi continuă:

— Un interviu sincer, fără păcăleli, într-o atmosferă senină. Îți jur pe... Mariella scoate un urlet de durere. Dacă ajung să fac interviul. Asta mă omoară.

— Așa sunt masajele thai. Energice. Te doare, dar după aia să vezi ce bine te simți.

— Ca un căcat, izbucnește jurnalista și scoate un alt urlet. T4 și T5, acolo unde am fost operată. Dumnezeu! Auuuu!

Bussaba s-a urcat pe pat și, ținându-se de niște funii agățate în tavan, face pasul gâștei pe spatele Mariellei, care se zbate ca o focă gravidă.

Maria Cristina se ridică și o apucă pe maseuză de glezne.

— Dă-te jos! Dă-te jos! O doare!

— Ajutor... Ajutor... Ajutor... repetă Mariella. Ajunge! Ajunge!

Dar maseuza, agățată de funii ca un urangutan în cușcă, nu renunță

— Nu, doamnă. E normal. Masajul Ashiatsu face bine la spate. Dacă nu durere, nu remediu.

— Te rog, coboară, o imploră Maria Cristina.

Bussaba saltă cu călcâiele lipite pe o fesă a Mariellei, care acum nu mai reacționează, pare leșinată.

— Nu. Tratatamentul nu s-a terminat.

— Am spus să cobori! îi ordonă Maria Cristina. Acum ajunge, Bussaba, COBOARĂ!

Neîndurătoarea, jignită, sare jos de pe pat și dispare.

Maria Cristina și cealaltă maseuză o târâie ca pe un sac de cartofi pe Reitner în zona relax, și acolo o așază ca pe un Buddha adormit sub păduricea de bambus.

— Vrei să chem un medic? o întreabă Maria Cristina, stropind-o cu puțină apă Evian pe față.

Cu ochii închiși, femeia face semn că nu.

— Regret nespus, spune soția premierului. Îmi pare extrem de rău. Ce pot să fac?

— Nimic. O să-mi revin imediat. Ține-mi doar companie. Reiner întinde mâna pe nevăzute, o prinde pe cea a Mariei Cristina și, pe un ton plângăreț, continuă: Ascultă-mă. Îți promit un interviu de care n-o să-ți pară rău. Eu vreau să vorbești despre tine așa cum ești. N-o să vorbim despre morții tăi. O să-ți pun întrebări clare, fără să mă opresc prea mult, fără să insist, fără gossip, în stilul meu, iar tu o să răspunzi cum vrei. Se oprește să-și tragă sufletul. Un dialog între prietene, liber. O să vezi, vei uita de camere, și oamenii te vor iubi. Zâmbește chinuit. Ce zici?

Cum să-i mai spună nu?

— Din păcate, în perioada asta sunt foarte ocupată și mi-e greu, altfel...

Vocea Mariellei prinde putere:

— Nu e nici o problemă, când vrei tu. Ne organizăm. Doar o oră și jumătate.

Maria Cristina se blestemă. A făcut greșeala începătorului: să folosească drept scuză faptul că e ocupată. Caterina i-a scris și niște notițe, ca să se asigure că nu va cădea într-o capcană. Chiar dacă le ridici în față un zid de ocupații, jurnaliștii, ca niște șoricei încăpățânați, găsesc o fisură pe unde să se strecoare, făcându-și loc. Ce poate pune punct acestei discuții?

— Trebuie să stau cu fiica mea, Irene... inventează pe loc. Nu se simte bine.

— Oh, îmi pare rău. Ce are?

— Are... sindromul mâinii străine.

Jurnalista deschide ca o broască un enorm ochi sferic și cenușiu.

— Nu cunosc. Despre ce e vorba?

— E o patologie foarte rară, spune Maria Cristina gândindu-se la episodul din serialul despre cele mai ciudate boli din lume. Mâna stângă e ca și cum ar avea viață proprie. Irene e convinsă că nu-i aparține și că nu face parte

din corpul ei. Îi spune Camilla și o tratează ca pe o persoană. O duce la mare. Doctorii trebuie s-o țină sub control constant. Nu pot s-o las singură niciodată. Uneori Camilla se revoltă împotriva ei cu o furculiță sau alte obiecte ascuțite.

— E teribil. Habar n-aveam că există o asemenea boală. Se poate trata? Reitner dezvăluie al doilea glob ocular, tonul este acum mai serios și mai grijuliu: Cred că tu chiar trebuie să dai interviul acesta. Vrei să știi de ce?

— Pentru că, dacă nu-l dau, mă denunți pentru maltratare.

— O să fiu sinceră cu tine, draga mea. Povestea cu femeia cea mai frumoasă din lume nu ți-a făcut nici un serviciu. Ai devenit un accesoriu al soțului tău. Păpușa care nu vorbește niciodată.

— Eu sunt cea care nu vrea să vorbească. Nimeni nu mă împiedică.

— Dar lumea nu știe, nu știe cine ești, nu te cunoaște. Tu nu dai posibilitatea de a fi cunoscută cu adevărat. Există o lume întreagă pe care o ții ascunsă. Jurnalista îi atinge sternul. Eu știu, am fost educate ca pe vremuri, să nu ne externalizăm emoțiile, să nu vorbim niciodată despre noi, dar tu, chiar dacă nu-ți place, ai un rol, iar lumea te judecă fără să știe nimic despre tine. Trebuie să scoți la iveală adevărul tău, cel mai intim, ca să demonstrezi că ești o ființă independentă, cu o gândire personală. Unii, mai sensibili, simt această profundă timiditate, altfel nu ți-ar spune Maria Tristina. Dar ceilalți?

— Îmi spun Maria Cretina.

— Iar asta nu trebuie să se întâmple.

— M-am obișnuit. Nici nu mă mai supără.

Reitner o mângâie pe mână:

— Nu e drept.

Maria Cristina o privește și își apleacă privirea, simțind că-și pierde orice urmă de voință. Jurnalista are dreptate, a venit momentul să spună cine e.

— Mie mi-e frică de televiziune. Mi se golește creierul, nu reușesc să vorbesc. Și e foarte important să nu apar ca Maria Cretina.

— Nu se va întâmpla asta. Va fi un interviu liniștit și relaxat, dacă eu îți pun întrebările potrivite, iar tu nu încerci să spui lucruri inteligente... nu uita că nimeni nu spune lucruri inteligente, ci doar lucruri adevărate sau false... o să arăți cine ești și va fi un dar pentru italieni. Frumusețea ta nu trebuie să ascundă persoana care e în spatele ei, sensibilitatea ta, amabilitatea, simplitatea care te face diferită. Într-o lume în care unii se bat să fie văzuți, tu ești o ființă specială. Mariella Reitner are tonul letargic al unui hipnotizator.

Maria Cristina trage aer în piept și-și trece degetele prin păr.

Reitner îi aranjează o șuviță:

— Ce zici, îl facem? O să vezi, soțul tău va fi mulțumit. În momentul acesta are nevoie mai mult ca oricând de ajutorul tău. Apoi, pe un ton mai coborât: Tu, draga mea, poți schimba soarta guvernului. Ai înțeles?

Maria Cristina dă din cap în semn că da.

— Dar o să te porți frumos cu mine?

— Ai cuvântul meu.

Maria Cristina privește peștișorii roșii din bazin.

— Bine. Să-l facem.

— Să-l facem.

Cu basca trasă pe frunte, ochelarii de soare care-i ascund fața și o haină matlasată neagră care-i ajunge până la glezne, soția premierului iese pe furiș de la SPA.

Soarele se ițește printre clădiri, lăsând dăre aurii pe via Borgognana. Strada e un amalgam de camionete și scutere, care livrează pachete, și de măsuțe la care o mulțime de turiști mănâncă paste unsuroase și prea fierte.

Maria Cristina e tulburată pentru că i-a spus da Mariellei Reitner și n-are chef să se întoarcă acasă, vrea să se cufunde în viața din centru. E perioada reducerilor. I-ar plăcea să facă shopping ca o femeie oarecare. Traversează strada, evitând două scutere care au intrat pe sens invers, și se oprește în fața unei vitrine unde e expus un minunat troller din piele bleumarin, la jumătate de preț, perfect pentru călătorii scurte. E tentată să intre, dar nu îndrăznește. Ar recunoaște-o chiar și așa, deghizată. Faptul că se mișcă singură e tolerat de security, dar nu are voie să se oprească și trebuie să comunice întotdeauna unde merge.

Caterina o caută pe mobil. Vrea probabil să știe cum a decurs întâlnirea cu Reitner. O să aibă o mare surpriză.

În timp ce se îndreaptă spre vitrina următoare, unde sunt expuse cizme din piele roșie, își dă seama că lângă magazin, așezată la măsuța unui bar, o chinezoaică o privește fix. Nu poate să n-o privească și ea. E frumoasă și elegantă. Părul îi cade drept, ca niște spaghete cu cerneală de sepie. Are ochii mari și un ruj violet, pare un android de ultimă generație, creat să-i întrețină pe bărbați într-un film SF. E îmbrăcată cu o rochie de lână, cu guler înalt. Lângă ea se află doi bărbați, chinezi și ei, în costum și cravată, care vorbesc cu un al treilea bărbat, întors cu spatele spre ea.

O fi o cântăreață faimoasă, o actriță, un fotomodel?

Maria Cristina se întoarce spre vitrină, dar cu coada ochiului, continuă să o urmărească pe orientală. Și ea continuă s-o fixeze, o fi recunoscut-o, le spune ceva

celorlalți, unul scrie ceva pe o tabletă, între timp sosește chelnerul cu cafelele, iar bărbatul așezat cu spatele se întoarce să ia una.

E Nicola Sarti.

Maria Cristina își ridică ochelarii ca să fie sigură. E chiar el, prietenul lui Alessio, pe care l-a întâlnit ieri seară la petrecere. Speriată că ar putea-o recunoaște, soția premierului se ascunde după o mașină și îl spionează în timp ce el învârte lingurița în cafea. Și-a strâns părul într-o coadă, e tot cu barba nerasă, în colțul gurii îi atârână o țigară aprinsă, își ține picior peste picior și vorbește cu chinezii.

Nu s-au văzut douăzeci de ani și în mai puțin de douăzeci și patru de ore se întâlnesc de două ori. Ce coincidență! *Chinezoaica o fi logodnica lui*, îi sugerează Diana Brinzaglia, fiica florarului din Storta, care nimerește anumite lucruri.

Maria Cristina e tentată să se apropie, dar, mascată cum e, cu părul plin de uleiurile thailandeze, nu e cazul. Iar frumoasa chinezoaică o sperie. Deci, adio! Dă să se îndepărteze, dar bărbatul, de parcă ar fi simțit ochii cuiva îndreptați spre el, se întoarce și, pentru o secundă, privirile lor se încrucișează. Nicola Sarti are nevoie de o clipă ca să o focalizeze, să hotărască dacă e ea sau nu e ea. Maria Cristina profită și face un pas, nu, nu e bine, pare că vrea să fugă, așa că-și sucește capul în timp ce încearcă să se îndepărteze, el s-a ridicat nesigur, ea se preface că l-a recunoscut doar acum, el e în picioare în mijlocul străzii, în fața unui microbuz alb care claxonează, și întinde mâna, arătând-o, ca și cum ar spune: ia te uită cine e! Se dă la o parte, lasă microbuzul să treacă și merge în întâmpinarea ei, mai întâi încet, apoi repede, în timp ce ea rămâne acolo nemișcată.

— Scoabă? Nicola Sarti mai are un dubiu. Scoabă, tu ești?

Maria Cristina îi zâmbește:

— Ciao!

— Ce faci aici?

— Am fost acolo. Arată spre ușa spa-ului. Să-mi fac un masaj. Și tu?

— Eu? La o cafea. Am în apropiere un hotel pe care îl restructurez.

— Serios?

Nicola dă din cap.

— Incredibil. Nu ne-am văzut douăzeci de ani și-acum ne-am întâlnit de două ori consecutiv.

— M-am gândit la același lucru.

Între ei, unul în fața celuilalt, se instalează o lungă pauză. În barurile dimprejur se prepară fresh-uri, porții de orez și păstăi de fasole fierte, pizzele albe sau roșii se vând cu felia, iar ei se privesc. El, cu pardesiul verde, pus pe umeri ca o pelerină, pare un bounty killer.

— Să fie un semn? Întreabă, aruncând mucusul de țigară pe jos.

— Ce semn?

— Nu știu... Un semn.

Nicola Sarti se întoarce spre chinezi, făcându-le semn să aștepte

Ea profită:

— Ascultă, du-te. Du-te liniștit. Ești cu ei.

— Nu. Am terminat. Mă eliberez imediat.

Nicola Sarti își privește Rolexul.

— Luăm prânzul împreună?

Ea clatină din cap:

— Nu, nu pot.

— De ce?

— Nu pot merge la restaurant. Cum să fac?

— Nu trebuie. Mâncăm în hotelul meu. Noi doi. Singuri. Ceva rapid. Mergem pe jos până acolo. E aproape.

Pare să aibă totul foarte clar în cap, atât de mare e siguranța cu care vorbește.

— Nu mi-am avertizat bodyguardii.

— Avertizează-i.

— E prea complicat, se apără Maria Cristina. Mi-ar plăcea, dar așa, în ultimul moment...

Nicola Sarti se apropie de ea.

— Atunci, dacă ți-ar plăcea, fă-o. Nu ne întâlnim de două ori consecutiv, din întâmplare, de-abia am spus asta.

Ăstuia nu i se răspunde cu prea mulți nu, se gândește Maria Cristina

— Cum să fac? se miorlăie, privind în jur în căutare de ajutor.

— Încearcă, Scoabă. Ești, ori nu ești Maria Cristina Palma?

Piccola Britannia, așa cum a spus Nicola Sarti, e la câțiva pași de spa. Exact în spatele străzii Condotti, pe o străduță umbrită în care, la demisol, se află intrarea din spate a unor restaurante și buticuri de anticari. Nicola Sarti îi povestește că hotelul e închis de douăzeci de ani și că, atunci când moștenitorii s-au hotărât să-l vândă, el a prins ocazia cât ai zice pește. Îl restructurează ca să-l transforme într-un hotel boutique, ceva ce e acum la modă, dar Maria Cristina nu înțelege bine cum funcționează.

Fațada clădirii e acoperită de schele și pânze verzi. Cei doi traversează un coridor dărăpănat, plin de saci de ciment și intră într-un hol care arată ca în anii '40, înfășurat în draperii prăfuite și tapet decolorat. O scară pretențioasă se învâрте în jurul unui lampadar uriaș din cristal, așezat pe o schelă. Mobilierul amintește de bordelul dintr-un vechi film american. Zidarii sunt în pauză și doar un șef de șantier taciturn, care nu pare s-o fi recunoscut, îi însoțește pe coridoarele întunecate până la barul intern.

— Aveam dreptate? Nicola Sarti își dezbracă pardesiul. Aici ești în siguranță, nu există paparazzi, jurnaliști, fani. Poți să renunți la deghizare.

Maria Cristina a informat securitatea despre schimbarea de program, și acum o mașină o așteaptă afară. Nu prea vrea să-și scoată ochelarii, e fără fard, ruj și rimel. A ajuns la o vârstă la care, fără machiaj, se simte dezarmată. Și e încă impresionată de perfecțiunea chinezoaicei, despre care nu înțelege în ce relație e cu Nicola Sarti.

Își scoate basca și ochelarii.

Barul se află într-o cameră nu prea mare, pătrată și fără ferestre. Lămpile de alamă cu abajururi din material verde aruncă dâre de lumină pe lambriurile de mahon și pe canapelele din piele tocită aflate în fața măsuțelor rotunde. O tejghea din lemn masiv cu un blat de marmură albă ocupă un întreg perete. În spatele ei se află o oglindă Art Déco, acoperită de o piramidă din sticle de băuturi alcoolice prăfuite. Pe laturi, pe jumătăți de coloană din marmură neagră, stau cocoțați doi păuni din bronz cu o coroană de pene pe cap și coada lungă aurită.

— E minunat, Nicola, spune ea. Am putea fi în anii '40 la Londra sau într-un hotel colonial din Hong Kong.

— Am hotărât să cumpăr hotelul pentru bar. Nicola Sarti privește mulțumit în jur. Poate deveni un loc foarte special unde să bei un cocktail bun.

— Da, dar nu trebuie să te atingi de el, te rog.

— Bineînțeles că rămâne așa. Nicola Sarti trece în spatele tejghelei, aprinde o lampă și o salută pe un ton de barman: Doamnă Palma, bine ați venit la Hotelul Piccola Britannia, prezența dumneavoastră ne onorează, ce putem să vă oferim ? Se întoarce spre sticlele prăfuite, în care nu există decât incrustații și puțin lichid pe fund. Pot să vă otrăvesc? Ați putea să urlați, să vă zbateți și să muriți fără să-și dea seama cineva.

Maria Cristina îl privește uluită, nu înțelege dacă glumește.

— Dumneavoastră cine sunteți? Barmanul din... Ar vrea să spună *Shining*, dar nu-i vine cuvântul și rezolvă cu: ...dintr-un film horror?

Nicola Sarti deschide un mic frigider.

— Cred că am ceva potrivit pentru doamna. Scoate, cu un zâmbet viclean, o sticlă de șampanie rece de la gheață: Rosé Brut Cristal Louis Roederer 2013.

Maria Cristina se urcă cu un salt sprinten pe scaunul înalt, dându-și seama că este electrizată de schimbarea de program.

— Uau! Pare să fie foarte scumpă.

În viața soției premierului totul e planificat și împărțit cu alții, iar prânzul acesta neprevăzut, într-un hotel delabrat, în compania unui fost iubit, plăcut, care o curtează, o face să vibreze ca o fetișcană la prima ei întâlnire.

— Din păcate, în ceea ce privește mâncarea, stăm mai prost, continuă Nicola Sarti. Avem o pungă cu salată mixtă, o roșie fleșcăită și o cutie de porumb. Comandăm ceva de la japonezul de alături și între timp bem șampania. Ce zici?

Ea se lungește cu coatele pe bar.

— Salată. Perfect. Asta mănânc în fiecare zi.

El îi arată roșia:

— Și roșii fleșcăite?

— Și roșii fleșcăite. Lasă-mă pe mine, că văd că nu te pricepi.

Maria Cristina intenționează să-i demonstreze că nu s-a schimbat, că a rămas aceeași Scoabă.

— O first lady nu condimentează salata.

— Nu eu sunt first lady, ci soția președintelui republicii. Eu sunt soția premierului, care pregătește niște salate excelente.

Deschide punga. Salata e puțin veștedă.

— Păi legenda spune că familia Mascagni are armate de servitori, case peste tot și că pe proprietatea lor de la țară trăiesc animale dispărute.

— Da, ca-n Jurassic Park. Creștem dinozauri.

Nicola Sarti deschide șampania, dopul îi explodează în mână, Maria Cristina găsește într-un dulap farfurii și tacâmuri, apoi condimentează salata cu ulei și sare.

El umple două cupe și îi întinde una.

— Pentru noi și pentru această incredibilă... Nici nu știu cum să-i spun. Coincidență? Fatalitate? Soartă?

— Întâlnire?

Se privesc în ochi în timp ce ciocnesc cupele.

— Trebuie să recunosc că, odată cu trecerea anilor, ai devenit mai interesantă, spune Nicola Sarti, terminând șampania dintr-o înghițitură.

— Deci, atunci când eram tânără, mă găseai insignifiantă? Întreabă ea, pe un ton prefăcut jignit.

— Nu. Dar viața își lasă amprenta, făcându-ne mai interesanți.

Maria Cristina își umezește doar buzele.

— Nu râde de mine. Arăt groaznic. Nici măcar nu sunt machiată.

— Termină! Ai ochi de pisică. Ei m-au vrăjit. Nicola Sarti privește neconsolat frunzele de salată. Imediat cum se mai răcorește puțin, te invit la masă într-un loc demn de o first lady... scuză-mă, de soția unui premier. În resortul meu din Pomezia va veni un chef brazilian. Un geniu. O să mâncăm pe plajă.

— Dacă voiai să mă impresionezi, ai făcut-o deja cu Piccola Britannia.

Cu vârful pantofului și-l scoate pe celălalt, ca să lase puțin liber degetul învinețit.

Perfect. Lui îi place să vorbească, și ei să asculte.

Nicola Sarti povestește despre o regată pe care a făcut-o în jurul lumii pe un catamaran, a cărui velă s-a rupt, iar el era cât pe-aici să dea ortul popii. E plin de sine, încântat de succese, un om realizat în ceea ce face, trece prin viață ca și cum s-ar afla la Disneyland. Sau cine știe, poate că pozează și se umflă în pene în fața femeii. Pare că stă mult în aer liber, are pielea arsă de soare și riduri subțiri la colțurile ochilor. Mâinile îi sunt mari, la încheietură are un Rolex și brățări țesute. Maria Cristina se feliicită, deja din adolescență avea gust. Se întreabă dacă o fi singur sau e cu cineva. Chinezoaica fotomodel e inofensivă, e o investitoare cu care face afaceri pe lacul Como.

Caterinei continuă să-i vibreze telefonul în buzunar, iar ea ar vrea doar să caute informații pe internet despre Nicola Sarti ca să înțeleagă mai bine cine e.

El continuă să-și amintească. Croaziera. La Panarea salvaseră de impactul cu stâncile un motoscaf care își pierduse dispozitivul de ancorare. Proprietarul îi invitasă să mănânce la restaurant, iar Alessio se dăduse la fiica acestuia. Maria Cristina râde, dar nu-și prea aduce aminte, din călătoria aceea i-au rămas doar imagini, inele rupte dintr-un lanț ruginit pe fundul mării.

— Dar Alessio? întreabă, întrerupându-l. Cum era? Pentru tine, care erai prietenul lui. Eu, ca soră mai mică, îl vedeam ca pe un zeu.

— Un nebun. Simpatie, spune el, vârându-și în gură o frunză de salată. Deci, nu-ți aduci aminte de noi doi?

— Sinceră să fiu, puțin, se simte obligată să admită.

— Ne-am sărutat prima dată la Stromboli, în noaptea de San Lorenzo, în timp ce număram stelele căzătoare.

— Da, și te-ai folosit de scuza cu exprimarea unei dorințe ca să mă săruți.

— Aha, asta n-ai uitat.

Maria Cristina oftează, schimbându-și expresia:

— Ani întregi m-am simțit vinovată pentru că am plecat la jumătatea călătoriei. Poate, dacă aș fi rămas, Alessio n-ar fi murit.

— Nu spune asta. N-ai vrut să pleci. La Lipari plângeai. Și cum crezi că ai fi reușit să-l oprești pe fratele tău? spune, clătinând din cap și sorbind o înghițitură de șampanie. Nimeni nu-l putea opri pe Alessio. În orice caz, destinul poate face ocoluri uneori, dar în cele din urmă ajunge unde trebuie să ajungă.

Ea îl privește fără să înțeleagă.

— Fratele tău parcă căutat-o. Trebuia să ajungă întotdeauna până la limită, iar când o depășea, îndrăzneala și mai mult, mergea cu un pas dincolo de posibilitățile lui. Era cel care sărea de la cea mai mare înălțime, care cobora cel mai mult în apnee, cu buteliile trebuia să facă să explodeze profundimetrul. Același lucru cu schiurile sau când se cățara fără coardă. Privirea i se pierde în depărtare: îmi lipsește.

— Și mie.

— În amintirea lui, spune Nicola Sarti, umplându-i paharul.

— Nu pot. Am stomacul deranjat. Ieri-seară, după ce ne-am văzut, nu știi ce mi s-a întâmplat. Jură pe cine ți-e mai drag că n-o să spui nimănui.

El își duce solemn o mână la piept.

Maria Cristina îi povestește, regăsindu-și brusc verva, despre beția teribilă și despre faptul că a vomat în mașină, pentru că escorta nu se putea opri.

— Nici măcar nu-mi aduc aminte cum am reușit să intru în casă. Își ascunde fața în mâini. Ce rușine! Dintr-odată, fără să vrea, îl prinde de mână. Iar azi am luat o hotărâre importantă, ceva care nu-mi stă-n fire. Merg la televiziune, la *Spune-le pe nume*. Dau un interviu. Trebuie doar să-mi înving frica. Mi-e foarte frică de televiziune. Și atunci

transpir mult. O dată aveam o bluză verde și, în timp ce vorbeam, curgea transpirația pe mine. Mi s-au format niște pete la subsuori. Va trebui să mă îmbrac în alb.

— Cum se poate așa ceva? Ești, sau nu ești sora lui Alessio?

— Ai dreptate, trebuie să mă gândesc la el. Aș vrea să-l ajut pe Domenico în sondaje. Pentru lume, el și cu mine suntem același lucru.

— Povestește despre cum ai votat în mașină și câștigi.

— Așa crezi?

N-a spus un lucru absurd Nicola Sarti. Trebuie să rupă schemele. Să fie ea însăși, să nu ascundă nimic.

— S-a terminat deja cu povestioara amuzantă ca să câștigi niște alegeri. Lumea votează aiurea.

Telefonul Mariei Cristina continuă să vibreze. Îl scoate.

— Scuză-mă. Răspunde schimbând tonul vocii: Caterina. Ce e? Nu, acum nu pot. Te sun mai târziu. Dă din cap: Da, știu. Mai târziu. Închide.

— Trebuie să pleci?

— Din păcate. Sunt așteptată la coafor. Mulțumesc pentru prânzul romantic. Ridică din umeri cu părere de rău. Mi-a făcut plăcere să te revăd. O să fie formidabil hotelul ăsta.

Își îmbracă haina matlasată.

El, cu un gest galant, dă la o parte măsura, ca s-o ajute să iasă.

— Ne îmbrățișăm?

— Bineînțeles. Îl strânge ușor, temându-se ca el să nu simtă consistența sintetică a sânilor. Ne vedem.

— Categorie. La mare. O să-ți placă, spune el, privind-o intens.

— Ar fi frumos.

— Încearcă.

Maria Cristina îi zâmbește.

— Bine. Încercăm.

— Promiți, îi șoptește el fără să-i dea drumul.

— Promit, șoptește ea fără să fie convinsă.

— Am niște fotografii și un videoclip din croazieră. Ți le pot trimite?

— Da, trimite-mi-le.

Și, de data asta, îi dă numărul ei de telefon.

6.

Are dreptate Nicola Sarti. Ea trebuie să redevină cea care a fost. Neînfrânata. Să-și taie părul e un bun început.

Soția premierului, ascunsă de ochelarii de soare, traversează grăbită strada Condotti. Din vitrine, poșetele, pardesiele, fustele o cheamă ca niște sirene, ea rezistă, dar s-a hotărât, imediat cum Domenico părăsește guvernul, scoate cardul și nu iartă nimic. De doi ani nu mai intră într-un magazin, o roade asta.

Un bodyguard o urmărește de la distanță. Trec prin Piața Spaniei printre șiruri de turiști asiatici care se înghesuie în jurul fântânii arteziene. E viață. Trotinete. Adolescenți pe skate. Cai obosiți înhămați la trăsuri. Ghizi cu palete. Doamne cu teckeli sârmoși. Taxiuri.

Maria Cristina urcă iute scara de la Trinità dei Monti și întoarce capul să admire orașul care întinde la picioarele ei un covor de acoperișuri, terase, penthouses și super penthouses, cupole lucitoare. Roma suferind de bipolaritate reușește să fie orașul cel mai nesuferit și totodată cel mai minunat din lume.

Pe via Sistina automobile și autobuze încearcă să se elibereze din strânsoarea lucrărilor stradale.

Soția premierului intră în Gran Hotel Battistoni evitând portarii de serviciu la ușa rotitoare, se ferește de barul din hol la care se înghesuie clienții și se retrage într-un colț al

ascensorului plin de japonezi. Iese la etajul al cincilea în fața unei uși argintii pe care e prinsă o foarfecă de aur. Dedesubt e scris: HAIR STUDIO DIEGO MALARA.

Hairstilistul Diego Malara e un bărbat de peste doi metri înălțime. Cu barba lui sură și cârlionțată ca niște vârfuri de sorg și craniul oviform tuns zero, pare un mistic rus. E îmbrăcat cu un caftan bej brodat cu auriu pe mâneci. În tinerețe juca baschet la echipa Planet Sport din Catanzaro. Atunci când Maria Cristina l-a cunoscut era un tânăr dezorientat, care făcea cafele pentru un coafor la modă. Acum, după douăzeci de ani, e o stea de televiziune și are o gamă de produse de frumusețe. Sub lamele lui de aur (folosește numai foarfece din aur masiv) ajung actrițe, prezentatoare, fotomodele și cine își poate permite.

O îmbrățișează pe Maria Cristina cu obișnuita-i asprime studiată.

— Ce faci îmbrăcată ca o cenușăreasă?

Își pune pe nas o pereche de ochelari grei și demodați.

— Am venit incognito. Am trecut prin tot centrul. Nu m-a recunoscut nimeni.

— Ador!

Maria Cristina observă că, în gura coaforului, ceva e schimbat. Probabil că și-a refăcut dinții, are două șiruri albe și smălțuite ca un bideu de Richard Ginori.

— Deci, iubi, ce trebuie să facem?

— Mi se vede rădăcina. Gândește-te că ieri seară, într-o toaletă, o indiană mi-a ascuns-o cu rimel.

— Iubito, de câte ori ți-am spus că părul crește un centimetru și jumătate pe lună. De când nu ne-am mai văzut?

— Nu știu... Trei săptămâni.

— Fă socoteala, iubito. O să te vopsească Chantal, imediat cum termină cu doamna Naselli.

Maria Cristina îl privește în ochii arăbești, lipsiți de scleră, înfundați în orbitele violacee.

— Azi am luat o hotărâre importantă. Mă duc la *Spune-le pe nume*. Așa că nu știu, poate ar fi bine să fac o tunsoare nouă, diferită. Ce zici?

Maria Cristina are dintotdeauna o coafură à la Kate Middleton, perfectă în orice ocazie publică. Cărare pe mijloc, filat în scări în formă de v. Culoarea e castaniu cu reflexe caramel, pierdut la vârful.

Lui Diego îi cade falca.

— Iubito, spune-mi că vorbești serios.

— Jur.

— You made my day, spune Diego, aplaudând. O prinde, o așază ca pe un manechin sub o lampă, îi vâză mâna în păr, răvășindu-i-l, se învâрте în jurul ei, ținându-și bărbia cu mâna și încruntându-se, mai ceva ca Michelangelo în fața unui bloc de marmură. Scoate din buzunar o mică tabletă și începe să caute.

— Uite aici!

Îi arată o fotografie a actriței Rosamund Pike în filmul *Gone Girl*, cu părul platinat tuns drept până sub mandibulă în linie cu bărbia. Cărarea e pe stânga și o șuviță lungă încadrează chipul, lăsând descoperită o ureche.

— Cu tunsoarea asta, îi faci praf pe toți, iubito, spune exaltat Diego Malara. E un meteorit pe pământ, crede-mă.

— Blondă. Ești sigur?

Coaforul ridică din umeri.

— Vopsim, iubito.

— Vopsim, iubitele, repetă sora lui Alessio.

O oră mai târziu, iat-o pe eroina noastră, decolorată deja și cu folii de staniol pe cap, gata să devină glacială și nemiloasă ca femeia fatală din *Gone Girl*. Lângă ea stă Miriam Naselli, faimoasă pentru că a interpretat-o în cinci

stagiuni pe inspectoarea de poliție surdă Rina Romolo, în serialul de televiziune *Hazard riscant*. Din cauza scăderii audienței, serialul a fost abandonat, iar ei îi este greu acum să găsească roluri noi. Maria Cristina o urmărește pe Instagram, unde actrița s-a reinventat ca ghid pentru drumuri spirituale, dă lecții de yoga din camera copiilor ei și face publicitate la ceaiuri de plante, barbecue și stimulatoare cardiace.

Cele două se cunosc puțin, dar se prefac că sunt prietene, pentru că în gineceul lui Diego Malara doamnele bogate, celebre și, în general, cu un aspect plăcut, sunt toate prietene.

Miriam i-a mărturisit că a intrat în menopauză și că a devenit daltonistă, dar nu-și dă seama dacă cele două lucruri au legătură una cu alta. Acum vorbește despre followers.

— Gândește-te că am pus o întrebare cât se poate de banală: e bine să spui te iubesc persoanei pe care o iubești? Am primit mii de răspunsuri superinteresante. Unii au scris lucruri superpoetice, există o căldură incredibilă pe rețelele de socializare, ar fi frumos să le strâng cumva, să fac o carte. Tu, care cunoști...

Maria Cristina n-o prea ascultă, încearcă să se convingă că n-a făcut o tâmpenie vopsindu-se blondă. Nu pare mai bătrână? Cum o să se comenteze pe internet?

Un alt val de cuvinte ale lui Miriam i se vâra în creier.

— După părerea mea, trebuie spus cu voce tare. Când pronunțăm cuvântul dragoste, schimbăm moleculele universului. Avem această putere înfricoșătoare în mâinile noastre.

Maria Cristina e din nou absentă. Imediat cum ajunge acasă, trebuie să anunțe că a hotărât să accepte interviul. Vor încerca s-o facă să renunțe. Dar ea nu trebuie să

cedeze. Trebuie să-i convingă că este o oportunitate pentru guvern.

Vocea fonfăită a lui Miriam Naselli se impune iarăși, supărătoare ca un tăun.

— Spirulina e bogată în lucruri bune. Proteine, aminoacizi și omega de toate tipurile. E o algă pe care poți să o cultivi chiar și în casă. E cât se poate de ușor: cumperi un acvariu, îl umpli cu apă și spori de spirulină, apoi ei cresc și faci multe biluțe așa... Dar tu, scuză-mă, ce faci de ai așa o piele luminoasă?

— Mă dau cu cremă, răspunde distrată Maria Cristina, în timp ce primește un mesaj.

CATERIN

A

Reitner

zice că ai

acceptat

interviul.

Așa e?

Sau a

inventat?

Mă suni

când ai o

clipă?

Dă să răspundă, dar primește un alt mesaj.

Ce prânz

plăcut.

Data

viitoare

la mare.

Tot

singuri,

desigur.

Multe

îmbrățișă
ri. Nic.

Număr necunoscut. Zâmbește ușor în timp ce salvează numărul lui Nicola Sarti.

Diana Brinzaglia o așteaptă promptă după colț. *Cu siguranță amicul tău are nevoie de ceva. Nu uita că ești legătura prin care se poate intra în contact cu premierul.*

Nu, Nicola Sarti nu e genul. Dacă ar fi avut nevoie de ceva, ar fi spus-o. În sfârșit, a întâlnit pe cineva diferit de obișnuirii miniștri mizerabili dotați cu troller și cu nevastă la Macerata.

MARIA
CRISTINA
Îmi place
salata
veche. Îți
mulțumes
c.

NICOLA
SARTI
Așa cum
ți-am
promis,
câteva
amintiri.

Sosesc două fotografii.

În prima, echipajul de pe Nasquira stă la pupă, lângă timonă. Fratele ei, Davide, Filippo, Mao, încă unul al cărui nume nu și-l amintește și ea, foarte slabă și bronzată. În mijloc, pe masă, coji de pepene și o cratiță, în care par a fi resturi de la paste cu fasole. Toți au câte o doză în mână.

În a doua fotografie e Alessio singur, călare pe ghiu, în timp ce repară ceva la randă.

MARIA
CRISTINA
Incredibil
ce tineri și
fericiți
eram!
Câtă
nostalgie.
Ce frumos
era
Alessio!

NICOLA
SARTI

A fost
întotdeauna
a cel mai
mișto.

MARIA
CRISTINA

Alte fotografii. Într-una sunt în apă și se joacă cu mingea. Imaginea e surprinsă de deasupra bărcii și, printre stropii de apă, nu se înțelege prea mult din ea, în afară de faptul că se distrează. În alta sunt într-un mic port, desculți, cu pungi de provizii pentru cambuză, ea ține în mână un con enorm de înghețată. Apoi o fotografie întunecată, făcută noaptea, în fundal apar lumini roșiatice. Cu lumina flashului în ochi, Nicola Sarti seamănă cu un iepure orbit de faruri. Maria Cristina, cu o pălărie de paie pe cap, stă la o masă cu o farfurie de paste în față și un cățel la picioare, care-și așteaptă porția. Alessio e pe planșa de windsurf împreună cu Mao. Când se vede acolo cu fratele ei, doi orfani fericiți, simte cum emoția o strânge de gât. Fără bunici, cu toată viața înainte.

MARIA
CRISTINA
Vai, cât
sunt
frumoase!
Mulțumesc.
Nici nu
știi ce
plăcere îmi
fac. Mă

emoțiunea
ză.

— Frumoasele mele doamne, cum vă simțiți?

Maria Cristina își ridică ochii de pe ecran și se uită la coafor, care are în mână o felie de pizza cu prosciutto, mare cât o cărămidă.

— Gustarea. Barul de dedesubt mă omoară cu chestia asta. Își parchează fundul pe un scaun cu roți și se învâрте cu el. Mă gândeam, dragă Maria Cristina, că ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu AIA.

— Ce e? întreabă Miriam Naselli.

— Asociația coaforilor. Dar preferă să se numească hairstiliști, ceea ce e ridicol, în orice caz... M-am gândit că ar fi frumos să ne promovăm munca în medii degradate. De exemplu, în închisori sau în centrele de primire a imigranților, la Lampedusa, sau pe străzile cu prostituate, nici nu știi câte vād pe Salaria, atunci când mă duc la Todi... În sfârșit, am putea merge acolo să le tundem pe amărătele alea, să le machiem. Și după aia să ne facem câteva fotografii pe care să le răspândim. Nu știu... Mi se pare că... Respiră meditativ. Mi se pare un lucru frumos.

— Superfrumos, cu-adevărat! E o idee genială! aplaudă cât se poate de mulțumită Miriam Naselli.

Maria Cristina își lărgeste pelerina, care o strânge de gât.

— Da. Sigur. O inițiativă frumoasă, spune nu prea convinsă, trăgând cu ochiul la telefon. Primește un videoclip.

— Guvernul ar putea s-o sponsorizeze, adaugă Diego Malara. Nu mă gândesc la bani. Dar știi, ceva de tipul sub patronajul... chestiile alea care se scriu...

Cercul de la download se umple încet. Nu prea are semnal.

— După părerea mea, ar trebui să-i implicați și pe actori, spune Miriam, referindu-se la ea însăși. Coafori faimoși,

actori și boschetari. Habar n-ai câți dorm lângă blocul meu. Am dat peste ei până și pe scări. Este una fantastică, foarte elegantă...

Cercul s-a umplut.

Maria Cristina dă drumul la video. E puțină lumină. Imagine cam neclară. În fața obiectivului, pieptul gol, bărbătesc al celui care a dat drumul la cameră. Imediat cum se îndepărtează recunoaște, în contre-jour, profilul lui Nicola Sarti. Se află în cabina mare, a armatorului. Hubloul, larg deschis, luminează patul matrimonial pe care stă cu picioarele încrucișate Maria Cristina în topless – nu, e goală, cu o sticlă de bere în mână. Zâmbește și se așază în genunchi. Îi face semn lui Nicola Sarti să vină lângă ea.

El își lasă în jos costumul de baie, arătându-și fesele albe.

— Ce zici, Maria Cristina, să mergem?

Soția premierului își azvârle telefonul în poală. E ca și cum un catâr i-ar fi dat o copită în piept, mii de ace i s-au înfipt în picioare, urcând pe șira spinării până în ceafă. Își strânge pleoapele, luminile salonului pâlpâie, șoptește cu un fir de voce:

— Ce spui? Scuză-mă, n-am înțeles.

Diego Malara se ridică în picioare și aruncă șervetul în coș.

— Ziceam să vorbești cu Domenico. Mi se pare cea mai bună idee.

— Mă duc la toaletă.

Maria Cristina se îndreaptă spre ieșire cu pelerina pe umeri și staniolul în păr.

— E în partea cealaltă! strigă coaforul.

Dar ea nu aude, în timp ce salonul, cu fotoliile lui de piele roșie, oglinzile cu spoturi, produsele aliniate pe rafturile de cristal sculptor, mocheta groasă sub tălpi, abajururile ambrate, dispare și re apare, ca și cum vederea n-ar reuși să-l

cuprindă. Maria Cristina ajunge la ușă, fotocelula o deschide, ea iese. Telefonul îi frige mâna. Se apropie de lift. Apasă pe buton. Numerele albastre ale etajelor urcă și coboară, nimeni nu se oprește. Ieșirea de urgență e ascunsă de catifeaua albastră care acoperă pereții, apasă pe mânerul antipanică și se trezește alergând în jos pe scările de serviciu. Sub luminile neoanelor, zidurile vopsite în galben canar o orbesc, se împiedică, cât pe ce să cadă, continuă să coboare.

Reacție de fugă o numesc neurobiologii. Medulara suprarenalei secretă tot felul de hormoni: catecolamină, testosteron și cortizol, dopamină și serotonină. Animalele reacționează la amenințările externe, producând substanțe endogene care le ajută să fie mai iuți.

Cu două etaje mai jos, Maria Cristina dă peste un cărucior plin cu produse de baie, pixuri, prosoape care-i blochează trecerea. Încearcă să-l dea la o parte, nu reușește, e imposibil să treacă pe lângă el, nu e loc, atunci încearcă să treacă peste, răsturnând sticlute cu balsam, șampon și papuci de baie din pânză.

— Dați-vă jos! Ce faceți? se aude prin ușa întredeschisă vocea unei rusoaice, poloneze, în sfârșit, a unei femei din Est. Dați-vă jos!

Căruciorul așezat strâmb o blochează în coridor. Începe să înjure în limba ei.

— Scuzați-mă... Îmi pare rău. Maria Cristina încearcă să strângă lucrurile de pe jos: Aș vrea să trec.

— De ce nu ați luat ascensorul?

Camerista încearcă inutil să se strecoare prin ușa întredeschisă.

Maria Cristina se străduiește să mute căruciorul.

— OK. Mă întorc sus. Nici o problemă. Încă o dată scuze. Am greșit.

— Stați! ordonă rusoaica și își face loc cu umărul. Sfinte Isuse! Dumneavoastră sunteți Pamela.

— Pamela?

— Pamela, cântăreața.

— Nu, nu sunt Pamela cântăreața.

Maria Cristina scutură puternic din cap. Camerista nu e convinsă.

— Sigur?

— Jur.

Maria Cristina se retrage și încearcă să urce treptele.

— Dar sunteți faimoasă.

Camerista îi blochează drumul.

— Sunt... Maria Cristina e pe punctul să izbucnească în plâns. Sunt o...

— Știu cine sunteți, se luminează la față femeia. Sunteți soția președintelui republicii. Să nu spuneți că nu e așa.

Maria Cristina se așază pe o treaptă și o privește cerșind puțină milă creștinească.

— Lăsați-mă singură. Cinci minte. Numai cinci minute.

— De acord. N-am vrut să vă deranjez. Rusoaica a schimbat tonul: Ați putea să-mi dați un autograf pentru fiul meu? Se numește Andrej, are douăzeci și doi de ani și e îndrăgostit de dumneavoastră. Vă ține fotografia lângă pat. Scoate din buzunar un blocnotes și un pix și le pune pe treaptă. Vin să-l iau mai târziu. Mulțumesc și, încă o dată, scuzați-mă.

Maria Cristina își trece mâna pe gât. Vopseaua a curs peste tot.

Trage aer în piept și apasă pe play.

Nicola Sarti se întinde pe așternuturile murdare, printre pungi de biscuiți, tricouri mototolite, costume de baie ude, cutii de pizza și de înghețată. Se uită în obiectiv, nu e sigur că e centrat, se ridică, răsuțește camera și o întoarce spre cușetă, ia o sticlă de bere pe jumătate plină de pe noptieră

și, după ce a băut o înghițitură, i-o întinde Mariei Cristina, goală, plată ca tăblia mesei, arsă de soare, cu părul drept și uscat de la sare și cu brățări colorate pe mâini. Continuă să-și dea unul altuia berea de parcă ar vrea să-și facă puțin curaj. Maria Cristina, în genunchi, o termină, ca să scape de ea. Își umflă obrajii și îl împroașcă pe Nicola Sarti, apoi izbucnește într-un râset stânjenit și, acoperindu-și fața cu mâinile, dă din cap în semn că nu.

Nicola Sarti se așază în genunchi, o sărută pe gură îndelung și o trage jos, se rostogolesc în așternuturi continuând să se sărute în penumbra aceea sufocantă, ea îi trece degetele prin păr, iar el, grăbit, aruncând priviri spre aparat, îi împinge mâna către pubis. Ea o lasă puțin acolo, ca uitată, apoi îi ia penisul și începe să-l masturbeze. Chipul lui Nicola Sari apare și dispare dincolo de omoplații Mariei Cristina, care își întoarce spre obiectiv spatele și părțile intime.

El îi șoptește ceva incomprehensibil, arătându-i camera video și făcându-i semn să se întoarcă. Maria Cristina se scutură chicotind nervos, de parcă ar fi nehotărâtă, apoi se ridică în picioare pe saltea, cu gâtul înclinat ca să nu se lovească de tavan, se întoarce, își înfige pentru o clipă privirea în aparat, se lasă din nou jos și se ghemuiește deasupra lui, ascunzându-l. Acum în imagine se văd tălpile murdare de firimituri, coapsele și penisul lui Nicola Sarti, în sfârșit erect. Maria Cristina își dă părul după urechi ca să se vadă bine și, privind în obiectiv, i-l ia în gură.

Soția premierului, cu folia de staniol în cap, așezată pe scara de serviciu de la Grand Hotel Battistoni, închide telefonul și-și acoperă fața cu mâna. Încearcă să se desprindă de peretele lângă care s-a ghemuit, dar nu are putere. Apasă cu buricele degetelor pe marginea treptei, ca să se convingă că îi funcționează simțurile, că nu se află

Într-un coșmar sau într-o glumă a vreunui nemilos program de televiziune. Se forțează să continue vizionarea. E acolo tot raportul sexual, nu se mai termină, dar când el o ia pe la spate, nu mai rezistă și oprește filmul.

Este chiar ea. Nu există nici un dubiu, Dar, fir-ar să fie, nu-și aduce aminte că a făcut un film porno? O amnezie? Cum se poate? Avea douăzeci de ani, era o altă persoană, una „nebunatică”, i-a spus-o ieri seară Nicola Sarti. Acum înțelege ce voia să spună. Își aduce aminte că îi plăcea să se culce cu Nicola Sarti, un tinerel veșnic excitat, care voia să i-o tragă încontinuu, dar ea se cunoaște, e o pudică, nu s-ar fi lăsat filmată niciodată. Nu-i stă în fire, n-a fost niciodată o exhibiționistă. Își lasă capul pe genunchi, în timp ce o senzație de vomă îi inundă gâtul.

Era probabil drogată. Dar ea a urât întotdeauna drogurile, n-a fumat iarbă mai mult de trei ori în toată viața ei. Poate că Nicola Sarti i-a dat drogul violului. Dar, din câte știe, acela te face să devii inconștientă, să te supui voinței altora, ea însă era activă, acționa din proprie inițiativă. Se uita în obiectiv.

— Nu reușesc, suspină.

Chatul e oprit. După video, Nicola Sarti n-a mai adăugat nimic.

Aici telefonul n-are semnal.

— Incredibil, spune cu o voce care nu i se pare a ei.

Povestea asta e atât de copleșitoare, de totală, că nu reușește nici măcar să găsească un nume pentru ceea ce simte, e năucită, îi fierbe capul, vopseaua îi arde pielea.

Fiica ei. Soțul ei. Italia. Lumea întreagă. Sfârșitul.

Se uită la foaia albă de hârtie pe care i-a lăsat-o rusoaica. O ia și scrie: „Lui Andrej cu afecțiune. Maria Cristina.”

Urcă din nou scările.

Un sfert de oră mai târziu, Maria Cristina e așezată lângă un motor de aer condiționat pe terasa de pe acoperișul hotelului Battistoni. Își mângâie cu mâna degetul lovit de la picior și privește cerul de un albastru prea intens. Exact lângă balustradă, o grămadă de antene simple și parabolice prinse de un spalier își întind umbra pe mozaicul murdar. În stânga ei, o ușiță de metal maro e larg deschisă spre încăperea unde cândva se aflau butoaiele cu apă, iar acum e un covor de găinaț de porumbei.

Caterina o sună întruna.

Nicola Sarti n-a mai scris, dar e online, în așteptare parcă.

Cum de i-a trimis un asemenea video? Acum? După douăzeci de ani? Ea e soția premierului, ce naiba! Individul ăsta își face apariția ieri, și azi, din întâmplare, îl întâlnește exact în fața centrului de masaj?

Nu, lucrurile nu se potrivesc nicicum.

Atunci când soțul ei s-a instalat la Palatul Chigi, ei i s-a făcut un lung instructaj despre cum să folosească telefoanele mobile și computerele, despre atacurile informatice, e-mailurile suspecte, activitatea hackerilor și tot restul. Filippo Pottino, șeful securității, ar considera un asemenea video drept un atac la adresa statului. Trebuie să-l avertizeze. Și trebuie să i-l arate. Doar când se gândește, simte că moare de rușine. Disperată, se lasă să cadă în genunchi.

Prea se grăbește. Trebuie să vorbească mai întâi cu Nicola Sarti, să audă ce spune, să înțeleagă.

— Acum.

Dar cu calm, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se ridică și se învârtă de trei ori, inspirând și expirând adânc. Îi telefonează. Sună, dar nu răspunde. Îl lasă să sune până când pornește robotul. Închide. Scoate un țiptăt, ar vrea să-și smulgă părul din cap, să-și înfigă unghiile în gât, să

smulgă antenele. Telefonează încă o dată. Robotul. Începe din nou să se învârtă pe loc, murdară de vopsea pe față, pe gât, cu telefonul complet mânjit. Se apropie de parapet. Dedesubt, via Sistina e un covor de tablă care claxonează.

Sună telefonul.

Răspunde fără să-l privească.

— Alo!

— Alo! izbucnește Caterina. În sfârșit. Unde naiba ești? Nu se poate abține. Ți-ai pierdut mințile, Maria Cristina?

Nu e el. Dă să închidă, dar se oprește.

— Sunt la coafor. Îmi vopsesc părul.

— Te caută escorta.

— Sunt pe acoperiș. Nu m-am simțit bine.

— Ce ai? întreabă asistenta îngrijorată.

Soția premierului prinde un cablu și îl trage.

— Nimic, n-aveam aer. Mi-a trecut.

Se miră că mai reușește încă să comunice cu semenii, să mintă, semn că nu i-au sărit în aer toate circuitele mintale.

— Ești sigură?

— Da. Acum mă duc jos.

— I-am anunțat. Sosesc. Ascultă, Reitner tocmai a scris pe Twitter că o să mergi în emisiunea ei marțea viitoare. E adevărat?

— Da. Se aude sunetul unui apel telefonic. Scuză-mă, vorbim mai târziu. Întrerupe conversația și răspunde la noul apel: Alo!

— Uite-mă, aveam telefonul pus pe silențios, spune Nicola Sarti.

— Ciao! Maria Cristina bolborosește primele cuvinte care-i vin în minte. Ce faci?

— Bine. Și tu?

— Bine. Totul bine. Ascultă... Alege tonul cel mai lejer posibil, cel de pură curiozitate: Ce-i cu videoclipul ăla?

— Cum? Ultima zi. Înainte să pleci. Așteaptă o clipă... Coboară vocea, căutând parcă un loc unde să nu fie ascultat. Nu-ți amintești? Povestea cu filmul porno...

Maria Cristina se așază pe jos, cu spatele lipit de parapet și smulge cu violență cablul antenei.

— Nu. Ce poveste cu filmul porno?

— Trebuia să facem un film porno și să ne îmbogățim. Tâmpenii de barcă. Dar pe urmă ceilalți au coborât pe uscat și am făcut-o cu adevărat. Maria Muina, hai, adu-ți aminte!

Fără aer în plămâni, întrebarea îi iese înăbușită.

— Maria Muina?

— Numele de scenă! Ziceai că va fi numele tău de star porno.

Soția premierului e pe punctul să vomite.

— Nu, jur pe Dumnezeu, nu-mi amintesc.

Nicola Sarti chicotește puțin cam teatral.

— Eram aproape sigur. Ne îmbătaserăm.

— Și cum l-ai înregistrat? Îl întreabă distrată, în timp ce înaintează desculță și legată la ochi pe cioburi de sticlă. Existau telefoane mobile pe atunci? Aveau ei o cameră de luat vederi? Nu mi se pare...

— Am folosit un Sony profesional. Era visul meu, nu-ți amintești? Să devin regizor. Am toate filmele făcute pe barcă. Chiar și pe cel de când am pescuit ton. E minunat. Trebuie să ți-l trimit.

— Pe acela mi-l amintesc. Pe ăsta nu. Se simte extrem de enervată. Diana Brinzaglia îi sugerează să se calmeze. Dar de ce îl ai în telefon? Nu înțeleg.

Înainte ca el să răspundă, urmează o pauză.

— Am trecut toate filmele pe digital. Din păcate, se vede foarte rău.

Maria Cristina se ridică și începe să se învârtă în cerc, ca un cal de tracțiune în jurul unui stâlp. Îi e greu să vorbească, simte un nod în gât.

— Explică-mi un lucru, cum de ai filmul la tine tot timpul?

— De fapt, l-am încărcat de pe laptop după prânzul luat împreună. Le am pe toate acolo. Se oprește auzind respirația gâfâită a Mariei Cristina. Ce s-a întâmplat? Te-a șocat? Suntem tu și cu mine...

Ea își ridică privirea spre cer.

— Dacă m-a șocat?

— Nu te-ai distrat?

— Nu, absolut deloc. Îi tremură vocea. Dimpotrivă, dacă vrei să știi, sunt terorizată, sunt pe punctul să leșin. Își apleacă bărbia și începe să plângă, în timp ce aude vocea lui Nicola Sarti:

— Maria Cristina? Maria Cristina, ce se întâmplă?

Ea își trage nasul:

— Nimic. Scuză-mă.

— O, fir-ar să fie. Scuză-mă tu. Îmi pare rău. Nu-mi imaginam. Scuză-mă, repetă întristat.

— Cum poți să nu-ți imaginezi? Îți dai seama ce se întâmplă dacă cineva vede asta? Sunt soția prim-ministrului.

— Știu cine ești. Dar de ce ar trebui să-l vadă cineva?

Mariei Cristina nu-i este clar dacă se preface sau dacă a înțeles cu adevărat că a fost inoportun. În orice caz, ori e tâmpit, ori e un mare ticălos.

— Și, scuză-mă, își drege vocea, cine mă asigură că nu-l arăți nimănui? Gândește-te dacă apare pe internet.

— Îți atrag atenția că sunt și eu acolo. Am o fostă soție care mă urăște și doi copii mici. Au trecut de atunci douăzeci și doi de ani și n-a apărut niciodată. De ce ar trebui să-l postez acum?

Maria Cristina se oprește, se uită la pescărușii care zboară deasupra acoperișurilor fără să știe ce să spună.

— Îmi pare rău cu-adevărat, repetă el, înmuindu-se. Regret enorm. Serios. Nu credeam că o să reacționezi atât de rău.

— Șterge-l, te rog.

— Îl șterg. Jur.

— Trebuie să dispară totul. Și caseta. Distruge-o. Te rog, Nicola.

— Acum îl șterg din telefon și de pe laptop, și în seara asta ard caseta. Ai dreptate, am făcut o tâmpenie. Începusem să-ți trimit fotografiile, l-am găsit și mi-am spus: Să vedem ce efect are asupra ei.

Maria Cristina se uită în stradă.

— Ce credeai, că o să mă excit?

— Da, poate, nu știu...

— Era să mor.

— Mă ierți?

— Da. Să nu mai vorbim despre asta. Șterge-l.

— Jur. Dar nu vreau ca tâmpenia asta să strice totul. Azi ne-am simțit atât de bine împreună.

Maria Cristina simte o oboseală teribilă, frigul i-a intrat în oase. Suspină:

— Da.

— Îmi promiți că ne mai vedem. Nu mă dezamăgi.

Se simte sfârșită.

— Promit. Numai că acum...

Nu știe cum să continue, pe naiba că o să-l mai vadă pe un asemenea cretin.

Pe ușa dinspre scări apar oamenii din escortă. Se uită în jur, cu niște gesturi pe care Maria Cristina le numește dansul cimpanzeilor. Unul e cu pistolul în mână. Ea le face semn cu degetul mare că totul e bine și că vorbește la telefon. Cei trei rămân la câțiva metri distanță, așteptând.

— Acum trebuie să plec, încheie conversația Maria Cristina.

7.

Irene Mascagni se învârte în jurul mamei, care încearcă să rezolve o problemă de matematică.

— Deci, câte șuruburi a cumpărat tâmplarul... Stai jos, te rog. Sunt obosită.

— Mami, îți jur, ești tare ciudată. Parcă nu ești tu. Îi atinge părul ca să se convingă că nu e o perucă. Blondă-blondă. De ce ai făcut-o?

— E a zecea oară că mă întrebi, pufnește Maria Cristina.

— Ai vrut să faci o schimbare. Dar de ce?

— Stai jos. Nu mă enerva.

— Acum suntem la fel de blonde.

— Te rog, o imploră. Dar ce trebuie să facă tâmplarul cu toate șuruburile astea?

În sfârșit, Irene se așază. E înaltă pentru cei zece ani, așa cum Maria Cristina, la vârsta ei, era cea mai înaltă din clasă, părul îi cade drept și fin până la jumătatea spatelui. În comparație cu mama, are pielea mai albă și ochii albaștri. Ar putea fi versiunea ei nordică.

Maria Cristina se freacă la ochi.

— Rezolvă fracțiile astea. Hai!

Nu vrea decât să se vâre în pat și să termine cu ziua asta oribilă.

— Dar de ce ți l-ai tăiat? Nu era suficient să te faci blondă? Pari mai bătrână.

— Ascultă, domnișoară, am obosit.

Maria Cristina așază pixul pe masă și se observă în sticla care acoperă planiglobul agățat în camera Irenei. Diego Malara a reușit cât de cât să remedieze dezastrul făcut de ea, lăsând vopseaua să i se usuce pe cap, dar s-a supărat peste poate. I-a spus că l-a îngrijorat teribil și că i-a făcut praf munca. Irene are dreptate, pare mai bătrână. Trăsăturile i s-au ascuțit, devenind dure.

— După părerea mea, o să spună că ai înnebunit, continuă Irene fără milă, mângăind pe caiet.

— Pentru o tunsoare? Cine o să zică?

— Cei care scriu pe internet.

— Ce știi tu?

— Clara are telefon și îmi arată Instagramul. Unde sunt toate fotografiile celor care te admiră, spune fetița pe un ton atoateștiutor.

Ia te uită, și-a pierdut fiica. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple, dar nu chiar acum. Nu i-au permis să se uite la televizor decât la un film o dată pe săptămână și niciodată singură. Fără internet. Fără telefon. Greta, nemțoaica au pair, o ține sub control, dar, din păcate, la școală e singură, sub influența colegilor care au toți telefoane și sunt pe rețelele de socializare. Până ieri era o fetiță din secolul trecut, adora să citească romane fantastice și să aibă grijă de animale. Pentru ziua de naștere, tatăl ei i-a dăruit un microscop, și ea își petrecea zilele privind furnicile și artemiile saline într-un borcan și făcând fotografii cu aparatul ei polaroid. Ca să o enerveze pe Maria Cristina, Domenico îi zicea Kasparina, de la Kaspar Hauser, tânărul care, la începutul secolului al XIX-lea, a povestit că trăise într-un grajd fără să vadă nici o ființă umană până la majorat.

De câțeva vreme, Irene s-a schimbat, cere smartphone, vrea să se uite la serialele TV, e mofturoasă. Adolescența începe să-și câștige libertatea. Și nu are decât zece ani, la șaisprezece ce o să facă?

— Bine. Ajunge. Îți termini singură temele.

Maria Cristina se ridică și ia telefonul de pe masă.

Videoclipul e tot acolo.

După ce a ieșit de la coafor, când s-a întors acasă, ascunsă de geamurile fumurii ale mașinii, a vrut să-l șteargă, apoi a înțelese că nu trebuie.

E o dovadă.

Ar trebui să-i spună lui Domenico, dar îi e prea rușine. Apoi, știind cât e de îngrozit de scandaluri, se gândește că ar fi în stare să deschidă o fereastră și să se arunce.

În orice caz, bagă mâna în foc că Nicola Sarti n-a șters filmulețul. Dar ce interes ar avea să-l facă public? A verificat pe internet, e un antreprenor de succes. N-ar avea decât de pierdut. Iar la telefon a avut impresia că-i părea sincer rău.

Diana Brinzaglia nu e la fel de optimistă. *N-ai nici un motiv să fii liniștită. Șmecherașul ăla plin de sine i-o trage celei mai frumoase femei din lume, care este și soția prim-ministrului, și nu spune nimic nimănui? Cuiva i l-o fi arătat totuși. Cu siguranță.*

Și-l imaginează în timp ce, în vestiar, le arată filmulețul colegilor de la fotbal. Nu, nu-i stă în fire. Nu-i așa de ticălos. Dar faptul că i l-a trimis împreună cu fotografiile de vacanță, cu cele ale fratelui ei mort, demonstrează că e un grobian fără pic de sensibilitate.

Copleșită de asemenea gânduri, soția premierului traversează lungul coridor care unește aripa stăpânilor de cea a servitorilor. Pavimentul e din gresie smălțuită albă, în care sunt prinse romburi de dale florale de Vietri. Pe pereți, tablouri ale pictorilor macchiaioli⁹ alternează cu mari abajururi din teracotă albastră. În bucătărie, Daisy curăță conopida pe blatul de marmură neagră. Afară, dincolo de terasă, cerul mai reține un pic de lumină, colorând în purpuriu fațadele clădirilor. Mai sus, nori de culoarea mercurului ies în evidență pe cerul limpede. E ora pescărușilor, zboară cu sutele, în cercuri ample, prădători metropolitanici care se abat asupra orașului cu țipete ascuțite și cu excremente.

⁹ Grup de pictori care au activat în special în Toscana, între anii 1855-1867.

Maria Cristina deschide frigiderul, căutând ceva pe care să-și reverse frustrarea, dar nu e nimic care să o mulțumească. În afară de niște urdă slabă, câteva iaurturi de soia, două fructe de avocado și puțină cicoare opărită, mai sunt niște resturi dintr-un pui fiert. Găsește un borcan cu semințe de lupin, cu un aspect jalnic, și începe să le desfacă, ținând coaja în mână.

— Daisy, eu în seara asta nu cinez. Dă-i, te rog, de mâncare Irenei, și culc-o. Azi Greta lipsește.

la laptopul. Peste câteva minute are o videoconferință cu Domenico, Caterina și Dino Berti, unul din responsabili cu comunicarea. Nu i-a plăcut nici unaia că a acceptat interviul.

Aprinde becurile din birou, iluminând un paralelipiped lung tapetat cu lambriuri și rafturi de bibliotecă și cu două ferestre mari care dau spre terasă. Pe un perete se află un soi de cinema, cu un ecran și difuzoare. Un divan de catifea de culoarea prunei și o masă din lemn care seamănă cu puntea unui portavion completează mobilierul. De când a devenit prim-ministru, Domenico n-a mai intrat aici. Avea încăperea aceasta foarte frumoasă, o viață minunată, timp de petrecut cu fiica lui, câștiga o grămadă de bani. A fost suficient să schimbe câteva vorbe cu președintele Republicii, ca să-și distrugă existența.

Maria Cristina se așază la birou și, așteptând reuniunea, caută alte informații despre Nicola Sarti. Pagina de Wikipedia e săracă. Antreprenor, fiul unui constructor din Como și al unei învățătoare din Pescara, a fost șeful unui grup internațional de hospitality de lux cu sediul în Singapore. De câțiva ani a inaugurat un nou lanț de hoteluri. Și, ca să nu-i lipsească nimic, e pasionat de golf, automobile și bărci cu pânze. A participat la Global Ocean Racer, dar barca s-a scufundat lângă Capul Horn. Îi sunt atribuite numeroase relații cu actrițe și modele. A fost

căsătorit cu Domitilla Dentini, cu care are doi copii; o caută pe Domitilla Dentini: o brunetă cu țâțe mari, vulgară, proprietara unei ferme viticole la Cividale del Friuli. Puține alte informații și fotografii. Câteva în hoteluri, una cu primărița Romei, două la o regată, într-o ambarcațiune cu pânze, îmbrăcat în roșu cardinal. Pe rețelele de socializare nu e prezent. Măcar atâta.

Apelul pe Skype îi întrerupe căutările.

Își aranjează părul, uitându-se pe ecran și acceptă. Monitorul se împarte în patru. Domenico e într-o cameră de hotel. Caterina e în bucătărie. Dulapuri suspendate din pal melaminat alb, frigiderul plin de magneți și tăblița cu lista de cumpărături. Dino Berti, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu ochelari cu ramă metalică subțire și o claie de păr creț, se află într-o sală anonimă de ședințe.

Toți se uită la ea în tăcere. Ea își întoarce capul dintr-o parte în alta, arătând tunsoarea spre cameră.

— Ce părere aveți?

Caterina e prima care rupe tăcerea.

— Îmi place. Îți stă foarte bine, zice cu un entuziasm exagerat, ca o ludă ce e. Și-l provoacă pe Domenico: Ce părere aveți, domnule premier? Nu e frumoasă?

Prim-ministrul își masează bărbia.

Maria Cristina ridică din umeri.

— Ți se pare oribil.

— Nu, răspunde Domenico, atât de sumbru, încât e puțin credibil.

— Spune-o. Nu e nici o problemă.

— Nu, doar că nu înțeleg.

Clatină din cap, neîndrăznind să-și spună părerea.

— Nu înțelegi ce?

Obligat fiind, se hotărăște să vorbească.

— De ce ai făcut o schimbare atât de radicală? Nu e puțin exagerat? Păr scurt. Blond. Nu vreau să spun că îți stă rău,

dar... Se stăpânește. În orice caz, nu e momentul să vorbim acum.

— Ba nu, să vorbim acum, insistă Maria Cristina. Un val de iritare o face să simtă că-i vin înapoi boabele de lupini, dar reușește să vorbească pe un ton acceptabil. Scuză-mă, sunt aici colaboratorii tăi, experții în comunicare. Pentru că nu cred că mă privești ca pe soția ta care și-a tuns părul, mă privești din postura prim-ministrului care este îngrijorat că părul meu ar putea, cine știe, să-l facă să piardă jumătate de punct în sondaje.

Domenico e prea inteligent ca să dea curs provocării.

— Te rog. Sunt mort de oboseală. Am avut o zi infernală. Putem să spunem lucruri de bun-simț?

Maria Cristina își mută pe fotoliu fundul acoperit de dantelă și se adresează celorlalți.

— Ce ziceți, băieți? Părul meu reprezintă un pericol pentru stabilitatea guvernului? Caterina, tu nu contezi.

Asistenta își duce mâna la piept.

— Eu?

— Da. Tu nu.

— De ce nu?

— Pentru că ții prea mult la mine. Tu ești prietena mea.

Caterina ridică instinctiv din umeri și privește în jur.

Maria Cristina zâmbește larg.

— Și tu, Dino, ce crezi? Nu e cum trebuie părul meu? Fii sincer, cel puțin tu.

Dino Berti o privește tăcut, din spatele ochelarilor rotunzi, iar colțurile gurii îi atârnă ca unui bulldog francez într-o cușcă de transport.

— Eu, în lucrurile astea... bâiguie ceva. Nu sunt expert. Poate, ce să zic, și înainte era frumos. Trebuie doar să ne obișnuim. E o mare schimbare.

— Eu spun că nu trebuie glumit cu anumite lucruri, îl întrerupe Domenico. Tunsoarea ta poate fi un mesaj. Mai

ales dacă, fără să consulți pe nimeni, ai hotărât, să faci interviul acela. Când te prezinți în studioul de televiziune cu părul galben afirmi ceva foarte precis.

— Ce anume, mă rog? îl provoacă Maria Cristina. În fața marelui univers paranoic al strategiilor de consens în care se învâрте soțul ei, i-a trecut până și furia.

Domenico o privește și deschide gura, de parcă ar fi pe punctul să reveleze un mare adevăr, apoi îi întreabă pe ceilalți.

— Ce mesaj lansează cu această coafură?

Cei doi, muți, nu știu ce să răspundă. În cele din urmă, Berti se aruncă în ajutorul șefului.

— Păi, blondul e apanajul tradițional al femeilor de dreapta, deci ar putea fi greșit interpretat drept o mână întinsă partidelor suveraniste.

— Cam așa, spune Caterina, adăugând ceea ce toți ar vrea să audă: Ar trebui să-l întrebăm pe Omidă.

Omidă. Bărbatul care învâрте șuruburile lumii. Este singurul care poate să capteze sensul acestei coafuri și să-i înțeleagă efectele pe termen scurt, mediu și lung.

— Corect. Întrebați-l pe el. Dacă nu e bine, e suficient s-o știu și îmi pun o perucă, spune acră Maria Cristina. Dar oricum o să dau interviul. Punct.

— Nu-ți era groază de televiziune? întreabă Domenico. Ce s-a întâmplat?

— O să fac în așa fel încât să-mi treacă groaza. Ne-am plăcut. A fost amabilă.

— Cred și eu, chicotește el. Doar trebuia să te convingă.

— A spus că va face cu mine ceva diferit, mai personal, un dialog între prietene...

— Dar nu sunteți prietene, o întrerupe soțul ei, desfăcându-și brațele. Cel puțin din câte știu eu.

Maria Cristina tace.

— Ascultă-mă, aia nu e prietenă nici măcar cu pisica ei. Te-a păcălit. Fără să dai explicații, trebuia să-i spui că nu poți și gata. Domenico se ridică brusc și ia de pe o tavă un pahar cu bere. Caterina, scuză-mă, dar nu înțeleg, de ce ai permis să se întâlnească? Nu se putea rezolva totul printr-un mail? Și-acum e o situație de rahat, dacă vreți să știți.

Maria Cristina își pleacă fruntea, frustrarea îi taie respirația.

Caterina Gamberini se apără.

— De fapt, ne temeam că un refuz direct ar putea avea repercusiuni asupra lui Siniscalchi, care merge la ea mâine. Amenința deja că îl cheamă pe Motica s-o ajute. Și amintiți-vă că mai este și celălalt interviu.

Premierul continuă să se învârtă prin cameră.

— Care interviu?

— Al dumneavoastră, domnule prim-ministru.

El se așază din nou pe pat și își suflă nasul într-o batistă albă de bumbac.

Maria Cristina își ridică degetul arătător.

— Pot să spun ceva?

Domenico face semn că da, aplecându-se către telefon.

— Deci... își drege vocea. Eu cred însă că interviul meu ar putea să-ți fie de folos. Ai început să pierzi din popularitate, până și eu știu asta. Dacă voi fi calmă, dacă... Nu găsește cuvintele: Dacă voi fi amabilă, uite, asta va putea să te ajute. O să povestesc despre necazurile mele din trecut și despre bucuria pe care tu și Irene mi-o dați. O să spun cât de mult te străduiești pentru Italia. O să mă adresez femeilor, obligate să lucreze și în același timp să fie mame, să se ocupe de copiii lor într-o lume ca a noastră. Spune ce-i trece prin cap, dar nu trebuie să se oprească. În sfârșit, o să încerc să mă fac cunoscută. N-am vorbit niciodată despre mine. Am stat lângă tine ca o umbră. Lumea e curioasă să știe ce gândesc. Fără îndoială că o să primesc o grămadă de

insulte, ca întotdeauna, dar mulți o să-mi ia apărarea. Înăștia doi ani, de bine, de rău mi-am făcut datoria. Te-am susținut, pentru că văd că lucrezi zi și noapte pentru țară și că suferi din cauza asta. Cu gura uscată, Maria Cristina privește în jur, căutând un pahar cu apă care nu există. O să-mi înfrâng frica.

— Și curențele gravitaționale, mormăie Domenico.

Maria Cristina se prefăce că n-a auzit.

— Pot să reușesc.

Cei trei nu scot o vorbă.

— Înțeleg ce vrei să faci. Acum, Domenico e mai îngăduitor. Și îți mulțumesc. Sunt sigur că te vei strădui cu toată ființa ta. Dar... există un dar. Dacă te întreabă despre politicile sociale sau despre restructurarea sistemului sanitar? Sau despre debarcările imigranților pe țărmurile italiene? Ce răspunzi? Faci scenă mută? Ca să apari la televizor, nu trebuie să cunoști niște lucruri, ci să știi să ocolești întrebările.

— N-o să-mi pună nici o astfel de întrebare.

— Cum poți să fii sigură?

— Mi-a promis.

— Și tu ai încredere, zâmbește Domenico, ridicând din umeri. Perfect.

— Da, am încredere. Și dacă mă întreabă lucruri pe care nu le știu, spun că nu știu, că nu e datoria mea, datoria mea e să te ajut să te simți bine, să fii fericit, pentru că în felul acesta poți guverna mai bine Italia.

— Practic, o voluntară de la Crucea Roșie. N-o să te creadă nimeni. Și dacă insistă? Dino, scuză-mă... I se adresează asistentului: Pune-i o întrebare pe care ar putea să i-o pună Reitner.

Tânărul își dregă vocea și clatină din cap.

— OK, bine... De exemplu... Își ia un ton de jurnalist: Situația creșterii prețurilor surselor energetice și ale

materiilor prime este o problemă pentru familiile italiene, după cum știți. Soțul dumneavoastră, după părerea multor analiști, ar trebui să promoveze o politică mai incisivă în ceea ce privește veniturile, să renunțe la taxele pentru angajați și pentru pensionari, să reducă diferența dintre salariul brut și cel net, precum și impozitul pe venitul sub treizeci de mii de euro și să susțină reducerea impozitului pe salariu. În schimb, se vorbește despre o posibilă taxă patrimonială, la care se opune mare parte a coaliției de guvernare. Poate ar fi de preferat să se facă pași mai discreți, date fiind conflictele interne din partidul majoritar.

Cei trei se privesc, apoi se uită toți la pătrățelul în care Maria Cristina înghite în sec.

— Evident că eu nu știu lucrurile astea. Aș răspunde că sunt întrebări pe care trebuie să ți le pună ție. Dar n-o să mă întrebe.

— Iubito, nu poți fi sigură. Domenico se apropie de telecameră. Eu, pur și simplu, nu vreau să te afli în dificultate, nu uita că ești în direct, nu poți da înapoi. Și dacă începi să te simți rău sau să transpiri? Nu vreau ca după aceea să suferi din cauza a ceea ce vor scrie, știu ce efort teribil înseamnă pentru tine să apari la televizor. Și, dacă vrei să mă ajuți, să căutăm o emisiune mai potrivită.

— Poate *O după-amiază între prieteni*, sugerează Caterina. Organizăm imediat. Girardi e unul de-ai noștri.

Mino Girardi, prezentatorul emisiunii, e o ființă adulatorie și servilă, iar *O după-amiază între prieteni* un program cimiterial, unde merg protagoniștii de reality-show, actori de pe vremuri, cântăreți de la Sanremo. Maria Cristina nu reacționează, dar simte cum o cuprinde tristețea. Nu poate să nu fie de acord cu ei, au dreptate, e prea riscant, de ce ține să-și complice viața? Îi pare rău pentru figura de rahat pe care o va face cu Reitner. I-a promis. Asta e. Trece.

— OK. Ajunge. Am înțeles, încearcă să încheie conversația.

— Iubito, dacă mergi la o astfel de emisiune, ești liberă să spui ce vrei, poți să revezi și să alegi momentele în care îți place cel mai mult cum ai ieșit. Asta chiar că mă poate ajuta. Domenico îi vorbește pe același ton pe care-l folosește cu Irene ca s-o convingă să meargă la dentist.

— Atunci nu merg nicăieri.

Cei trei consimt gravi și înțelegători.

— Și-acum ce facem cu Reitner? întreabă premierul eficient.

— O luați pe soția dumneavoastră la Londra la întâlnirea cu Meyer, spune Berti însemnând ceva în agendă.

— Excelentă idee. Vrei să mergi la Londra? întreabă Domenico. O luăm și pe Irene.

Maria Cristina e sfârșită.

— Nu știu. Vorbim despre asta mai târziu, cu calm. Scuzați-mă, sunt obosită. La revedere.

După o jumătate de oră, Domenico o sună din nou.

— M-am gândit că, dacă ești spontană, dacă povestești cât de nepotrivită te simți pentru rolul acesta, dacă spui lucruri neașteptate și care creează diviziuni în public, ar putea funcționa cu Reitner.

Maria Cristina e surprinsă.

— Ți-ai schimbat părerea?

— Da. Mi se pare potrivit ca tu să mergi și să acționezi în prima linie.

— Ai vorbit cu Omidă?

Domenico face o pauză imperceptibilă.

— Da. Altă pauză. El spune că ar putea fi o mișcare surprinzătoare. Captăm atenția mass media și a rețelelor de socializare pentru câteva zile. Poate funcționa. Dar trebuie

să te pregătești. O să vezi că va fi un succes. Dacă vrei, vorbesc eu cu Reitner.

— Nu. Nu-i nevoie.

Puterea lui Omidă e imensă. Face ce vrea din Domenico și nici măcar n-are pudoarea s-o ascundă.

Văzând că ea nu mai spune nimic, insistă:

— Ești mulțumită? Eu foarte.

— Da.

În realitate, nu mai are nici un chef. Odată terminat apelul video, dezamăgirea s-a transformat în eliberare. S-a simțit mai ușoară. Iar ideea de a merge la Londra cu Irene, de a o duce la British, de a face shopping în deplină libertate nu i-a plăcut deloc. Dar, după tot ce a spus, acum nu poate da înapoi. În ce rahat s-a vârat?

Domenico are o atitudine pozitivă.

— A, mâine nu mă întorc. Problemele de la Torino se prelungesc. Tu ce program ai?

— Nu știu, cască Maria Cristina. Vreau să dorm. Mă doare degetul.

— Ce spune medicul?

— N-am mai vorbit cu el.

— Ascultă, scumpo, îți aduci aminte că mâine-seară trebuia să mergem la premiera cu *Tosca*? Eu nu pot. Trebuie să mergi tu. E important. Își găsește cu greu cuvintele. Va fi și Gilardoni. Povestea că e amanta mea trebuie să se termine. Se tot vorbește despre asta și trebuie terminată o dată pentru totdeauna. Nu e bine pentru tine, nu e bine pentru mine și mai ales pentru fiica noastră. Vă arătați împreună, ca niște prietene. Și așa o să demontăm fake-ul acesta.

Maria Cristina se așază pe pat, gândindu-se din nou la dezinvoltura cu care bunica ei trata poveștile despre pusul coarnelor. Obiceiuri de cuplu, le spunea.

— Ideea asta e a ta, sau a lui Omidă? Și apoi, așa, din curiozitate, aș vrea să aflu dacă Gilardoni este amanta ta. Spune-mi adevărul, te rog.

— Ești nebună? Ce-ți trece prin cap?

— Nu mă minți, nu merit. Dacă n-ai fi spus nimic, nu te-aș fi întrebat. Încornorată OK, dar mințită nu.

— Maria Cristina, ascultă-mă. Domenico pronunță rar cuvintele ca la comemorarea martirilor de la Gropile Ardeatine¹⁰. Nu am nici o relație. Cum poți să crezi așa ceva? Sunt cu tine și atât. Tonul i se transformă într-unul suferind ca al lui Atlas când îl doare coloana cervicală. Și, chiar dacă aș vrea, n-am timp nici să respir. Nu vezi cum sunt? La naiba, în ultima vreme nu-mi merge bine nimic. Partidul meu se face praf. D'Antonio se războiește tot timpul cu mine. Lumea...

— Oprește-te, te implor. Fără lista necazurilor. Adu-ți aminte că nimeni nu ți-a pus pistolul la tâmplă. Tu ai acceptat, a fost dorința ta să fii prim-ministru. Eu te-am întrebat doar dacă Gilardoni e amanta ta. Ca să știu ce am de făcut.

— N-a fost niciodată nimic între mine și Gilardoni. Nici măcar nu-mi place. Vrei să-ți jur pe fetița noastră?

— Evită, te rog.

— Ascultă-mă, Maria Cristina, așa cum ai simțit pe propria piele, în lumea asta răutatea vine mai ales de la cei apropiați. Povestea asta a pornit de la Iuda ăla de Siniscalchi, pe care eu l-am făcut până și ministru. Nimic nu ne ocolește. Nu există locuri care să ne protejeze. Trebuie să ne apărăm. Să ne construim o armură impenetrabilă. Asemenea aricilor.

¹⁰ Loc de lângă Roma unde, în primăvara anului 1944, au fost duși și omorâți de către naziști 335 de civili și militari italieni, ca răspuns la un atac al partizanilor asupra poliției germane din capitala ocupată.

Maria Cristina ridică o sprânceană.

— Aricii? Care arici? Cei de mare?

— Nu, nu, ăia de grădină. Te strângi ghem și îți scoți țepii. Nici lupii nu pot face nimic cu aricii. Povestea asta cu Gilardoni e un atac premeditat, ca să mă discrediteze. Este adorată povestea cu Maria Tristina trădată de soț, frumoasa statueta încornorată.

— Exact despre asta o să vorbesc cu Reitner. O să explic că eu și tu suntem entități diferite. Maria Cristina are un ton ușor amenințător, care nu e perceput de soțul ei.

— Bine. Dar mâine-seară trebuie să fii super. Cu noua coafură și cu o rochie exagerată, toți își vor da seama ce nulitate e Gilardoni în comparație cu tine.

Maria Cristina se freacă la ochi, nu e sigură că reușește să termine vie ziua asta.

— Tu poți avea ce amante vrei. Nu-mi pasă de curvele pe care le frecventezi. Dar nu trebuie s-o știe nimeni. Adu-ți aminte că ești prim-ministru, te descoperă imediat. Și dacă te descoperă, eu te părăsesc în aceeași zi. Știi deja, te-am avertizat. Nu-mi pasă că ești premier.

— Îți jur că nu am nici o aventură. Cum aș putea, cu o asemenea soție! Nici nu există comparație cu primitiva aia de Gilardoni. Domenico, fără să mai aibă nici un argument, o dă pe glumă: Care mai și pute a conspirație.

— Termină!

— Deci, mergi?

Maria Cristina așteaptă câteva secunde înainte de a răspunde.

— OK.

— Și pentru pizza cu belgianul? Te organizezi?

— Da, minte ea.

— Mulțumesc. Te iubesc.

— Și eu.

III.

Vineri, 23 februarie

1.

Maria Cristina Palma a înțeles că viața și mecanismele ei nu au sens după moartea primului ei soț, Andrea Cerri. Nici un proces rațional sau traiectorie filozofică, ci doar consecința naturală a unei alte intolerabile pierderi. În existența Mariei Cristina durerea e ciclică, dispare din cauza uzurii și se reînnoiește ca un bulb primăvara. Înainte și după moartea mamei. Înainte și după moartea lui Alessio. Înainte și după moartea lui Andrea. O riglă care în loc de centimetri are morți. Neavând darul credinței, Maria Cristina lasă zilele să se scurgă, muțumindu-se să le trăiască cu fatalitatea păsărilor. Viața există atât cât e și, cine știe, poate nu se termină, te părăsește doar și se mută într-un alt organism, într-o ștafetă fără sfârșit. Moare un om și se naște o lăcustă, moare o lăcustă și se naște o căprioară și toți, de la virusuri la primatele cele mai evolute, suntem simple huse, învelitoare create de ADN pentru nevoia ontologică de multiplicare. Câtăva vreme, până când s-a recăsătorit cu Domenico Mascagni, Maria Cristina și-a căutat liniștea în învățăturile înțelepților indieni.

Reîncarnarea hinduistă i se potrivea perfect, a început să practice răja yoga și a devenit vegetariană, dar răul de viață a persistat, combinat cu senzația că nu se potrivește întru totul cu realitatea, oricât încerca să se înșurubeze în ea, era ca și cum i-ar fi lipsit garnitura ca să se sigileze. O urmărește o stare de rău prea banală sau prea complexă ca să poată fi exprimată. Psihoterapeuții cărora li s-a adresat i-au pus un nume: depresie. Singura certitudine a Mariei Cristina este că viața nu are sens. Dacă ar avea un sens, în accidentul acela n-ar fi murit Andrea, un bărbat atât de talentat, un artist care merita să trăiască până la o sută de ani. Din mașina aceea în flăcări ar fi trebuit să iasă el, nu ea, care nu are nici un talent, și atunci n-ar fi fost nici o pierdere, dimpotrivă, Maria Cristina ar fi ajuns să se întâlnească cu mama ei, cu Alessio, cu bunicii și cu Botolo și Pulce, adorații ei câini cărora le-au fost hărăziți prea puțini ani. De aceea eroina noastră înfruntă totul cu un curaj distrat, tratând tristețea ca pe o rană care trebuie să se cicatrizeze, și nemaiîncercând să înțeleagă viața. Nimic din ceea ce a făcut până acum nu i se pare un gest voluntar, o nevoie reală, un obiectiv căutat, o dorință realizată. Bărbații o aleg ca pe un ogar de dus la expoziție. O lasă însărcinată ca să aibă un urmaș, ca să vadă dacă amestecul de cromozomi va produce un descendent și frumos, nu numai inteligent. Dar ea a fost mereu egală cu ea însăși. De la fetiță fericită la orfană, de la adolescentă într-un campus rezidențial la atletă, la prostituată din cartierul Parioli, la fotomodel, la soția lui, la văduva lui, la mama lui. O dată cu trecerea anilor și-a schimbat lookul, mereu în pas cu moda, a adăugat umeri lați, a coborât talia pantalonilor, a aruncat blănurile, a schimbat tonul fardurilor, dar e mereu aceeași Maria Cristina: conformistă, plictisitoare și prea puțin înclinată spre schimbări.

Acum însă, cu filmulețul lui Nicola Sarti care zace în galeria telefonului ei alături de fotografii ale Irenei călare, rochii de probat și apusuri de soare la țară, o anxietate fizică îi pune un nod în gât.

E posibil ca aceea să fie tocmai ea? Dar cum se poate că la douăzeci de ani făcea filmulețe porno? Ea e cea care râdea ca o cretină și se uita cu nerușinare în obiectiv în timp ce...? Sau e o dublură a ei, întoarsă din trecut ca s-o distrugă și s-o azvârle în noroi cu familia ei și cu Italia cu tot?

Maria Cristina, cu capul vârât sub pernă, se prăvălește într-o prăpastie întunecată, iluzia diurnă s-a risipit în dezamăgirea nopții. Îi este clară acum puterea distructivă al acelui video și zace tremurând în brațele unui demon care își vâra ghearele în pieptul ei. Nu reușește să se miște, are membrele amorțite, și așternutul o apasă ca o placă de marmură.

„Să nu mă dezamăgești, i-a spus Nicola Sarti la sfârșitul convorbirii telefonice. Promite-mi că nu mă dezamăgești”.

Chinezoaica din fața SPA-ului stătea la pândă. Când a văzut-o ieșind pe Maria Cristina, i-a spus lui Nicola Sarti, care s-a prefăcut că era acolo din întâmplare. Și cine știe dacă hotelul în renovare e cu adevărat al lui. Simte respirația călăului în ceafă. Dacă nu e un șantaj, în orice caz seamănă. Ce vrea? Bani? Sex? Sau ceva în legătură cu Domenico, cu guvernul?

Își ia masca de pe ochi, întinde mâna și aprinde veioza. Trei și douăzeci și trei. Se ridică, dar pune cu greu piciorul drept jos, degetul e umflat și o doare. Merge șchiopătând până la oglindă, are părul blond ridicat în vârful capului, chipul boțit de insomnie, abdomenul umflat. Stă acolo, cocoșată și singură, ca niciodată până acum.

Ar avea nevoie de cineva cu care să vorbească, cineva care să o sprijine și să o îmbărbăteze. Și-a pierdut puținii prieteni pe care-i avea atunci când s-a măritat cu Domenico.

Când era cu Andrea, frecventa scriitori și editori, dar la moartea lui au dispărut. Prietena ei intimă, Emma Sallok, un model canadian, se află într-un rehab în Carolina, la dezintoxicare de medicamente. Rudele nici nu pot fi luate în discuție. Cu dementul de taică-său nu mai vorbește de cincisprezece ani. Verișoara ei, Amparo, pe jumătate călugăriță, face naveta între Lourdes și Medjugorje. Toți ceilalți, unchi și mătuși, o detestă. Atunci când Domenico a devenit premier, în jurul lui s-au aprins reflectoare de stadion, și oricine îi stătea alături a fost smuls din întunecimea anonimatului. Mass media s-au înverșunat împotriva unchiului Livio, a verișoarei Raffaella și a soțului ei, medic dermatolog, care au ajuns să fie anchetați. Amantele și amanții lor, agenții lor, conturile lor în Elveția au fost expuse atenției publice. Așa că au de ce să o urască.

Adevărul e că nimeni, nici măcar un preot, n-ar ține pentru el un asemenea secret.

Se întoarce în pat și stinge lumina.

Cum să poți dormi așa? Să rămâi tu însăși, știind că ești protagonista unui videoclip hard care ar putea fi văzut de oricine? Portarul blocului. Cancelarul german. Tot guvernul. Irene. Nu, e atât de mare rușinea, că ajungi să te sinucizi, cum s-a întâmplat cu multe femei aflate în aceeași situație. E nevoie de tărie de caracter ca să nu-ți pese. Iar Maria Cristina știe că nu are.

Oare ce ar fi făcut maică-sa în locul ei? Tot ce dădea naștere unui scandal o excita. Făcea plajă goală la Mondello. Umbla în fuste strâmte mini pe străduțele rău famate din Kalsa¹¹, era prima la manifestațiile studentești împotriva poliției.

¹¹ Unul dintre cele mai vechi cartiere din Palermo.

Maria Cristina își aduce aminte că, atunci când nu avea încă zece ani, mama îi spusese că o va duce la o petrecere cu măști la vărul ei Edoardo.

În iunie? Petrecherile cu măști nu se fac la carnaval?

Mama îi explicase că nu, nu e obligatoriu, petrecherile cu măști se fac când ai chef. Maria Cristina își scosese rochia de regină a inimilor folosită în februarie. Îi era puțin scurtă. Dar era frumoasă, în fusta de catifea roșu și negru, cu șiruri de inimi și cu partea de deasupra care-i lăsa descoperiți umerii și gulerul mare de regina cea rea. Din păcate, se pierduseră mare parte din diamantele de pe coroană.

Mergând spre petrecerea care urma să aibă loc într-o clădire modernă de pe via de la Libertà, întrebase de ce fratele ei era îmbrăcat cu jeanși, hanorac și pantofi sport.

— E mascat în Gnuzzo, răspunsese mama, fără să-i dea prea multă importanță.

— Cine-i Gnuzzo?

Teresa Sangermano parcase Fiatul Mini Minor.

— E un personaj care se îmbracă normal.

— Aha. Nu-l cunosc.

În ascensor, Maria Cristina își pusese coroana și, luând sceptrul în mână, se uitase în oglindă. Perfectă. Dar, odată intrată în apartament, își dăduse seama că era singura mascată, ceilalți invitați erau îmbrăcați normal.

— Ia te uită! M-au copiat toți. Sunt toți costumați în Gnuzzo, chicotise Alessio.

Fetița izbucnise în plâns și fugise.

O găsiseră o oră mai târziu în piața Politeama, stând pe o bancă și plângând disperată.

Mama a trebuit să fugă după fetiță, care continua să strige: „Ești real!” Numai după ce îi cumpărase o înghețată reușise s-o potolească. Se așezaseră la o masă la Caffisch.

— De ce m-ai costumat? întrebase fetița, vârându-și limba în frișcă.

Mama își aprinsese o țigară.

— Spune-mi un lucru, ești fericită când ți se spune că ești frumoasă?

Fetița dăduse din cap în semn că da.

— Nu uita că frumusețea asta n-ai cucerit-o tu. E un dar pe care ți l-am făcut eu și tatăl tău și trebuie să știi să o porți asemenea costumului de regină. Astăzi, dacă ai fi știut de glumă, nu ți-ar fi păsat de ceilalți și le-ai fi arătat tuturor cine-i regina petrecerii. Frumusețea, fără curaj, e o greutate. Tocmai pentru că ești frumoasă, n-o să fii luată în serios și va trebui să te străduiești de o sută de ori mai mult decât altele ca să demonstrezi că ești inteligentă, profundă, pentru a nu fi folosită și tratată ca o tâmpită de către bărbați. Bunicul tău e primul care a adus laptele demachiant din America în Italia, iar bunica știe să prindă boii în jug. Fratele tău știe să se arunce în apă cu capul în jos de pe stânca Zingaro. Și tu ce știi să faci? Să plângi și s-o iei la fugă ca Gina Mangano, fata brutarului? Pe noi, care avem sângele lui Sangermano, ar trebui să ne doară-n cot de ce spun alții. Până și taică-tău, care-i un ticălos, a urcat Everestul. Tu, scumpo, nu strălucești prin caracter, dar cel puțin învață să-ți porți frumusețea ca o regină. Ai înțeles, iubita mea?

Soția premierului își pune masca.

Bine ar fi dacă i-ar da cineva niște cloroform.

Ora patru și patruzeci dimineăta. Viteză 7. Înclinație 8. Puls 150. Soția premierului, strânsă într-un costum de sport negru, aleargă pe bandă, încercând să sustragă combustibil de la centrala termoelectrică ce-i devorează creierul. Săgeți de durere i se înfig în pulpă ori de câte ori pune degetul mare pe banda de cauciuc care i se rostogolește sub tălpi. Dincolo de geamurile verandei, pe cerul Romei luminos ca un plancton, zboară pescăruși.

Maria Cristina se gândește cât de puțin i-a fost de folos învățătura mamei. După moartea acesteia, fusese alintată de bunici și nimeni nu se ocupase de educația ei. Era ignorantă ca o găină, fără interese, și frumoasă, dar de o frumusețe lipsită de senzualitate: cu bazinul îngust, plată ca un băiat, potrivită pentru fotografiile de modă. Era bună la sport, dar, nefiind competitivă, victoriile nu o bucurau cîntîie ce. La puțină vreme după bacalaureat, în timpul unei competiții, își rupsese un ligament și abandonase atletismul. Odată terminată reabilitarea, se dusesse să locuiască în apartamentul bunicului din via Barnaba Oriani, cu fratele ei, care se înscrișese la Drept, dar nu-și dădea nici un examen. În regatul lui Alessio Palma se făceau chefuri zi și noapte, se comanda prin telefon risotto cu langustine la restaurantele de cinci stele din via Denza, se puneau în contul de alimente lăzi de bere și votcă, în timp ce servitorii filipinezi spălau pe jos. Penthouse-ul era faimos în Roma Nord ca baza operativă a copiilor de bani gata din cartierul Parioli și a fâțelor de la școala franceză. Intrarea celor de la periferie era permisă numai dacă aveau cu ei iarbă și cocaină. Cu toții se tolăneau pe divanele Gae Aulenti, intrau în bazinul cu jacuzzi de pe terasă, cu muzica dată la maximum, în timp ce, la ușă, poliția, chemată de vecini, cerea actele.

Maria Cristina s-a adaptat repede la stilul de viață al fratelui ei. Nu luase examenul de admitere la Stomatologie și hotărâse că învățatul nu era de ea. Pentru Lolita din Parioli totul era plictiseală, iritare, anxietate. Nimic serios sau greu nu trebuia să tulbure suprafața frivolă pe care aluneca. Să n-ai nici un gând și să nu faci nimic de dimineața până seara era recompensa corectă pentru durerile provocate de soartă. Se îndeletnicea doar cu golirea cardului de credit al bunicului. De toate celelalte se îngrijea Alessio, nebunul, cel care sărea cu parapanta și conducea cu două sute la oră pe

Corso Francia. Singurul bărbat pe care îl iubea și care o amuza.

În vara lui 1996, Alessio a închiriat o barcă cu pânze, și-a luat sora și prietenii și au plecat într-o lungă croazieră. Din călătoria aceea, Mariei Cristina i-au rămas mai mult senzații decât amintiri. Căldură asfixiantă din cabine, mirosul oribil de petrol din santină, Alessio, murdar de ulei, în spațiul pentru motor, și putoarea de la micul WC chimic. Corul cicadelor în pinii agățați de stâncile de pe insulele Eolie. Briza care mișca randa. Mozzarella uscată în hârtia albă și groasă pătată de roșii. Portul din Lipari care fierbea în duhoarea apei stătute, baloanele de acostare albastre, fundul apei de culoare verzuie de la alge, pe unde mișunau chefalii. Orele petrecute în baruri, măsuțele de plastic alb, asfaltul atât de cald, că-ți ardea tălpile. Pizza răncedă și găluștile de orez vechi.

Nicola Sarti face parte din tablou, nimic mai mult. Unul despre care își amintește că l-a sărutat sub stelele din noaptea de San Lorenzo.

— Uite-o! Era uriașă, a spus probabil el, arătând spre cer. Ai văzut-o?

— Nu. Ți-ai pus o dorință? a întrebat probabil ea.

— Da.

— N-o spune, pentru că atunci nu se împlinește.

— Ok. Atunci să vedem dacă se împlinește.

Și s-au sărutat. Chestii de adolescenți. Dar cum a ajuns de acolo în videoclipul acela din cabină?

Maria Cristina oprește banda și, respirând greu, în liniștea casei care doarme, merge în birou.

Așezată pe divan, cu fruntea lucind de transpirație, pe care se reflectă ecranul telefonului pus pe genunchi, soția premierului tastează „porno” în motorul de căutare. Deschide primul link, și în fața ochilor i se înșiruie o serie

de imagini colorate. Într-o bună parte din ele sunt femei albe cu bărbați negri, în altele trupuri, bice și falusuri de dimensiuni remarcabile. Mii de raporturi sexuale catalogate cu precizie pe etnie, vârstă, gen, orientare, perversiune, parte a corpului, loc, calitate a imaginii. Sub video, titlurile traduse într-o italiană aproximativă: stepsister în biroul meu vrea numai sex anal, logodnica țâțoasă îți face un handjob colorat, iubiți pula lent și așa mai departe. Face click pe celebrități. Apar femei faimoase. Scarlett Johansson, Eva Mendes, Madonna, Nicole Kidman. Multe sunt fragmente din filme în care se văd nudități inocente sau scene de sex. Mai există videoclipuri cu sosii ale actrițelor, unele identice, altele care nu seamănă deloc. Navigând, dă peste câteva în care a fost lipit digital capul unei celebrități pe trupul unei pornostar. Efectul e mecanic, prea puțin realist, artificial. Dacă acesta e rezultatul, nu există nici o îndoială că tipa aia cu Nicola Sarti este ea. Își scrie numele pe google și apasă pe enter închizând ochii, iar când îi deschide din nou are în față multe pătrățele. Primul se intitulează *Maria Cristina Palma sex tape*.

Pregătită pentru apocalipsă, apasă pe play. Întinericul din primele fotograme se transformă în coridorul unui hotel. Doi tineri de culoare, acoperiți de tatuaje și cuvinte pe care nici într-un vagon de metrou nu le întâlnești, discută, apropiindu-se de aparatul de filmat, bat la o ușă și, descoperind că e întredeschisă, râd cu o complicitate disprețuitoare. Maria Cristina zâmbește ușor. Camera nu e luminată, iar ei aprind lanternele telefoanelor. O fată în pielea goală, dar cu cizme până la genunchi, îi așteaptă mâncând o baghetă. Îi seamănă puțin. E înaltă, slabă, are ceva din chipul ei, chiar și părul lung și castaniu îl amintește pe al ei. Maria Cristina privește hipnotizată acrobațiile sexuale ale celor trei. Se întreabă ce anume a

făcut o fată atât de frumoasă și de tânără să intre în lumea filmului porno. Bani? Plăcere? Probleme?

— Maria Cristina!

Simte că-i sare inima din piept, se ridică brusc în picioare, scoțând un strigăt înăbușit, telefonul se izbește de marginea masei, apoi cade pe podea.

— Vai de mine... Scuză-mă...

În ușa biroului stă Greta, tânăra au pair care se uită fix la ea.

— Scuză-mă, am auzit voci. Am crezut...

— Ce? Ce ai crezut? Întreabă Maria Cristina, înroșindu-se stânjenită. Vrei să mă omori?

— Îmi pare rău. Scuză-mă. Scuză-mă, repetă tânăra cu părere de rău. M-am gândit că au intrat hoții. La ora asta... Mai are paltonul pe ea, o căciulă de lână trasă pe frunte, iar în mână ține un buchet de garoafe roșii.

— La ora asta te întorci? Nu poți veni atât de târziu, Greta. Măine trebuie să lucrezi. Unde ai fost?

O bombardează cu întrebări, încercând să nu-și vâre în cap gândul că tânăra a găsit-o privind un film porno. Mobilul, chiar dacă ecranul e întunecat, continuă să găfâie. E tentată să-l calce în picioare, ca să-l facă să înceteze, dar se abține.

— Am ieșit cu un prieten. M-a dus la un pub. El mi-a dăruit garoafele. Apoi am mers la Gianicolo. E târziu, știu, răspunde Greta cu accentul ei nemțesc, de parcă ar fi interogată de poliție.

— Du-te să te culci, îi ordonă Maria Cristina pe un ton matern.

Fata dispăre pe coridor. N-are decât să gândească ce vrea. Cel puțin întunericul i-a ascuns rușinea care îi aprinde chipul.

Folosindu-se de scuza cu degetul, a anulat din nou antrenamentul cu Mirco Tonik. E frântă, n-a mai reușit să adoarmă, iar teroarea nu i-a dispărut nici măcar în zori.

Daisy trece reactorul unui Boeing 747 peste covoarele din salon. În chiloți și maiou, Maria Cristina se târâie prin casă fără să știe ce să facă. Ziua se anunță la fel de obositoare ca traversarea deșertului Sinai. Ar trebui să se pregătească pentru interviu, dar n-are chef, mai bine să se gândească la pizza ministrului belgian și la toaleta din seara asta pentru Operă.

Iese pe terasă. Frigul îi pișcă picioarele. Soarele e învăluit într-o pânză cenușie. Se apropie de balustradă. Viața mișună indiferentă în zgomotul automobilelor pe malul Tibrului, în bufniturile autobuzelor, în polizoarele care taie metalul pe schele și în vibrațiile înăbușite ale lucrărilor stradale.

— Cri. Scuză-mă. Mă poți ajuta?

Maria Cristina se întoarce, trăgând în jos maioul ca să-și ascundă fundul.

Luciano, în patru labe, e deasupra terasei.

— Îmi ții scara, te rog? Am un sac plin cu frunze și mă tem că o să-mi cadă.

Ea se apropie de scara de aluminiu și o blochează.

Luciano se târâie nesigur până la marginea acoperișului.

— Trebuiau scoase frunzele din streșini, erau pline ochi. Și dacă tot eram aici, am pus la loc țiglele, o grămadă se mișcaseră, pescărușii-s de vină. Se răsucește, oferindu-i imaginea unei fâșii din fesele albe și păroase. Aici trebuie să fiu atent, pentru că streșina e șubredă. Întinde un picior fără să se uite până când, cu vârful bocancului de lucru, simte treapta scării: Așa. Am terminat. O clipă. Și luând sacul enorm începe să coboare. Am văzut vreo câteva țigle sparte. Azi trec pe la magazin, sper să găsesc. Dacă nu, merg la Torvaianica, la calabrezul care are țigle vechi și mai

are și dale de teracotă originale, cele de la 1800, pe care după părerea mea le ia din biserici. Cuvintele îi vin năvalnice, se amestecă în gură și țâșnesc ca dintr-un izvor. Poate să povestească ore întregi despre pietrari români indolenți, despre faianță cu defecte, plăci pentru reabilitare termică, bonusuri ecologice și smalțuri pentru pavimente. Universul de bricolaj al lui Luciano este reglat de prețurile de la angrosiști, de calitatea mărfurilor și de timpul de lucru. Vorbind, se pierde în marele Bricofier care e mintea lui, explicându-ți cu entuziasmul unui copil că plăcile de rigips sunt diferite de cele pentru zidul de cărămidă și greu de găsit, în afara angrosiștilor de pe variantă. E un almanah de clante care se deschid cu filme radiologice, de garnituri pentru centrale stricate, de sendvișuri cu mozzarella și hamsii la barul dintr-un mall de pe Ardeatina. Povești fără sfârșit care, toate împreună, formează lumea acestui bărbat cu umerii căzuți, care ține la tăvăleală.

El e încă lângă scară.

— Ai înțeles? Nu trebuie să ai încredere niciodată în culorile...

Maria Cristina dă din cap, ținându-și picioarele încrucișate, cu brațele strânse la piept și privirea pierdută.

— Să știi că am găsit odată pe dale ceară de la lumânări, deci ce înseamnă asta? Biserică. Evident. Popii au vândut tot. Problema teracotei antice e că dalele au o înălțime de doi centimetri și jumătate, sunt splendide, dar trebuie tăiate ușile. Păi tu vrei să-ți tai ușile?

Maria Cristina arată spre verandă.

— Scuză-mă, Luciano, mi-e frig, intru în casă.

— Scuză-mă tu, ai dreptate. E frig. Du-te înăuntru. Repede. Eu vorbesc prea mult. O împinge de la spate. Hai, repede, du-te.

Maria Cristina intră din nou în căldura verandei, urmată de Luciano, care, după ce închide ușa din sticlă, îi freacă umerii de parcă ar fi o fetiță de abia ieșită din piscină.

— Da' și tu, să ieși așa, Cri. Ești nebună.

Ea se bucură de îmbrățișarea aceea fraternă.

— Cri, să știi că Tati ți-a trimis o pungă cu anghinare, frunze de napi și varză roșie. I-am dat-o lui Daisy. Poți să le gătești pe toate împreună, faci o ciorbă... Dacă mai adaugi niște gușă de porc și uleiul din Fara Sabina pe care ți l-am adus, o să-i placă și Irenei.

Tatiana Lomidze, soția georgiană a lui Luciano, e un elf subțire și tăcut, cu doi ochișori care strălucesc ca două picături de petrol. Maria Cristina a încercat să o invite la ea, dar Luciano spune că e timidă și se rușinează. Locuiesc într-un apartament cu două camere în Cesano și au închiriat o bucată de pământ unde cultivă legume. Luciano s-a scăpat o dată să spună că au încercat să aibă un copil, dar n-au reușit. Soției lui nu-i place fertilizarea in vitro, așa că au renunțat.

— Tu știi să faci pizza? îl întreabă Maria Cristina.

— Știu să fac pizza georgiană. Khachapuri.

— Adică?

— O pizza umplută cu o brânză Sulguni, care e un fel de provola¹² afumată. Se pune și ou. Foarte bună. Îți fac...

— Nu. Eu trebuie să fac pizza beneventană.

— Beneventană? Întrebă Luciano mirat.

— Știi cum e?

— N-am auzit niciodată. Cunosc pizza cazacă. Cu brânză de oaie și ardei iute. Foarte bună.

— Da' pizza normală, margherita, știi să faci?

¹² Brânză din lapte de bivoliță sau de vacă, tipică pentru sudul Italiei.

— Bineînțeles. E nevoie de timp, opt ore, dacă o lași să crească rapid. Dacă nu, cumperi aluatul gata făcut. Eu îl iau de la Disco Volante, pizzarul e prietenul meu...

Îl oprește.

— Știi să o coci în cuptorul cu lemne?

El își pune mâinile în șolduri.

— Păi e nevoie de surcele. De lemn bun. Fac. Cred că am și o lopată pe undeva. Aia de...

Maria Cristina îi strânge mâinile și îl cadorisește cu cea mai frumoasă privire a ei, orfană și sexy, cea în stare să facă să se prăbușească până și statuile din Insula Paștelui.

— Ai putea veni mâine în casa de la țară să mă ajuți? Trebuie curățat și coșul de la cuptor. Poți?

Luciano se bâlbâie.

— Păi... Adică... Trebuia să merg la pescuit de coregon la Bolsena cu un prieten... Bine, îi spun că mergem în weekendul următor. Aduc eu tot.

— Sigur?

— Sigur. Care-i problema?

Maria Cristina își lasă fruntea pe umărul lui și simte un nod, ca o piatră care se deprinde de pe o stâncă, sub picioare i se deschide o prăpastie, și atunci se agață de el, înfigându-i unghiile în tricoul sintetic și izbucnește în hohote de plâns.

— Cri! Cri! Hei! Ce se-ntâmplă? De ce plângi? Am spus ceva greșit?

Ea își ascunde în mâini fața umedă de lacrimi.

— Nimic. Nu-i nimic. E că tu ești așa de bun. Te gândești în primul rând la mine.

— Da' nu trebuie să plângi. Te rog, Cri... Luciano o desprinde de el. Te rog, mă faci și pe mine să plâng. Ce ai?

Maria Cristina face un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi. Își trage nasul.

— Nimic. Scuză-mă.

— Nu-i adevărat. Ce s-a-ntâmplat?

— Îmi trece imediat, spune, ștergându-și obrazii.

Luciano îi caută privirea.

— Pot cel puțin să fac ceva?

— Nu, din păcate, nu.

— Aha. De ce?

— Pentru că nu poți. Și pentru că mi-e rușine să vorbesc despre asta.

— Cri, tu n-ai putea niciodată să faci ceva de care să-ți fie rușine.

Ea îl vede în fața ochilor așa cum era la cincisprezece ani când, prinși că trăgeau chiulul de la școală, se lăsa bătut de taică-său, ca s-o scape pe ea.

— Am o problemă teribilă.

— Nu-mi spune dacă nu poți, dar cel puțin spune-mi cum să te ajut.

Maria Cristina se apropie de ușa verandei, apoi se întoarce la el.

— Jură.

— Ce?

— Jură că n-o să spui nimănui.

Luciano își trage capul între umeri ca o broască țestoasă.

— Cui să-i spun? Eu nu cunosc pe nimeni.

— N-are importanță. Jură pe mine, care sunt sora ta.

— Pe tine?

— Dacă spui cuiva, o să mor.

Luciano îngenunchează cu mâna pe piept.

— Jur. N-o să spun nimănui. Să mor în clipa asta.

Maria Cristina se așază, își drege vocea și îi povestește fără să facă vreo pauză despre Clubul Canotorilor, despre chinezoaică, despre coafor, despre video, despre ea, pe terasa hotelului vorbind cu individul ăla și despre escorta care o căuta.

— Ai înțeles?

Luciană clatină din cap. Atunci îi explică din nou, de data asta folosind subiect, predicat și complement.

Luciano se uită la ea cu imobilitatea unei bibilici.

— Da' de ce ai făcut videoclipul?

— Ca să mă distrez. Știi cum sunt adolescenții. Eram beată. Nici măcar nu-mi aminteam de el. Fără să-și dea seama își strânge un sân, simțind consistența implantului. Mi-e o frică teribilă.

— De ce?

— Cum de ce, Luciano? Dacă îl arată cuiva, dacă îl pune pe internet, sunt terminată.

— Dar asta vrea să facă?

Maria Cristina ridică din umeri.

— Ți-a spus asta? întreabă Luciano.

— A spus că-l șterge. Dar nu știu, poate îl folosește ca să mă șantajeze. Nimeni nu trimite un video așa, degeaba, soției prim-ministrului. Ar putea să-mi ceară orice. Bani, favoruri...

— Da' ce se vede?

— Totul, Luciano. Totul. Știi ce este un film porno? Identice. Maria Cristina își coboară vocea în timp ce se întreabă dacă imaginile acelea îi trec lui Luciano prin minte.

— N-o să-l facă public, o să vezi. E ceva ce vă aparține. O să-i fie rușine și lui.

— Poate. Dar mă are la mână. Ai idee câte femei au fost distruse de filmulețe postate online?

Luciano se luminează la față.

— Trebuie să mergi la poliție.

— Nu se poate. Ar trebui să li-l arăt. Și nu am încredere.

El se scarpină la ceafă.

— Atunci vorbește cu Domenico.

— Ai înnebunit? Îi plesnește inima.

Luciano încearcă s-o liniștească.

— O să vezi că îl șterge.

— Și cine îmi garantează că o s-o facă sigur? Maria Cristina începe să-și piardă răbdarea.

El a amuțit, conștient de limitele lui. Se simte vinovat pentru că nu știe cum să o ajute și se clatină, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Scuză-mă, ai dreptate, lucrurile se vor rezolva, trebuie doar să stau liniștită.

Maria Cristina își sprijină coatele pe genunchi și își acoperă fața cu mâinile. Cum naiba i-a trecut prin cap să-i mărturisească totul lui Luciano? Dintre toți posibili confidenți l-a ales pe cel mai inutil. Și l-a mai și tulburat profund, făcându-l să se simtă vinovat.

— Vorbesc eu cu ăla.

Maria Cristina își ridică privirea. Luciano stă în fața ei, cu pumnii strânși și atât de congestionat la față, că pare pe punctul de a exploda.

— Vorbești tu? Și ce îi spui?

— Că, dacă încearcă să-l arate cuiva, îl omor. Pe Dumnezeu meu, îl omor, nu glumesc. Nimeni nu trebuie să-ți facă rău. Nimeni nu trebuie să-și permită așa ceva.

Maria Cristina se ridică, îndreptându-și spatele.

— Nu. Nu se poate. Vrei să ajungi la închisoare? Îi prinde fața între mâini. Tu ajută-mă cu pizza, trebuie să mă prezint ca lumea în fața ministrului belgian. Te iubesc.

— Și eu, răspunde Lucian cu o voce resemnată.

3.

Maria Cristina se află alături de fiica ei într-un Mercedes în care se simte parfumul creat anume pentru pielea ei de un faimos laborator francez, precum și cel al bomboanelor cu scorțișoară ale Irenei. Stau în coloană de o jumătate de oră sub o ploaie torențială, așteptându-și rândul să intre la Operă. Ploaia cade deasă și albă sub reflectoarele de pe

fațada teatrului, inundând pavajul din piatră cubică pe care se reflectă neoanele restaurantului Matriciana și ale pizzeriei Jerry I. Piața e înțesată cu camioanele ale poliției și microbuze ale diverselor televiziuni. Un cordon de agenți în echipamentul pentru misiuni speciale stă în fața unui grup de muncitori din petrochimie, care se îngrămădesc lângă bariere urlând. În interiorul automobilului se aude doar bătaia ploii, restul e o animație tăcută. Traficul. Fețele obosite ale muncitorilor. Flash-urile fotografiilor.

Din șirul de mașini negre ies doamne care, ca niște buburuze, își ascund sub paltoane aripile rochiei, trase de braț de soții sau însoțitorii lor pe covorul roșu îmbibat cu apă. Tinerele hostess încearcă să-i apere pe invitați de ploaie, cu umbrele galbene care fac reclamă unei mărci de paste făinoase.

— Imediat e rândul nostru. Pregătește-te, iubito. Maria Cristina își ridică gulerul paltonului.

Irene, cu părul strâns într-o coadă de cal, guma de mestecat în gură și o rochie de catifea neagră, stă lângă ea strângând în mâini *Micul prinț*. Duce cartea cu ea peste tot. E mototolită, are coperta decolorată.

— Prefer să te aștept în mașină cu Davide.

— Preferi, dar nu poți. Hai, îmbracă impermeabilul. Iar când cobori, fii atentă să nu te uzi la picioare. Caterina te așteaptă. Eu vin imediat, ne întâlnim în lojă.

Irene își vâra cartea în buzunar, în timp ce maică-sa aruncă o ultimă privire în oglindă. Verifică dacă are părul în ordine, machiajul perfect și se uită încă o dată la mesajele de pe telefon înainte de a-l vâri în poșetă.

Nicola Sarti a dispărut. E deseori online pe Whatsapp. Poate e un semn bun, dacă ar fi vrut ceva, ar fi dat un semn de viață.

Mașina se oprește în fața pasarelei. Maria Cristina trage aer în piept, iar inima, sensibilă la evenimentele publice, își

accelerează ritmul. Își acoperă capul cu un fular auriu, portiera se deschide, și Caterina, sub umbrelă, îmbrăcată cu un loden verde tirolez, o prinde repede de mână pe Irene.

— Te rog să nu răspunzi la întrebările jurnaliștilor, îi șoptește mamei înainte de a o duce cu ea pe fiică.

Imediat ce Maria Cristina iese din mașină, piața explodează de urlete, fluierături, aplauze, insulte la adresa guvernului, soțului ei, politicienilor lipiți de fotolii și la adresa ei, evident, care e regina ticăloșilor. Orbită de flashuri, Maria Cristina zărește în afară de contestatari și nelipsitele adolescente care o urmăresc peste tot cu telefoanele, de parcă ar fi o cântăreață sau o stea de pe Instagram, sunt ude learcă, dar nu renunță. Le salută, în timp ce două șiruri de hostess și de oameni de la pază se strâng în jurul ei. Prin marele geam aburit vede mulțimea din foaier. Aproape a ajuns. Îi rămâne doar să treacă de turma de jurnaliști care se reped la ea.

— Maria Cristina, ce părere aveți despre declarația pe care a făcut-o azi soțul dumneavoastră cu privire la legea patrimonială? Vor avea de suferit tocmai cei cu averi mari ca dumneavoastră. Sunteți gata să vă sacrificați pentru italieni? urlă o tipă mică de statură, crețulie și îndârjită, care se agață ca un macac de doi colegi.

Fără să scoată o vorbă, Maria Cristina reușește să scape și să intre în teatru, unde căldura umană îi taie respirația. Nu are nici măcar timp să se familiarizeze cu atmosfera, că i se deschide un culoar printre invitați și e împinsă pe un covor albastru, care o duce la un zid de fotografii. Asistentele îi iau paltonul și fularul și o lasă pe seama obiectivelor în noua ei splendoare de blondă.

Seara asta e foarte importantă. Trebuie să strălucească ca o madonă bizantină și să o trimită cu șuturi în fund pe subsecretara de la Administrația publică la Fossanova Scalo, în Agro Pontino, cu hainele sfâșiate, să ceară

îndurare în genunchi sfintei Maria Goretti, protectoarea provinciei Latina. Trebuie să le fie clar până și orbilor că doar un nebun poate prefera o țoapă ca Gilardoni maiestății sale Maria Cristina Palma, care azi mai are ceva în plus. Noua coafură. Cu asta a câștigat deja. Cu rochia a avut o problemă. Stilista ei, Amelianna Lo Sardo, e în Maldive și ea a trebuit să se descurce singură. A scos toate hainele din dressing. A plecat de la un pulovăraș de cașmir cu pantaloni până la gleznă negri, foarte simpli și a ajuns la o rochie de Capucci, care pare o instalație de artă contemporană. Printre mii de dubii și de schimbări, după ce i-a trimis fotografiile lui Omidă, a ales o rochie îmbrăcată o singură dată, la Cannes, cu Andrea, când romanul *Casa stelelor* a fost ecranizat de un faimos regizor francez. Poate unii o să-și dea seama, dar cui îi pasă. Rochia, de Hiro Itoki, stilist japonez care acum se ocupă cu designul acvariilor cu plante, e categoric prea mult pentru această ocazie, știe asta. Materialul e un voal auriu transparent. Are mâneci lungi, decolteul în formă de V îi taie sânii în două, trecând curajos pe lângă areole și se aventurează dincolo de stern, lipindu-se ca o a doua piele de talie, șolduri, șezut, coapse până la genunchi, unde se deschide într-un vârtej de petale care-i ascund picioarele. Ca și cum n-ar fi suficient, e acoperită de mici ținte aurii, iar de la genunchi în jos, țintele lasă loc unei păduri de fundițe aurite și ele. La gât are un colier din șiruri de mici sfere, evident din aur.

Apariția soției premierului astfel împodobită și cu părul blond e o epifanie pentru fotografi, care clilesc ca licuricii, urlând: la mine, aici, vă rog aici, la mine, uită-te la mine, uită-te la mine, Maria Cristina! Ea se învârte, arcuindu-și spatele. Comportamentul de manechin pe care sunt așezate haine e clar, dar timiditatea continuă să iasă la iveală, argintată ca un banc de hamsii, în celebra ei privire melancolică.

Pe neașteptate două mâini o întorc, și subsecretara de la Administrația publică o îmbrățișează și o sărută în fața fotografiilor de parcă ar fi cele mai bune prietene. Maria Cristina are nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă că toată agitația asta a fost organizată pentru ca întâlnirea dintre soție și amantă să aibă loc acolo, în fața mass-mediei.

Omidă. Individul acela perfid le-a pus față în față pe cele două femei ale premierului, ca să cerșească puțină atenție.

Maria Cristina se forțează să apară cât mai statuară și elegantă posibil, să se întindă ca o gazelă, răspunde efuziunilor cu grație și cu mușchii întinși pentru a sublinia diferența de înălțime și comportament.

Din păcate pentru ea, Dani, cum îi spune Domenico, cunoscută în parlament cu porecla de Too Much, are douăzeci și nouă de ani, și în seara asta e într-o formă splendidă.

În viața fiecăruia dintre noi există un moment precis și irepetabil care durează săptămâni, uneori doar zile, în care îi oferim lumii frumusețea noastră cât mai bine cu putință. Li se întâmplă tuturor, până și celor mai nenorociți, inexpresivi, diformi, lui Efiates din Trachis și cocoșatului de la Notre-Dame. Ca prin miracol, defectele noastre se amestecă între ele și se anulează, producând o efemeră stare de grație și de armonie. Frumusețea ne invadează ca un fluid, ne îmbracă pielea, o parfumează, se strecoară la rădăcina părului nostru strălucitor și sănătos. Chiar și cei mai distrați, chiar și cei care ne ponegresc își dau seama de ceea ce se petrece și ne privesc cu ochii iubirii. Toate celulele care ne compun, treizeci de mii de miliarde, un univers întreg, pentru un timp infinitezimal onorează perfecțiunea creațiunii, povestind mirabila evoluție care de la aminoacizi ne-a dus, cum spune marele Shakespeare, la

acea capodoperă care este omul, un înger în momentul în care realizează ceva.

Chiar acum, subsecretara de la Administrația publică, dintr-un capriciu al destinului, se află în această stare de grație. E steaua care luminează foaierul Operei și îi trezește din letargie până și pe bătrânii fotografi, care se simt purtați îndărăt pe vremea Sophiei Loren și a Silvanei Mangano. Pielea fină și ambrată, de parcă tocmai se întorsese de la Tropice, e întinsă pe sâni care plesnesc de sănătate. Părul ondulat, de culoarea grafitului, demn de o prințesă abisiniană, completează cu ochii negri și perfizi ca fundul unei fântâni noroioase în care oricine, bărbat sau femeie, n-are importanță, s-ar arunca până când i-ar exploda plămânii. Aureola care o înconjoară va dispărea în curând, dar acum o pune în dificultate pe eroina noastră. De acord, îi lipsesc eleganța, prezența, răceala trufașă de top model, dar, într-o ciocnire tribală, goale și înarmate cu scuturi și lănci, subsecretara ar triumfa, cu pulpele ei pline și fesele potrivite pentru twerking. Până și tatuajele care-i împodobesc umerii și brațele cu iederă, mici insecte și rândunele bătând din aripi, o intimidează pe adversara ei.

Maria Cristina, cu un zâmbet lipit pe buze, e terminată. În plus, Gilardoni e bine îmbrăcată. Un top alb, o eșarfă de mătase de culoarea șofranului și o fustă lungă neagră, foarte simplă, care face să apară și mai nepotrivit și exagerat ambalajul care o înfășoară ca pe o nuga Sperlari pe soția premierului.

Acestea sunt tumbele batjocoritoare ale existenței care o fac pe Maria Cristina Palma să nu poată susține provocările prezentului. Nu are viclenia și nepăsarea necesare să nu se lase dezorientată de o bruscă schimbare de look a unei pretendente la tron. La care se adaugă incapacitatea congenitală de a se pune în locul altcuiva și de a-i intui mișcările. Asemenea unui dinozaur, se chinuie să schimbe

strategia, în timp ce ceilalți, dimpotrivă, sunt niște șerpi în stare să-și reînnoiască pielea și să se transforme: de la dreapta la stânga, din buni în răi, din grosolani în educați. Aceasta e frumusețea vieții, schimbarea.

Subsecretara, trebuie să recunoaștem, o fi o primitivă, cum spune Domenico, cu pronunția ei modificată de accentul din Ciociaria, una care, în șlapi și chiloți, votează legea privind eutanasia și își etalează pe Instagram bucuria de a fi mâncat cruzi cârnații făcuți de unchiul Tato, dar vine la operă cu prospețimea irezistibilă a debutantei și cu o lovitură bine ținută o pune la pământ pe vechea regină.

Maria Cristina, conștientă că a pierdut meciul la prima rundă și furioasă peste măsură, este escortată în întunericul milostiv al lojelor.

Primul act din *Tosca*. Loja plutește în întunericul sălii, și Cavaradossi, un cântăreț negru cu un trup de atlet, intonează faimoasa arie *Recondita armonia* în capela familiei Attavanti.

Publicul înghesuit la parter și la galerie s-a liniștit și se bucură de vocea tenorului. Orchestra aflată în fosă umple teatrul de muzică.

Femeilor premierului le-a fost rezervată loja centrală de la rangul I, unde au găsit sărățele, măslina uscate și un vin spumos de proastă calitate. Subsecretara nu s-a atins de nimic, pentru că practică autofagia.

— Adică mă mănânc pe mine. Celulele mele sănătoase le mănâncă pe cele vechi și bolnave. Mă autocanibalizez. Mă hrănesc într-o fereastră de șase ore, nu-ți poți imagina ce sunt în stare să îngurgitez în orele acelea. Tu, Maria Cristina, ai noroc să fii așa de slabă. Eu explodez din toate dantelele.

Soția premierului nu înțelege de ce Gilardoni o face atâta pe prietena. S-au încrucișat de patru ori, și de fiecare dată a ținut morțiș să-i demonstreze cât e de apropiată de

Domenico. Fraze șoptite la ureche, palme pe umeri și chicoteli.

Noroc că tace atunci când se ridică cortina și biserica Sant'Andrea della Valle apare în luminile scenei, amintind de Caravaggio.

Maria Cristina închide ochii.

Una dintre ultimele amintiri pe care le are despre mama ei e legată de Tosca. În vila din Mondello, vara, pe terasa acoperită cu gresie albastră, luau micul-dejun cu briose și cannoli, în timp ce câinii dormeau lungiți în soare. Mama își pierduse părul de la chimioterapie și îi creștea din nou, ca o perie cenușie, așa de ciudat pentru ea, care avusese o coamă de păr roșcat pe care o prindea în cozi dezordonate. Trupul, numai piele și os, se zărea prin materialul subțire al chimonoului de culoarea piersicii. Îi aduseseră pe terasă un fotoliu, și ea se pierdea în el. Butelia de oxigen pe cărucior, tubulețul transparent care îi intra în nări, păhărelul în care gâlgâia oxigenul, radioul portativ pe masă, cu Maria Callas care cânta împreună cu cicadele, cu țevile de eșapament ale scuterelor modificate, aflate dincolo de poartă, cu clipocitul îndepărtat al mării și cu strigătele copiilor pe plajă. I se pare că o vede, sfârșită și demnă, zâmbindu-i ei, fetiță, cu costumul de baie plin de nisip, sandalele de piele care fac bășici pe călcâie și salteluța decolorată de sare, sub braț, în timp ce Cavaradossi cântă: *Tosca ha l'occhio nero. L'arte nel suo mistero le diverse bellezze insiem confonde*¹³.

Ce mult i-ar fi plăcut ca mama ei s-o fi cunoscut pe Irene. Ar fi adorat-o, e o fetiță așa de drăguță, specială, iubitoare de animale. Se întoarce să o privească. Prea obosită ca să urmărească opera, s-a așezat pe jos, și-a construit din scaune și paltoane o colibă din care transpare lumina

¹³ „Tosca are ochii negri. Arta misterioasă amestecă diferite frumuseți.”

nelipsitei sale lanterne, și, cu nasul în *Micul prinț*, citește, mișcându-și buzele. Trebuie s-o apere, trebuie să fie sigură că nu va vedea niciodată videoclipul acela. Că nu va avea un coleg de clasă care să vină să-i arate cum se distra mama ei. Niciodată. Nici măcar atunci când va fi mare.

Maria Cristina își duce o mână la gură și își pune fruntea pe marginea lojei, în timp ce Tosca interpretează: *Vissi d'arte, vissi d'amore. Non feci mai male ad anima viva. Con man furtiva quante miserie conobbi*¹⁴.

Gilardoni îi șoptește:

— Te simți bine?

Se ridică imediat.

— Sunt foarte legată de opera asta. Atunci când Tosca spune *vissi d'amore*, mă emoționez.

— Ce drăguță ești. Gilardoni i se adresează ca și cum ar vorbi cu un cățeluș: N-am fost la operă în viața mea și n-am înțeles dacă îmi place. Atunci când se recită, nu prea. Se apropie mai mult: Ascultă. Vreau să-ți spun că îmi pare rău pentru povestea cu Domenico. Regret, dar eu n-am nicio legătură cu asta.

— Nu-ți face griji. Știu, încearcă s-o oprească Maria Cristina, arătându-i că se cântă pe scenă.

Subsecretarei nu-i pasă.

— A apărut acest gossip imediat cum m-a ales. Dar știu că tu nu te îndoiești de el, te iubește ca un nebun, mi-a spus-o de mii de ori, și mai ales nu trebuie să te îndoiești de mine, am toate defectele din lume, dar nu acela de a mă încurca cu bărbații altora. Clatină din cap zâmbind amuzată. În plus, cu problemele pe care le am acum și cu Piperno care mi-a declarat război, numai povestea cu

¹⁴ „Am trăit pentru artă, am trăit pentru dragoste. N-am făcut niciodată rău nimănui. (Am ajutat) pe ascuns în toate necazurile despre care am aflat.”

premierul îmi mai lipsește. Adevărul e că mă distrez mult cu soțul tău. E un bărbat cu mult umor, foarte ironic.

Maria Cristina ridică o sprânceană.

— Chiar?

— Mă prăpădesc. Fac pe mine de răs.

O fi având multe calități Domenico, dar să te facă să te prăpădești de răs chiar nu. Sau e doctor Jekyll și domnul Hyde, sau Gilardoni are un simț al umorului tare ciudat.

— Acum câteva seri mi-a povestit că la Berlin a mâncat tempura când era cu cancelara și că l-a apucat diareea. A lipsit puțin să nu facă în samovarul dăruit de țarul Nicolae al II-lea. Dar ți-o fi spus.

— Nu.

Gilardoni e perplexă.

— Nu?

— Nu.

— Poate i-a fost rușine. Tu ești...

Maria Cristina începe să-și piardă răbdarea.

— Eu sunt cum?

Verdele de la luminile de serviciu și galbenul lumânărilor de pe scenă se reflectă în ochii mari și negri ai subsecretarei.

— Păi... atât de elegantă, atât de șic, să nu uităm, femeia cea mai frumoasă din lume, și cum să vorbească despre caca cu tine? Nu-i frumos. Nu știu, zic și eu, soțul tău e... Improvizează, scoțând la iveală accentul ei dialectal: Chiar, cum să vorbești despre lucruri scârboase cu tine? Tu ești divină, după părerea mea, tu nu faci caca, faci praline de ciocolată.

Maria Cristina nu se amuză.

— Ce părere ciudată ai despre mine.

— Nu eu. Toți. Când vorbesc despre tine, e ca și cum ar vorbi despre o zeiță, ce știu, despre Afrodita, Elena. Daniela Gilardoni zâmbește. Îți spun adevărul. M-am gândit. Ca să

stea cu tine, un bărbat trebuie să fie superficial. Iar Domenico, sper să nu te superi, e un pic superficial.

Maria Cristina face ochii mari, curioasă.

— Așteaptă, asta e o teorie a mea, personală. Nu înseamnă că e corectă. Cred că o frumusețe ca a ta intimidează. Nu știu cum să-ți explic. Există ceva absolut care te copleșește, iar când cineva îți stă alături nu reușește să fie el însuși. Tu nu ești pe același plan cu restul oamenilor. Eu, lângă tine, mă simt stânjenită, judecată, nelalocul meu, să știi, amețesc când mă uit în ochii tăi.

— Nu mi se pare chiar deloc.

— Îți jur. E ca sindromul ăla, nu-mi aduc aminte care, ăla care te face să leșini la muzeu când stai în fața lui Michelangelo sau Leonardo...

— Stendhal?

— Bravo, ăla. Fug toți, ca muștele, din fața ta. Ca să-ți dau un exemplu, când a fost vizita președintelui polonez, soția lui, grășana aia simpatică, nu voia să stea lângă tine, pentru că se simțea intimidată.

Maria Cristina nu spune nimic.

— Asta însă nu li se întâmplă celor superficiali, continuă convinsă Gilardoni. Nu, am greșit, nu superficiali, narcisiști. Alora în jurul cărora se învârt toți, ăia preocupați numai de ei înșiși și de propriul succes, ăia care folosesc femeile ca pe ceva de etalat, ca un trofeu sau ca automobilul Ferrari parcat în fața casei. Alora, dacă vrei să știi, frumusețea ta nu le ține nici de cald, nici de frig, nu le pasă cine ești, nu le pasă de sentimentele tale, te folosesc ca să fie ei mai grozavi, te poartă ca pe o haină de firmă până când le convine. Cei sensibili însă nu se apropie de tine, de parcă s-ar simți... cu defecte, prea mici. Timiditatea și inteligența se împacă bine deseori. De aceea, femeile frumoase, speciale, ca tine, sunt cele mai triste din lume și de obicei fac pereche cu cretini. Dar nu e cazul soțului tău...

În exact momentul acela un oboi solitar și melancolic introduce aria lui Cavaradossi *E lucevan le stelle*.

Maria Cristina o prinde pe Gilardoni de mână, arătându-i scena.

— Ascultă, e minunat.

Tot teatrul își ține răsuflarea, extaziat de cântecul tenorului care spune că moare disperat și că n-a iubit niciodată atât de mult viața.

Maria Cristina strânge cu putere degetele subsecretarei la Administrația publică, în timp ce o săgeată ascuțită de melancolie îi străpunge pieptul.

Pentru o clipă a crezut că o are alături pe Diana Brinzaglia.

IV.

Sâmbătă, 24 februarie

1.

În noaptea asta, soția premierului a reușit să doarmă. Era atât de obosită, că a luat-o la ea în pat pe Irene, a așteptat să adoarmă (un minut și jumătate), a stins lumina, a îmbrățișat-o și a căzut într-un somn fără vise, până când a trezit-o Daisy.

Acum Davide, șoferul, conduce tăcut, ducând-o la țară. Maria Cristina are în față o zi plină. Cu Luciano trebuie să controleze hornul, să aprindă cuptorul și să pregătească aluatul pentru pizza. Diseară sosesc Irene, Greta și Domenico, iar de la aeroport, ministrul belgian. N-a vrut-o pe Caterina.

Asistentei nu-i venea să creadă.

— Ești sigură? Și pizza pentru ministru?

— Nu e nevoie. Vine Luciano.

— Dar interviul? Nu uita că e marți?

— Să ne odihnim.

Caterina, cât se poate de frustrată, i-a înmânat o listă cu întrebările pe care Reitner ar putea să i le pună și au căzut de acord ca duminică seara să discute pe Skype și să simuleze interviul cu asistenta în rolul jurnalistei.

Maria Cristina nu are intenția să facă nici o simulare. Cu cât se gândește mai mult, cu atât e mai sigură că trebuie să improvizeze și să fie ea însăși.

Câmpia alunecă dincolo de parapetul de protecție. Pe pământul arat, înnegrit de ploaie, dorm colonii de pescăruși. Puțin mai jos, litoralul se întinde spre marea cenușie, care se pierde într-un cer plat și lăptos. Soarele e un gălbenuș de ou. Maria Cristina se oglindește în geam, începe să-i placă noua tunsoare. E îmbrăcată cu o rochie din jersey verde petrol, strânsă pe talie și decoltată, asortată cu colanții cu o nuanță mai închisă. O pereche de ochelari negri, pătrățoși, cu un aer retro, îi ascund fața.

Primește un mesaj.

LUCIANO

Întoarce-
te.

Un vechi Fiat Panda albastru e în spatele berlinei. Dincolo de parbrizul prăfuit, Luciano îi face un semn de salut cu

mâna. Maria Cristina îi răspunde, fluturându-le pe amândouă.

MARIA
CRISTINA
Ai luat
tot?

Îi sosește un mesaj vocal. „Cri, scuză-mă, nu pot scrie când conduc. Am luat tot: făină, drojdie, lopată pentru cuptor și, ca să fiu sigur, maiaua. Am luat și mozzarella de vacă din Agerola. M-am informat, pizza beneventană care-i place ministrului nu există, așa că am luat salam picant pentru pizza diavola. Am cunoscut un magazinier belgian care mânca tot timpul diavola, o pizza foarte răspândită la Bruxelles...”

Îl oprește. Verifică mesajele cu Nicola Sarti.

A dispărut.

Îi pare puțin rău că s-a terminat așa. În fond, era simpatic. Păcat că a stricat totul, trimițându-i videoclipul. Cum fac adolescenții. Care, ca să te seducă, îți trimit o fotografie cu penisul lor și, dacă nu apreciezi gestul, o trimit altei fete.

Se uită la mailul cu articolele privind seara de la Operă. Există zeci de fotografii cu ea și Gilardoni. Un site cunoscut pentru perfidia lui își intitulează articolul „Soții & Amante”.

Subsecretara arată destul de bine, dar ea, cu noua tunsoare, e cea care a atras atenția. E în tendințe pe twitter. #Nouă tunsoare. Dezbateră s-a aprins între tradiționaliști, entuziaști și cei care o urăsc apriori. Evident au găsit imediat sursa de inspirație din *Gone Girl* și fotografiile Mariei Cristina și ale lui Rosamund Pike sunt pretutindeni. Există una în care arată foarte bine. O salvează, se întoarce la conversația cu Nicola Sarti, o privește îndelung și scrie:

MARIA
CRISTINA
Ciao,
bună
ziua. Ce
faci? M-
am tuns.
Ce zici?

Corectează.

MARIA
CRISTINA
M-am
tuns. Ce
zici?

Atașează fotografia.

Ești sigură? se întreabă fără să-și răspundă.

E o tâmpenie pe care o va plăti, dar totuși are chef s-o facă, are nevoie să știe dacă poate să considere povestea asta un secret inofensiv și să nu se mai gândească la ea.

S-o trimit?

Trimite-o, îi răspunde vocea curajului grăbit.

Două bife gri. L-a primit.

Îi e cald. Îi cere șoferului să coboare puțin temperatura.

După ce trece de Montalto di Castro, automobilul iese de pe șoseaua Aurelia și intră pe cea care taie o întindere de câmpii spălăcite, îndreptându-se direct spre un șir de coline joase și sterpe. Depășește o pompă de benzină care vinde gaz și gogoși și un șir de sere acoperite cu folii transparente, în care se cultivă căpșuni. O fermă prăpădită care ajunge până în stradă vinde cartofi și anghinare. Limita de viteză este de 90 pe oră, dar nimeni nu o respectă, și efectele se văd pe carosabil. Resturi de pisici, bursuci și vulpi pătează asfaltul. După o curbă din care se zărește turnul vopsit în

alb și roșu al fostei centrale nucleare, ies de pe șoseaua principală.

De aici, Maria Cristina începe să se simtă acasă, lasă în urmă litoralul cu plajele de nisip și marea prea joasă, casele intelectualilor romani, hamsiile prăjite, cocktailurile Moscow mule băute pe înserat, Capalbio și bătrânicioasa lui viață mondenă, vilele din Ansedonia, ascunse în spatele unor ziduri acoperite de bougainvillea.

Strada începe să urce printre înălțimile acoperite de stejari, fagi și arbori de plută, stânca cenușie și ascuțită formează defileuri și văi în care prosperă mistreți, căprioare, vipere și porci spinoși. Iar acolo unde se termină pădurile se deschid larg pășunile, împărăția vacilor și a boilor maremmani¹⁵. Maria Cristina deschide geamul și își umple plămânii cu aerul rece care miroase a pământ ud, ciuperci și mușchi. Dacă într-o bună zi videoclipul ar deveni public, și lumea întreagă ar admira activitatea erotică a Mariei Cristina Palma, ea se va baricada pe pământul ei, tăind legăturile cu toți.

După alți cinci kilometri de curbe, printre fâșii de soare și penumbra stejrarilor care-și întind ramurile deasupra șoselei, cotesc în fața unei porți din fier forjat cenușiu pe care scrie „Domeniul Bastoni” și care se deschide larg, lăsând să intre Mercedesul și Fiatul Panda. Traversează o pădure de stejari centenari care cresc printre grămezi de pietricele acoperite de mușchi. Acolo unde este un pic de spațiu prind rădăcini specii vegetale rare și protejate, pline de spini, care fac locul de nepătruns. Lăsând în urmă pădurea de piatră, apar pășuni care se întind până la orizontul de un alb orbitor. În depărtare, o turmă de boi maremmani își împart teritoriul cu bătlanii care se învârt în

¹⁵ Din Maremma.

jurul lor. Merg înainte pe un drum drept printre două șiruri de pini romani înalți și încovoiați, ale căror rădăcini, sub pietrișul alb, au format ridicături și gropi. Într-un nor de praf apare un tractor verde și galben care trage după el un car plin cu fân. Încetinește, lăsând să treacă automobilul; la volan se află Amidou, un țăran din Burkina Fasso, care salută cu mâna dusă la șepcuța de baseball găurită ici-colo.

Au mai rămas vreo cincisprezece persoane să aibă grijă de ferma de cinci sute de hectare, în urmă cu câțiva ani erau aproape o sută. Iar când trăia bunica, și mai multe. Familii întregi locuiau într-un târgușor, nu departe de hambare.

Proprietatea se întinde între păduri seculare și stânci care se înalță deasupra unor canioane unde iarna, când mai ploua încă, curgeau torente năvalnice. Mai rezistă un mic lac, unde, printre trestii, se reproduc rarii tritoni aurii și o comunitate de nutrii. În afară de pășuni, câmpurile mai sunt cultivate cu grâu, floarea-soarelui și orz în funcție de ani, iar o livadă de măslini de aproape o mie de copaci se întinde pe coasta unei coline lângă viile care produceau Morellino, Cabernet Sauvignon și Vermentino. De pe domeniul Bastoni ieșeau în fiecare zi carne, ouă, ulei, conserve, vin și brânzeturi de calitate, pentru a alimenta cele mai bune prăvălii din capitală.

Când Maria Cristina a preluat-o, ferma era deja într-o situație critică din cauza unor ani cu vreme neprielnică și a furturilor unui administrator necinstit pe care l-a dat în judecată. Dar lovitura de grație a fost dată de intrarea lui Domenico în politică. Proprietatea a ajuns în atenția gărzii financiare, a inspectorilor de la Direcția Muncii, a ecologiștilor, a NAS¹⁶, ARCI¹⁷, a asociațiilor împotriva

¹⁶ Divizie a carabinierilor, aflată sub tutela Ministerului Sănătății, care se ocupă cu depistarea alimentelor falsificate.

¹⁷ Asociație recreativă și culturală italiană.

vânătorii, a celor pentru liberalizarea canabisului (voiau să transforme câmpurile în culturi de marijuana), a unui grup fundamentalist neofranciscan care consideră că persoanele aflate în guvernul unei țări trebuie să renunțe la propriile bunuri. În fața porții s-au postat activiști ai verzilor, două ecologiste nemțoaice s-au cățarat într-un stejar și, într-o noapte, una a adormit și a căzut rupându-și femurul.

Două birouri de avocatură se ocupă trei sute șaiszeci și cinci de zile pe an să apere domeniul de procese, recursuri, dispute și amenzi. Rezultatul e că azi ferma are un deficit bugetar, și mare parte din muncitori au fost dați afară. Pădurea înaintează, acoperind câmpiile, puținele animale s-au sălbăticit, iar faimoasele vii au dispărut printre buruieni.

Mașinile, după ce au trecut de magaziile goale, de vechiul siloz decolorat de timp, de grajdurile fără animale și de o bisericuță cu un portal din marmură albă, se opresc în fața unui paralelipiped din piatră cenușie care amintește de o mănăstire medievală, cu acoperiș din țigle înălbite de licheni. Ferestrele de la primul și de al doilea etaj sunt închise în spatele unor obloane cenușii. Doar cele de la parter sunt deschise.

În jur, din dorința expresă a străbunicului Mariei Cristina, nu există copaci – poate se temea de atacul vreunei armate străine sau al unor cete de țărani furioși. Cealaltă parte a casei domină un platou care se prelungește ca o rampă galbenă pe pante cu castani sălbatici și ferigi uscate de frig, care primăvara înverzesc din nou. În zilele limpezi, după ploaie, pe ferestrele de la etajul al doilea se vede marea, insula Giglio și unii, cu o vedere bună și cu fantezie, susțin că întrezăresc Corsica.

Maria Cristina coboară din mașină cu telefonul în mână. Nicola Sarti n-a citit încă mesajul.

Din Fiat iese Luciano, care se întinde, privind în jur.

— Știi de câți ani n-am mai venit aici?

Maria Cristina dă din cap, în timp ce șoferul îi aduce trollerul.

— De la botezul Irenei. Aproape zece ani. Pare totul un pic... Nu-și găsește cuvintele.

— Părăsit? îi sugerează ea. Dacă merge tot așa, va trebui să vând.

Apar Emma și Italo, perechea care se ocupă de casă. El ia geamantanul fără să salute, iar ea întreabă ce doresc pentru prânz.

— Mie îmi e suficientă o salată și puțină brânză. Luciano, tu vrei niște paste? întreabă Maria Cristina.

— N-ar fi rău. Scot lucrurile din mașină și încep să mă pregătesc.

— Vin și eu în zece minute, îi spune ea, îndreptându-se spre vilă.

Înăuntru e frig. Maria Cristina pune mâna pe calorifere, sunt călduțe. Ema știe de trei zile că ei urmează să sosească sâmbătă, dar, ca să le facă în ciudă sau din nepăsare, n-a dat drumul la căldură decât acum.

Soția premierului traversează un coridor lung cu bolta arcuită și pereții de culoarea salviei, care dă spre niște camere lipsite de orice obiect decorativ. În dormitoare sunt doar paturi puse în mijloc, iar în saloane câte o masă cu niște scaune în jur. Nimic altceva.

2.

Motivul pentru care vila e goală, fără obiecte, merită un capitol în sine.

Toate garniturile de familie, argintăria, covoarele și colecția de tablouri acumulate în decursul mai multor ani de familia Salimbene au fost vândute în perioada în care Maria Cristina era căsătorită cu Andrea Cerri.

Cuplul, după călătoria de nuntă în Arctica, pe spărgătorul de gheață *Fortitude*, se mutase pe domeniul Bastoni, hotărât să-și petreacă tot restul vieții la țară. El își închiriasse mica locuința de lângă Colosseum, iar ea vânduse casa din Parioli.

Tânăra soție își pusese în cap că, mergând să trăiască în natură, soțul și-ar fi regăsit liniștea și concentrarea necesare pentru a reîncepe să scrie. De ani întregi nu mai publica nimic. De când erau împreună îl văzuse scriind doar articole pentru ziare, un lucru pe care-l detesta, dar pe care și-l impunea ca să nu se piardă. Succesul exagerat al romanului său *Casa stelelor*, tradus în toată lumea, transpunerea cinematografică și premiile literare îl făcuseră să devină abulic, se îndoia că ar mai avea ceva de spus. Începea povești și le arunca, susținând că prezentul nu e demn de a fi povestit, trecutul a fost deja povestit de autori mai mari decât el, iar viitorul e bun pentru tâmpiți.

Maria Cristina era fascinată și speriată de superputerea lui Andrea de a scoate povești din nimic, de a construi castele mintale locuite de personaje imaginare și de a le transfera apoi pe hârtie, făcându-le vii și iubite de cititori. O putere slabă ca o flăcăruie care se poate stinge la prima suflare. De câțeva vreme, spunea el, nu era chip s-o învioreze. Încerca fără convingere, într-o zi era fericit, cele șase rânduri pe care le scrisese promiteau, dar a doua zi erau de căcat. Uneori îl auzea în birou, dând cu pumnul în masă și înjurând. Nu îndrăznea să-i ceară să citească ceva, să vorbească despre ce scria, ce putea ea înțelege din asta? Citise vreo trei cărți cu totul (preferata ei rămânea pentru totdeauna *Madame Bovary*), nu știa nimic despre literatură. Trebuia doar să-i creeze o atmosferă în care să fie liniștit, să se plimbe cu câinii, să mănânce sănătos, să doarmă mult și să nu simtă presiunea cititorilor care pretindeau un nou roman. Ca să-l facă să devină din nou creativ era dispusă la

orice, abandonase prezentările de modă, oricum se săturase să se învârtă tot timpul prin lume ca o morișcă, și se temea că în casa aceea mare Andrea ar putea să facă depresie. Maria Cristina urma să se ocupe de domeniu și ar fi încercat să aibă un copil. Din păcate, nimic nu a fost așa cum sperase. S-a descoperit că Andrea avea o problemă de fertilitate, iar câștigul obținut cu ferma nu era suficient ca să-și mențină stilul de viață. Maria Cristina a început din nou să participe la defilări de modă, devenind și imagine pentru o cremă de față și pentru o vopsea de păr. Andrea, închis în casă, nu se spăla, nu-și rădea barba și ieșea doar pentru a merge la restaurant, unde bea și se îngrășa. Depresia îl transforma într-un vampir. Noaptea nu dormea, iar ziua, năuc, se închidea în biroul lui, jucând FIFA pe PlayStation.

Căutând pe internet o soluție, Maria Cristina a descoperit că în Statele Unite există persoane în stare să ajute artiștii aflați în criză. Faimoșii exit counselor sau deprogramatori. Nu era clar ce făceau. Un soi de psihoterapeuți care sparg traseele mentale stereotipice ale artistului deprimat. Cu ședințe de psihanaliză speciale ce măresc conflictul interior al pacientului, acutizându-i lipsa de coerență existențială și introducând noi valori. Totul pentru a-l ajuta să-și recâștige încrederea în el însuși și în propriile mijloace de expresie.

Cel mai cunoscut era un oarecare Michael Mantler, despre care se spunea că lucrase cu Mariah Carey, Metallica, David Foster Wallace (care, în paranteză fie spus, se sinucisese) și cu rapperul Sante Mariani.

Parcursul curativ dura cinci săptămâni și costa o sumă uriașă. Maria Cristina l-a adus pe counselor din Taos, New Mexico, unde, cu ajutorul unor medici indieni, Pueblo conducea o comunitate terapeutică. Evident, deprogramatorul călătorea numai la first class însoțit de

familia compusă din Angeni, tânăra consoartă sioux, și tripleții de nouă ani, Akule, Elan și Milap.

Michael Mantler s-a prezentat pe la mijlocul lui ianuarie, îmbrăcat cu un tricou al echipei Juventus bine întins peste burta umflată de bere, o pereche de pantaloni de plajă de sub care ieșeau pulpele rotunde și lipsite de păr, iar în picioare cu șlapi. Barba zbârlită îi ajungea până pe piept, iar pe cele două părți ale craniului chel și bronzat îi atârnav două șuvițe de păr alb, care-l făceau să semene cu Osho sau cu un poet din beat generation. Nu-i era niciodată frig și se dădea în vânt după paste de trufe și tocănița din carne de mistreț. Imediat cum a sosit, s-a închis cu Andrea în birou, ca să cerceteze comportamentul aberant al acestuia. Maria Cristina, în schimb, era obligată să ducă în fiecare zi familia de băștinași americani la băile termale de la Saturnia, unde-și petreceau ore întregi stând în apă. Se întorcea seara, frântă, sperând că sacrificiul ei va avea un rezultat.

Dar singurul rezultat a fost că deprogramatorul a reușit să-l bată pe soțul ei la FIFA. A fost nevoie de două săptămâni pentru alcătuirea planului terapeutic ce urma să-l readucă pe scriitor la vechea glorie.

În primul rând, trebuiau să se descotorosească de toate mobilele din casă. Orice obiect care umplea vila era încărcat de amintirea celui care îl construise, vânduse, alesese și cumpărase, iar acest cumul de amintiri interfera cu însușirile artistice ale lui Andrea, care trebuia să lucreze într-un spațiu liber, neutru, fără istorie. Trebuia golit totul. În fiecare cameră era admis un singur obiect de mobilier, nou, de asamblat fără instrucțiuni. Un divan în camera de zi. O saltea în dormitor. Masa și scaunele în sufragerie. Celelalte camere trebuiau să fie complet goale. Cu excepția băii și a bucătăriei. În cea ce privește lumina, trebuia să fie roșie, de o frecvență precisă, 490 Hz, care se acordă cu ritmurile circadiene ale somnului.

Cu puțină părere de rău, Maria Cristina a umplut trei camioane cu mobilă și a scos totul la licitație.

În al doilea rând, Andrea trebuia să-și procure singur mâncarea, cum face un tânăr Pueblo în ritualul trecerii la vârsta adultă. Cu un arc și săgeți (nu erau admise arme de foc), vară-iarnă trebuia să vâneze mistreții, căprioarele și fazanii care populau proprietatea. Apoi să-i belească și să le mănânce ficatul cald încă.

Și astfel, după ce Michael Mantler s-a întors la Taos, timp de trei luni, Andrea, înarmat cu un arc tehnologic din carbon și îmbrăcat cu pantaloni de camuflaj, s-a învățit prin păduri și printre stânci în căutare de ficat cald. Se întorcea seara înfrigurat, zgâriat de zmeuriș și chinuit de dureri articulare. Prada consta în câteva mure și uneori ghebe sau plante bune de mâncat. Deși dispoziția i se îmbunătățise, tot nu scia; Maria Cristina însă conta pe faptul că fostul Rambo va lua din nou în curând stiloul în mână.

Pe neașteptate, scriitorul murdar de sânge, plin de grăsime și cu privirea rătăcită a început să aducă acasă sferturi de mistreț, organe și inimi de căprioară. Spunea că înțelesese cum să se camufleze, cum să devină parte din pădure, amușina mirosul prăzii adus de vânt și se transforma în spiritul marelui lup, vânătorul prin excelență, conform pieilor-roșii.

Păcat că Maria Cristina, devenind bănuitoare din cauză că soțul ei duhnea a alcool, a descoperit că el cumpăra pe ascuns vânatul de la braconierii din zonă și în timpul zilei se ascundea într-un agroturism să bea și să mănânce. Dar n-avea puterea să-l demaște. Și așa, în fiecare seară, se recita farsa întoarcerii vânătorului. De scris, nici vorbă. Andrea povestea că înțelesese în orele în care stătea la pândă că scrisul fusese o mare neînțelegere, viața de sălbatic era adevărata cale.

Apoi farsa s-a transformat în tragedie. Mergând la Roma pentru o nouă analiză a spermei, cei doi au intrat cu o sută patruzeci pe oră direct într-o autocisternă care pierduse combustibil pe stradă. Automobilul s-a mototolit ca o foaie de staniol și a luat foc, iar Andrea Cerri a murit ars de viu. Maria Cristina a reușit să se elibereze de centură și să se salveze, cu arsuri de gradul trei pe o parte.

Iată explicația pentru lipsa mobilelor în vilă.

Totul a rămas la fel ca pe vremuri, n-a fost adăugat nimic, dar ceva s-a pierdut și nu se va mai întoarce: spiritul marelui lup.

3.

Maria Cristina traversează camerele, intră în baie, se așază pe capacul rece ca gheața și face pipi. E furioasă pe Emma și Italo. De abia au salutat-o. Pretind încontinuu măririi de salariu, dar nu fac nimic. Și se comportă de parcă ar fi stăpâni acolo. Vina, evident, e a ei. Dacă neglijezi o fermă, ajungi ca angajații să preia puterea. Dacă ar fi fost bunica, toate astea nu s-ar fi întâmplat, ea știa să se facă respectată. Maria Cristina va trebui să-și ia inima în dinți și să-i dea afară. Dar după aia cine o se mai ocupe de domeniu? Ca să nu vorbim de banii pe care ar trebui să li-i dea când pleacă.

Telefonul vibrează.

NICOLA
SARTI
Ești
super,
blondino.
Noua
Maria
Cristina

Palma.
Pregătită
de
interviu.
Pari mai
serioasă,
dar în
același
timp mai
copilă. Ai
făcut
foarte
bine.
Bravo!

Se observă în oglindă, ridicându-se puțin de pe WC.

MARIA
CRISTINA
Mulțume
sc. Ești
drăguț.

NICOLA
SARTI
Unde
ești? Ce
faci?

MARIA
CRISTINA
În
Maremm
a. De
abia am
sosit.

NICOLA
SARTI
Uau! Eu
la Cala

Galera.
Cu
mecanicii
care
repară
motorul
bărcii.
Timpul
nu
e cine
știe ce,
dar aș
vrea să
merg la
Giglio.
Vii?

Cala Galera e la o jumătate de oră de domeniul Bastoni.
Se ține oare după ea?

Maria Cristina rămâne cu gura căscată privind ecranul telefonului, spaima nu dispăruse, se ascunsese ca o viperă într-un colțișor al minții, ca să-și scoată pe neașteptate capul. Maria Cristina încearcă să inspire adânc, își trage în sus colanții și se privește uimită în oglindă. Nu trebuie să se lase cuprinsă de panică. Cala Galera e aproape, dar nu acolo unde e ea. Romanii bogați merg în weekend la Circeo sau la Argentario. Dacă ar fi fost la Manciano, satul de lângă domeniul, ar fi trebuit să se îngrijoreze. În plus, bărcile frumoase stau ancorate la Cala Galera.

Se stropește cu puțină apă pe față și îi răspunde.

MARIA
CRISTINA
Nu pot,
din
păcate.

NICOLA
SARTI
Hai,
plecăm
în seara
asta. Iar
mâine ne
trezim
la Giglio.
Se
anunță
timp
frumos.

Sau e cu adevărat, sau o face pe prostul. Se poartă de parcă ea ar putea să facă ce vrea. E iarăși pe barcă? Există ceva atât de puțin premeditat în mesajele astea, încât o face să creadă în buna lui credință.

MARIA
CRISTINA
În seara
asta
avem un
ministru
belgian
la noi.

NICOLA
SARTI
Păcat. E
aici și o
pereche
foarte
simpatic
ă.
Mauro și
Rosella

Singolare
. După
cum te
știi, ți-ar
plăcea
mult de
ei. Vezi
dacă
reușești
să te
eliberezi.

După cum o știe? N-are deloc de gând să ia în considerare faptul că ea e soția prim-ministrului italian și că nu poate merge la Giglio cu soții Singolare. Aproape că începe să o amuze.

MARIA
CRISTINA
Vă
doresc o
călătorie
frumoasă
!

NICOLA
SARTI
Mulțume
sc.

Maria Cristina se spală pe dinți, se clătește cu apă de gură, se rujează și, în sfârșit, merge la Luciano, care vrea să se apuce de treabă. Îl însoțește în vechea bucătărie, într-o aripă a vilei abandonate. Dincolo de poarta de lemn se află o magazie plină de praf, unde, pe vremuri, bunicul își parca automobilul Maserati, iar acum e doldora de saci de iută, recipiente pentru măslina, vrafuri de lădițe din plastic alb. Intră pe sub un arc în enorma anticameră din fața

bucătăriei, întunecată și cu tavanul foarte înalt susținut de niște bârne negre de funingine, apoi în bucătăria propriu-zisă, o cămăroaie rece, luminată doar de o fereastră așezată prea sus, cu pătrate de faianță albe și negre. Pe una din laturi, plita din metal negru cu ochiurile pentru gătit, uși din fontă și țevi din aramă, iar în capăt un cuptor butucănos, închis cu o ușă ruginită, în care pe vremuri se cocea pâinea pentru tot domeniul.

— Dar e enorm, Cri. Ne trebuie două zile să-l încălzim, spune dezamăgit Luciano, punându-și mâinile în șold.

— Așa zici?

— Așa zic. Trebuie să-l umplem foarte tare cu lemne. Ca să facem pizza, trebuie să ajungă la patru sute cincizeci de grade.

— Sunt multe?

— Foarte multe. Cuptorul de acasă nu ajunge la mai mult de două sute cincizeci. Luciano deschide ușa cuptorului, ridicând un nor de cenușă care sclipește în lumină. Cu lanterna de la telefon îi luminează interiorul. De când n-a mai fost folosit?

Luciano clatină din cap, apoi ia un ziar și îl aprinde în gura cuptorului.

Fără să scoată o vorbă, Maria Cristina vede cum fumul umple încăperea.

— Hornul e înfundat. Cred că rămânem fără pizza, spune Luciano pe tonul dramatic al unui medic care anunță inevitabilul deces al pacientului.

Ea îl prinde de mână.

— Luciano, te rog. Vine ministrul. Ce figură fac?

— Cumpără din sat.

— E o porcărie. În plus, Domenico i-a povestit că știu să fac pizza. Nu mă întreba de ce. Dar nu pot să-l dezamălesc.

Luciano îi zâmbește cu bunătate.

— Atunci trebuie să mă urc pe acoperiș. Italo mă poate ajuta?

Azi e ziua liberă a portarului, care are și o problemă la un picior. Ar mai fi Davide, șoferul, dar el nu e în stare decât să conducă mașina și să se uite la meciuri de fotbal pe tabletă, nu îndrăznește să-l trimită pe acoperiș.

— Vin eu cu tine. Care-i problema? spune ea cu un entuziasm exagerat.

— E periculos. S-ar putea să cazi.

— Nu cad. Îmi pun o pereche de pantofi sport și sunt gata.

Luciano nu e prea convins.

— Te rog să ai încredere, îl vrăjește ea cu o privire de Circe. Nici nu știi pe câte acoperișuri m-am urcat în viața mea.

— Îmi imaginez.

Luciano ridică cele trei degete pe care le mai are la mână și cu o voce practică ordonă:

—Trebuie să iei o funie, o lanternă și o găleată, altfel nu se face nimic.

Și iată-i pe omul bun la toate și pe soția premierului, într-un echilibru precar pe coama acoperișului, el înainte, clătinându-se ca un urs brun, atent să nu spargă țiglele, cu o găleată în mână, și ea, puțin mai în spate, legată de el, în rochia ei verde de lăcustă și cu adidașii albi în picioare. Hornul e pe partea opusă a casei.

— Cum ești? întreabă Luciano fără ca măcar să se întoarcă, de parcă ar fi un cap de coardă la o cățărare în Dolomiți.

— Bine.

De acolo, de sus, panorama se deschide în jurul Mariei Cristina. La sud, dincolo de o mulțime de copaci care acoperă văi și coline, străpunse de vârfuri și coaste ascuțite

de stâncă, se vede litoralul plat și păstos scăldat de marea întunecată, iar mai departe, profilul întunecat al muntelui Argentario, care ascunde, mai puțin clare, parcul Uccelina, orașul Talamone și insula Giglio. La nord, risipit pe o colină ca niște bombonele pe o prăjitură, orașul Manciano, cu crenelurile turnului antic și o mână de case mai moderne și pătrătoase. Își umple privirea cu tot ce e încă al ei, domeniul Bastoni cu silozul de culoarea vinului roșu, grajdurile cu acoperișuri de tablă, țarcurile goale, magaziile închise și un drumeag alb care duce șerpuiind la micul lac invadat de trestii.

— Nu suferi de amețeață? o întreabă Luciano.

— Nu uita că saream cu prăjina. Iar dacă se întâmplă să cad, ești tu aici să mă ții.

— Nu glumi. Hai!

Ajung la hornul care e la fel de înalt și impunător ca al unei fabrici. În interiorul lui, lumina moare și nu se vede nimic în afară de negreala fumului încrustat pe pereți de-a lungul secolelor.

— Și-acum?

— Acum dăm drumul găleții înăuntru și vedem dacă e înfundat.

Luciano își scoate frânghia de la brâu, o leagă de mânerul găleții și dă să o coboare în horn, când un telefon îi vibrează în buzunarul pantalonilor. Îl scoate, e al Mariei Cristina. I-l dă.

Mesaj de la Nicola Sarti.

NICOLA
SARTI
Mecanicii
nu
reșesc
să repare
motorul.

Deci adio
Giglio.
Ne
vedem
mâine?
Ar fi
frumos
dacă ai
veni la
Cala
Galera.
Sau vin
eu pe
unde
ești. Ce
zici?

— Uf! pufnește Maria Cristina, ținându-se strâns de horn.
E un stalker.

O! Tu i-ai scris acum o oră, îi amintește Diana Brinzaglia, care-și face meseria și n-o păcălești niciodată. I-ai trimis până și o fotografie. Ce te așteptai?

Luciano o vede cum își schimbă expresia.

— Ce se-ntâmplă? E ăla cu videoclipul?

Maria Cristina dă din cap în semn că da.

— Și ce vrea?

— Să mă vadă.

— De ce?

— Se poartă ca și cum am fi prieteni. Ce să fac, Luciano?

— Spune-i că nu.

— Nu pot.

— De ce?

— Dacă se înfurie și postează videoclipul?

— Deci te șantajează? Dacă nu vă vedeți, el îl pune pe internet?

Privirea Mariei Cristina alunecă pe omul bun la toate și se pierde în imensitatea cerului.

— Nu cred. Dar, dacă mă întâlnesc cu el, poate înțeleg ce intenții are și dacă l-a șters cu adevărat.

— Dă-i întâlnire mâine. Te însoțesc eu.

— Nu. Trebuie să merg singură.

Luciano se freacă la ochi și meditează.

— Înregistrează-l. Ca să ai o dovadă.

Maria Cristina cascadează ochii, uimită de lovitura aceea de geniu.

— Perfect. Dar cum?

— Cu telefonul. Există programe. Îl așezi pe masă și apeși pe o tastă. Pac, înregistrezi totul și l-ai prins.

— Perfect. Mâine la prânz. Mai ales că Domenico nu-i acasă.

Maria Cristina se sprijină de horn și vrea să mai spună ceva, când un zgomot viu, fremătător, însoțit de șuierături și fâșâituri umple aerul. Își ridică privirea și o creatură albă, cu pene țâșnește din horn, întinzându-și aripile ușoare ca zăpada care o plesnesc direct în față. Maria Cristina scoate un urlat și face un pas îndărăt, împiedicându-se de o țiglă, în timp ce pasărea se lovește de ea, și pentru o clipă pare să nu mai stăpânească aerul, apoi se închide într-un *u* și cu o mișcare a aripilor se transformă într-un *n*, o depășește și își ia zborul, iar ea, speriată, ca și cum ar vrea să o imite, își agită brațele ca să-și regăsească echilibrul, scapă din mână mobilul care, rotindu-se ca tibia din *2001: Odissea spațială*, dispăre în horn.

Totul durează atât de puțin, încât Maria Cristina și Luciano nu înțeleg nimic din ce se întâmplă.

— Oare a ieșit o pasăre din horn? întreabă el.

— Era o pasăre? întreabă ea.

— O bufniță, cred.

Apoi, perfect la unison, își pun mâinile ea la gură și el pe cap.

— Telefonul! strigă și se reped la horn, ciocnindu-se și dând cap în cap.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! repetă Maria Cristina.

— Băga-mi-aș picioarele, adaugă Luciano. Acolo e videoclipul.

— O fi ajuns deja în cuptor.

— S-o fi stricat.

— A zburat, nu glumă. Trebuie să coborâm să vedem.

Maria Cristina își pune mâna pe frunte.

— Cheamă-l pe Davide și spune-i să verifice, dar să nu-l atingă pentru nimic în lume. Să-l lase acolo.

După cinci minute, vine răspunsul. În cuptor nu e nimic. Maria Cristina se uită în horn.

— Cum se poate? A dispărut?

— A rămas prins pe undeva. Ți-am zis eu că e înfundat.

— Și cum facem să-l luăm?

— Nu cu o găleată. Trebuie să chemăm o firmă specializată.

— Ești nebun? Nimeni nu trebuie să pună mâna pe telefonul ăla. Iar azi e sâmbătă, cine să vină?

— Poate pompierii din Maciano, dacă le explici cine ești.

— Categorie nu! Povestea asta ajunge în toate ziarele. Maria Cristina își prinde tâmpilele în mâini.

— Ce rău am făcut să mi se întâmple așa ceva?

Luciano își umflă pieptul.

— Mă duc eu.

— Tu?

— Da. Își ridică brațele. Cobor așa, cu capul în jos. Ca o torpilă. Și încearcă stângaci să se urce pe paralelipipedul din cărămidă.

Maria Cristina îl privește perplexă, nu știe prea bine cum să i-o spună: acolo înăuntru îi intră doar capul. Și dacă prin absurd ar reuși să intre, ar rămâne prins pentru eternitate.

— Așteaptă. Nu poți. Nu intri.

Îl blochează, în timp ce el stă în echilibru pe marginea hornului, la cincisprezece metri înălțime.

— Ca o torpilă, nu, Dar cu picioarele înainte, da. Ca o lumânare.

Luciano, fără să-i pese de pericol, se așază ca un săritor de la trambulină.

Maria Cristina îl prinde de glezne.

— Nu, te rog, n-o face.

Luciano vâra un picior, dar, când ajunge mai sus de genunchi, e obligat să admită: e imposibil.

Soția premierului e agățată de o funie cu capul în jos și brațele întinse, ținând în dinți lanterna pe care o coboară în horn. Pereții plini de funingine înghit lumina asemenea antimateriei dintr-o gaură neagră. În afară de claustrofobie, Maria Cristina mai are o problemă, rochia i se adună pe șolduri, blocând-o în tunelul acela strâmt și parcă fără fund. Și n-are cum să și-o dea jos. Singurul lucru pe care îl mișcă liber sunt degetele care băjbâie în fața ei.

— Cum merge? Totul bine?

Vocea lui Luciano ajunge până la ea dintr-o lume îndepărtată.

Dacă răspunde, îi cade lanterna, așa că mârâie un nu, în timp ce funia îi taie gleznele. Gaura asta nu se mai termină, iar cenușa, tencuiala care se sfarmă și se pulverizează o sufocă. Le simte amare în gură, îi încheiază limba și dinții. În tenebrele acelea mortale, Maria Cristina Palma are însă o iluminare – videoclipul nu e prioritatea vieții ei. Preferă ca întreg grupul parlamentar, consiliul de miniștri, tot Bruxellesul și NATO să vadă cum și-o trage cu Nicola Sarti

decât să se stingă din viață așa, singură, în tunelul acela teribil. Luciano trebuie s-o tragă sus, imediat, dar el continuă să coboare funia, și ea să se cufunde în abisul acelui puț care o strânge, o apasă și, într-adevăr, după puțin timp se blochează. Speriată, își relaxează o clipă maxilarul, iar lanterna îi alunecă din gură, dar cu un reflex de cameleon reușește s-o prindă înainte să fie înghițită de întuneric. Lamentându-se, pufnind, destinzându-se, târându-se, cu sângele care-i umflă globii oculari, protezele mamare care-i apasă coastele, plânge, rochia se lungește, se întinde, dar ea nu cedează, mai mult, încă, hai, împinge cu brațele în pereți și în sfârșit materialul cedează, iar Maria Cristina iese ca un șarpe cu clopoței din pielea lui și începe din nou să coboare, cu capul înainte, centimetru după centimetru. Fâșia de lumină descoperă ceva, două punctișoare luminoase care se lărgesc în globuri enorme, ochii unui demon gata să-i sfâșie fața. Încetul cu încetul, în întuneric apare un cuib făcut din rămurele și pene, sunt acolo și ouă, iar printre ouă, telefonul ei și o bufniță, mama poate, care se uită la ea cu coroana aceea de pene de culoarea untului care-i înconjoară capul, și nu există un mod de a se opri, tâmpitul ăla de Luciano continuă să coboare frânghia, impactul e inevitabil. Maria Cristina ajunge deasupra păsării care se strânge să-și protejeze puii și totul, cuib, ouă, lanternă, pasăre, femeie, cad în jos pe horn. Luciano a slăbit frânghia, apoi o blochează, unda de șoc se scurge prin cele treizeci și trei de vertebre până la C1 a soției premierului, care închide ochii și urlă, iar când îi deschide din nou, atârână cu capul în jos în horn. Cu buricele degetelor atinge funinginea lipită de cărămizi, prin ușa deschisă se vede lumina palidă a bucătăriei. Bufnița, pe jumătate amețită, reușește să iasă bătând din aripi, funia cedează, și Maria Cristina, cu rochia ferfeniță, gleznele legate, se lasă pe plită.

Femeia-coșar are telefonul în mână.

A stat o jumătate bună de oră sub dușul fierbinte, frecându-se cu peria ca să-și dea jos funinginea intrată peste tot. Și-a spălat părul de trei ori. Dar acum cuptorul arde perfect. Omul bun la toate, asemenea zeului Vulcan, îl alimentează cu lemne și la fiecare cinci minute controlează temperatura, care urcă încet, dar constant. Ministrul o să mănânce o pizza bine coaptă. Din păcate, nu mai au prea mult timp și au hotărât să spună că aluatul adus de Luciano e făcut de ea.

— Dacă te întreabă cum ai făcut, spune-i că l-ai lăsat să crească douăzeci și patru de ore în frigider și șase ore la temperatura camerei. Și că ai folosit șaiseci și cinci la sută hidratare...

— E un ministru, Luciano. N-o să mă întrebe.

— Sigur. Eu ziceam așa, pentru siguranță. Nu se știe niciodată. Pune un butuc pe foc. L-ai scris aluia?

— Da. L-am spus să vină aici.

— Acasă?

— Ești nebun? Într-o trattoria nu departe.

— Cum e acolo?

— Nu e rău, se mănâncă bine. Nu e prea multă lume și îi cunosc pe proprietari, care pot să depună mărturie, să mă ajute în caz că...

— În caz că?

— Nu știu, răspunde Maria Cristina.

— Ești sigură că e cel mai potrivit lucru?

— Problema asta trebuie rezolvată o dată pentru totdeauna. Dacă are intenția să-mi ceară ceva, o s-o facă mâine. Îl înregistrez și îl prind.

Maria Cristina trebuie să organizeze cina, a chemat niște fete din sat să-i dea o mână de ajutor, o să facă ele totul, să gătească, să pună masa, să servească. Din fericire, i s-a

comunicat că ministrul are cu el numai trei persoane și că e o cină informală.

Traversează curtea. Dar unde sunt câinii? Când Maria Cristina nu e aici, Italo îi închide, un lucru pe care ea îl detestă, iar când știe că trebuie să sosească, le dă drumul. Merge la țarc, deschide, mai multe corcitură abandonate de vânători și doi ciobănești de Maremma încep de bucurie să sară pe ea.

Ce mult iubește escorta asta urât mirositoare și bucuroasă. Își dă seama că Pippo, o încrucișare caraghioasă între un teckel, un spinone și o hienă, șchiopătează rău de tot. Are o labă umflată, și între degete pielea e roșie și tumefiată, semn că are o infecție.

Maria Cristina se îndreaptă în grabă spre o căsuță iluminată. Bate la ușa din sticlă și, neprimind răspuns, deschide.

Portarul stă întins pe un șezlong în fața televizorului. În poală are o farfurie cu niște resturi de ficat à la venețiana cu broccoli. Pe jos, o jumătate de sticlă de vin roșu. Soția lui spală vasele la chiuvetă.

Încăperea, living, sufragerie și bucătărie împreună, e un depozit de conserve pe care cei doi le cumpără la magazinul angro Metro din Roma. În lumina nemiloasă a ledurilor din candelabru de Murano strălucesc dulapurile suspendate din pal alb. Se simte un miros de umezeală, ceapă, broccoli și detergent de vase. Italo, amețit de alcool, se întoarce și o fixează fără să scoată o vorbă. Emma, uimită, îi face favoarea să schițeze un zâmbet, în timp ce-și șterge mâinile cu un prosop de bucătărie.

Nefiind invitată să intre, Maria Cristina rămâne în prag.

— Emma, ai pregătit camerele pentru oaspeți?

— Da, cele de la primul etaj. Am pus pilotele și prosoape curate.

— Perfect. Tace o clipă, apoi se adresează bărbatului: Pippo nu se simte bine. Are o labă infectată. A venit veterinarul?

Portarul clatină din cap.

— Nu e nimic grav.

Uite cum se comportă unii oameni de la țară cu animalele, se gândește Maria Cristina. Animalele sunt animale, oamenii sunt oameni. Aceasta e insuportabila deviză din zonă.

— Veterinarul a spus că nu poate trece. O să vină în zilele următoare, adaugă Italo, încercând să repare situația.

Întotdeauna a fost mincinos, dar acum gogoșile pe care le toarnă sunt atât de evidente, încât i se par un gest deliberat de sfidare.

Emma vine în ajutorul soțului.

— Și oricum câinele ăla-i mare șmecher. Măine o să fie bine. Nu vă faceți griji.

Maria Cristina zâmbeste forțat. O să cheme ea veterinarul, dar apoi izbucnește:

— În orice caz, nu se poate să ții așa câinii, Italo. Țarul trebuie curățat în fiecare zi. Nu lăsa hrana să putrezească acolo. E normal că se îmbolnăvesc. Și știi că îi vreau liberi. Închide ușa, forțându-se să n-o trântască, dar prin geam îi vede vorbind animat, și atunci o deschide din nou: Măine-dimineață cocina aia trebuie să fie curățată.

El se uită la ea, și apoi îi întoarce spatele bombănind.

— Ce zici? Spune-mi în față.

Țăranul clatină din cap, ca și cum ar spune „E mai bine să pleci”.

— Ce problemă ai, Italo? Hai, spune. N-ai curaj?

Asta, în special o femeie, n-o poate spune unui maremman autentic, unuia care omoară viperele cu tocul pantofului și fierbe oi întregi în butoaie. Poți să-i spui că e hoț, dar nu că n-are curaj. Țăranul se umflă ca o broască

râioasă, fața lui de bețivan pare un reșou. Își pune o mână în sold, își împinge un picior înainte, își îndoaie celălalt picior ca un arc și-și ridică bărbia într-o postură mussoliniană.

— Treburile astea nu ne privesc pe noi. Noi nu suntem servitori.

De ce ăștia doi, se întreabă Maria Cristina, au devenit așa de antipatici și de aroganți? Cu siguranță nu le-a convenit reducerea de personal, acum sunt obligați să lucreze, în loc să-i comande ca niște caporali pe zilierii extracomunitari. În fiecare an, punctuali ca o taxă, cer o mărire de salariu și ea le-o dă, dar ei continuă să se simtă exploatați și amenință că se duc la Pieve di Cadore, la copiii lor care au un magazin de mărturii și de obiecte de artă din porțelan.

— Și, mă rog, pe cine privește?

Soția premierului se minunează de tonul ei potolit.

Țăranul ridică din umeri. E un om care vorbește puțin și încâlcit și care, dacă e provocat, e chiar în stare să sară la bătaie. Dar azi, din păcate pentru el, n-o are în față pe obișnuita Maria Cristina Palma. În astea trei zile i s-au întâmplat prea multe, iar videoclipul pe care-l simte deasupra capului, în stare să-i pulverizeze existența, îi dă curajul infanteristului din prima linie.

— Voi doi trebuie să vă ocupați de casă. Sau greșesc?

Emma saltă ca din vizuina vrăjitoarelor din *Macbeth*.

— Exact, de casă. Căinii nu înseamnă casă.

Dacă el e grosolan și îmbătrânit, ea e mică de statură, nervoasă, iar părul blond pai are aspectul unei peruci de proastă calitate. Pentru că suferă de diverticulită e încontinuu iritată, suferința i-a modificat linia gurii, care se lungește în jos, cu o expresie de dezgust, de parcă ar fi mâncat o porție de calamari stricați.

— Deci, nu vă ocupați?

— Deci, ne ocupăm, dar de fapt nu e sarcina noastră. Și, încrucișându-și mâinile, Emma se apropie de bărbatul ei, așa încât, dacă ar lua o furcă, ar semăna cu cele două personaje din tabloul lui Grant Wood.

— Mai ales să strângem rahatul. Dumneavoastră adunați câinii vagabonzi de pe stradă, pentru că vă e milă de ei, dar după aia noi trebuie să curățăm, trage el concluzia, apăsând pe cuvântul rahat aproape cu satisfacție.

— Dar cine ar trebui s-o facă?

— Nu știu. Dumneavoastră sunteți stăpâna. Niladri, Nikihil, indienii sau Amidou, unul dintre negri. Sau prietenul dumneavoastră.

Pentru o clipă o clipă, Maria Cristina se gândește la Nicola Sarti.

— Despre cine vorbești?

— Ăla care a aprins cuptorul.

— Luciano? Ce spui? Ai înnebunit?

— Eu? Dumneavoastră... bombăne el.

Maria Cristina îi face semn să tacă.

— O să găsesc pe cineva să se ocupe de câini și de casă.

Cei doi o privesc, nu sunt siguri că au înțeles, se caută cu privirea și descoperă unul în ochii celuilalt adevărul.

Se poate ca Maria Cristina Palma, păpușica Italiei, așa îi spun între ei, să-i dea afară?

Maria Cristina trage după ea un furtun verde, care împrășcă apă rece ca gheața, și se îndreaptă spre teritoriul nesigur dintre zi și noapte.

E euforică. I-a dat afară. A reușit. A fost ușor. E frig, dar inima îi pompează sânge cald în artere. Ajunge gâfâind la cuști și începe să spele totul, împingând rahatul și oribilele cocoloașe de pâine, carnea măcinată și crochetele învechite către canalul de scurgere, în timp ce câinii, agitați, latră,

încercând să muște jetul de apă. Pippo stă în ușa cuștii, dar nu se mișcă.

Ajunge, își spune Maria Cristina, locul ei e acolo, cu câinii și cu pământul ei. Ajunge cu farsa asta cu soția premierului. Are lucruri mai importante de făcut. Trebuie să ia din nou în mână frâiele fermei. O să vorbească despre asta cu Domenico. O să o înscrie pe Irene la școala din Manciano, și așa o să fie din nou fetița solară, iubitoare de animale, sănătoasă, și nu alintată de bani gata.

Un șir de faruri înaintează spre vilă. Maria Cristina închide robinetul, mașinile se opresc în curte. Din prima coboară oamenii de la pază, din a doua șoferul, Greta și Irene, din a treia Domenico, Marina și... Caterina.

S-a prezentat, deși ea îi ceruse insistent să nu vină.

Furia îi bolborosește sub diafragmă ca bicarbonatul dizolvat în oțet. I se pare că se dedublează, o Maria Cristina o privește pe cealaltă cum se încarcă. Bodyguardii o văd venind ca o regină a mării ierni urmată de ciobăneștii ei maremmani. Mama, înainte de a dezlănțui infernul, se apropie de fiică și o sărută, își ignoră soțul și se repede la Caterina.

— Ce faci aici?

Tânăra afișează zâmbetul ei prefăcut extaziat, în care există emoție copilărească și bucurie, e atât de norocoasă să se afle acolo în castelul de poveste și are nevoie de câteva clipe în plus ca să și-l ascundă. Strânsă în paltonașul ei, cu căciula de lână cu pompon și fularul lung înfășurat în jurul gâtului, face un pas îndărăt.

— Ciao, Maria Cristina. Știi, m-am gândit că ți-ar face plăcere...

Maria Cristina o fulgeră cu privirea de la înălțimea celor o sută șaptezeci și cinci de centimetri ai ei.

— Nu, nu-mi face plăcere. Ți-am spus să nu vii. Și totuși, ți-ai făcut apariția.

— Știu... Numai că...

Tânăra privește în jur căutând ajutor.

— Numai că ce? Maria Cristina e oarbă și implacabilă ca Dike, zeița dreptății. De ce nu mă respecti?

Asistenta se pierde, reușește doar să ridice din umeri, de parcă ar fi fost prinsă furând într-o mercerie.

Soția premierului se întoarce către bodygarzi, care și-au aprins o țigară și urmăresc scena. Mirtillo, unul dintre maremmani, un urs alb, scoate un lătrat ca un tunet lângă timpanul drept al Caterinei Gamberini, care se strâmbă de spaimă.

Maria Cristina, fără să-l privească, prinde câinele de zgardă și-l împinge mai încolo.

— Voi, domnilor, știați?

Tăcere. Stânjeneală. Printre cei care fumează ca și cum n-ar mai fi făcut-o de mult e și Domenico care, înainte de a interveni, trage un ultim fum.

— Calmează-te, iubito, ce te-a apucat? Doar îți e de folos pentru pregătirea interviului.

Maria Cristina, în gardă ca un boxer pe ring, își ia cu greu privirea de la Caterina.

— M-a apucat, pentru că, atunci când cer ceva, vreau să fiu ascultată.

— Ea n-are nici o vină. Eu i-am spus să vină.

— Așa e, se bâlbâie asistenta, secretara, Clopoțica, sau ce dracu' o fi.

Maria Cristina i se adresează.

— Și, în orice caz, pizza nu are nevoie de patruzeci și opt de ore ca să dospească.

Caterina privește în jur, căscând ochii, ca și cum ar spune: Vedeți, și-a pierdut mințile.

Soția premierului își agită degetul arătător.

— N-o face pe proasta. E inutil. Te-am auzit în toaletă, la petrecerea de acum câteva seri. Ai spus că ți-e milă de mine, că sunt proastă. Frivolă.

— Eu? N-am spus niciodată așa ceva. M-ai confundat cu altcineva. Jur. Clopoțica se înroșește, își duce mâna la piept și cu o voce plângăcioasă spune: Cum poți să crezi una ca asta?

— Nu cred, am auzit.

Privirea prim-ministrului se mută de la soție la asistentă.

Maria Cristina nu e mulțumită, se învâрте cu pas ușor în jurul tinerei, zâmbind și clătinând din cap, trebuie să-i dea lovitura finală.

Dă-i un pumn în nas, îi sugerează Diana Brimzaglia. Dacă o faci, ai toată stima mea.

— Putem vorbi cu calm în casă, spune Domenico stânjenit. Nu-i nevoie de scena asta aici, în fața tuturor. Te rog. E și Irene.

— Cu atât mai bine. Trebuie să înțeleagă în ce cuib de scorpioni trăiește. Maria Cristina nu se mai controlează. Vreau s-o conducă cineva pe domnișoara asta la Roma. N-o vreau în casa mea. Și-apoi către Domenico: Nu uita că încă asta e casa mea.

Soțul face o ultimă încercare.

— Ești sigură? Hai...

— N-am fost niciodată mai sigură.

Caterina Gamberini are privirea jalnică a cuiva care a suferit o nedreptate.

— Nu e nici o problemă, domnule prim-ministru. Îmi pare rău. E vina mea. Maria Cristina îmi spusese că vrea să fie singură, iar eu nu trebuia să vin.

Soția premierului își încrucișează brațele pe piept.

— Așa, bravo. Deci acum pleci.

— Da, e mai bine, zice slabul mediator care e soțul ei. Michele, du-o tu.

Șoferul deschide portiera cu un zâmbet ironic.

Maria Cristina s-a înfășurat ca un supererou într-o sferă de energie.

—Vino, Irene. Hai să mergem să-l salutăm pe unchiul Luciano.

Mama și fiica, ținându-se de mână, se îndreaptă spre cuptorul de pâine.

— Mami, ce te-a apucat? o întreabă Irene.

— Nimic. Doar că aia trebuia pusă la punct. Din când în când trebuie făcut lucrul ăsta.

— Eu ți-am spus.

— Ce?

— Că ești altfel cu părul ăsta.

Maria Cristina își înclină capul.

— Așa zici?

— Da. Ești mai... Nu știu. Mai ca soțiile politicianilor din filme. Ai făcut bine. Mie Caterina nu-mi place. Știi ce a făcut odată? S-a dus în baie și a furat un parfum.

— Nu se poate.

— Ba da. Îți jur. Știi ce a făcut? Irene se așază în fața ei, tăindu-i drumul. Știi ce a făcut? A golit parfumul și l-a pus într-o sticlă de ceai rece, iar ceaiul rece l-a pus în sticla de parfum. Le-a schimbat, ai înțeles? Știu, pentru că odată am vrut să mă parfumez, de fapt nu eram eu cea care voia să se parfumeze, pe mine mă apucă durerea de cap de la parfum, era Erica, și l-am luat, iar ea s-a parfumat cu ceai rece și a zis că e ciudat. Sigur că era ciudat, dacă era ceai rece. Ca să nu mai spunem că zahărul se lipește de piele!

Povestește totul cu o viteză supersonică, ca să ajungă cât mai repede posibil la final. Irene e așa, iar Maria Cristina o adoră și pentru asta, tace din gură, dar, când începe să vorbească, nu mai termină. Iar poveștile ei sunt prea complicate și absurde ca să le urmărești.

Ajung la Luciano care moțăie lângă cuptor, tolănit pe un scaun, cu brațele încrucișate și capul în piept. Toată bucătăria a fost curățată. Pe masă sunt pregătite recipientele cu bulion, mozzarella, parmezan, bilele din aluat.

— Sttt... Să nu-l trezim, îi șoptește Maria Cristina fiicei sale.

— Da' faci tu pizza? întreabă Irene.

— Sigur. Împreună cu tine.

Fetița sare în sus de bucurie cu un țipăt scurt care-l trezește pe omul bun la toate.

Cei doi se îmbrățișează de parcă nu s-ar fi văzut de luni de zile.

În vechea bucătărie, temperatura a crescut și e o căldură plăcută. Dacă Luciano pune câteva becuri și lumânări, pot mânca acolo cu toții, pe masa lungă de marmură. E foarte scenografic, familial și e sigură că ministrul ar aprecia.

Îi explică totul lui Luciano.

— Și când te învăț să întinzi aluatul? întreabă el îngrijorat.

— Am văzut un video pe YouTube, stai liniștit.

— Liniștit, pe naiba!

— Mami, nu intri și tu?

Maria Cristina e în genunchi în fața vanei și-și spală fetița pe spate.

— Nu, e târziu.

— Hai, două minute.

— Nu pot. În curând sosește ministrul.

— Hai, mami. Un minut doar. Ca atunci când eram mică.

Maria Cristina, extenuată, se dezbracă, lăsându-și hainele pe jos și intră în vană. Apa îi încălzește picioarele și mâinile reci.

— Ce minunat... suspină. Chiar aveam nevoie, ai dreptate.

— Ai unghia neagră. Se desprinde. O atinge. Pot s-o smulg?

— Nu.

— Hai să ne luăm la întrecere cine rezistă mai mult sub apă.

— Nu pot să-mi ud părul.

— Atunci numără. Fetița își strânge nasul cu degetele și se cufundă în apă cu fața în sus, nu după mult iese, deschizând larg ochii și gâfâind. Cât?

— Treizeci și șase.

— E mult?

— Foarte mult. Acum du-te să te îmbraci. Șterge-o!

Irene iese din vană, și ea se cufundă, închizând ochii, o aude pe fetiță cum dârdăie cu picioarele ude pe gresie, în timp ce se șterge cu prosopul.

— Ia-ți papucii de casă. Și du-te la Greta să-ți usuce părul.

Ușa se închide și, în sfârșit, e liniște. Mai lasă să curgă puțină apă fierbinte și, cu un oftat adânc, se lasă să alunece până la umeri în vană, dar nu-i nimic de făcut, cineva bate la ușă, asta-i un complot.

— Cine-i? întreabă Maria Cristina.

— Eu sunt.

Vocea lui Domenico.

— Fac baie.

— Voiam să vorbesc cu tine.

— Ies imediat.

— Pot să intru ?

— Cinci minute și vin.

Domenico își vâă capul pe ușă.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Singuri. Îmi dai voie?

Maria Cristina încearcă să se cufunde în cei treizeci de centimetri de apă. Îi vine spontan să-și strângă picioarele și ar vrea să-și acopere sânii cu brațele, dar se reține, e totuși soțul ei.

El, discret, evită să o privească.

— Belgianul întârzie. Avionul n-a plecat la timp.

— Bine. Atunci stau în tihnă.

Domenico se așază pe WC și-și desface nodul de la cravată.

— Îmi explici ce s-a întâmplat cu Caterina? A sunat-o pe doamna Cafiero, și doamna Cafiero m-a sunat pe mine. I-a spus că se simte persecutată. Plânge. Are nevoie de o discuție cu tine.

Maria Cristina își ridică privirea în tavan.

— Sărăcuța de ea!

— Ai fi putut să n-o ataci în fața escortei. Ai umilit-o.

— Nu, n-aș fi putut. Și, dacă vrei să știi, a spus și că îi e milă de mine pentru că stau cu tine, care ai amante. Așa că nu mai vreau s-o văd. Trebuie dată afară. Punct.

Domenico se ridică și se uită în oglindă, privindu-și ochii umflați și controlându-și gingiile anemice.

—Trebuie promovată.

— Promovată?

Domenico își încrucișează brațele și se sprijină de chiuvetă.

— Una ca ea, dacă e dată afară se întoarce, împotriva ta. Poate să scrie, să povestească orice. Dacă o retrogradezi, e și mai rău. Trebuie promovată.

— Una care își îndeplinește prost atribuțiile este promovată? Așa funcționează?

— Exact, invers de cum ar trebui să fie. Dacă vrei, o dau afară. Dar să nu te miri dacă împrăstie cu rahat peste tot. Suntem sub atac. Eu am învățat. Nu vorbesc, nu exprim judecăți despre nimeni, sunt un Buddha. Își atinge

abdomenul umflat. O să fie nevoie de timp ca să-i găsim un alt post. Trebuie să ai răbdare și să o ții pe lângă tine încă puțin.

— Prosopul.

Domenico îl ia de pe raft, i-l întinde și se așază din nou pe WC.

— Poți să ieși, te rog?

— Ce e? Ți-e rușine?

Premierul își lasă privirea să alunece pe sânii soției sale. Ea îi ascunde cu mâinile.

— Bravo. Vezi că, dacă te străduiești, ajungi să înțelegi.

— Da' de ce ți-e rușine?

— Ce vrei să-ți spun? Mă simt bătrână și urâtă.

Domenico își duce degetul arătător pe tâmplă.

— Ești nebună. Ești un spectacol, ești o pizdă spațială. Faci sport în fiecare zi, ești o bombă. Știi câți bărbați ar vrea să fie aici, în locul meu, acum?

Maria Cristina iese din vană și își înfășoară prosopul pe ea.

— Cum vorbești? Ești un spectacol, ești o pizdă spațială... Câți ani ai? Așa te exprimi și cu Gilardoni?

El aude doar numele Gilardoni.

— Apropo, cum a mers? o întrebă distrat.

Maria Cristina, simțind tensiunea, răspunde după mai mult timp decât ar fi necesar.

— Bine.

Domenico ia cutiuța cu ață dentară și rupe o bucățică.

— Despre ce ați vorbit?

— Eram la operă.

Premierul își înfășoară firul pe degetele arătătoare.

— A fost amabilă?

— De ce să nu fie? Maria Cristina îl dă la o parte din fața chiuvetei și începe să se pieptene. Am vorbit despre tine.

— Despre mine? Și ce v-ați spus?

Antenele Mariei Cristina îl simt fremătând în așteptarea răspunsului.

— A spus că o faci mult să râdă. Se pare că ești comic. M-a uimit. Cu mine ești tot timpul serios. Zicea că glumești foarte mult cu ea. Că o faci să se prăpădească de râs. Exact așa.

— Ce proastă...

Pe chipul lui Domenico apare un mic zâmbet malițios.

Maria Cristina tace, în timp ce se piaptănă și se uită la el în oglindă.

Cât se mai distrează cu băiețandru lui? Băiețandre, așa le spunea bunicul amantelor lui ocazionale. Pune jos pieptenele. Își strânge hainele, telefonul...

Unde-i?

Era lângă vană.

Privește în jur, caută pe jos, pe rafturi, printre prosoape.

— Ce ai pierdut? mormăie Domenico, cu firul de ață între molari.

— O, Doamne, Irene.

Cu un salt, Maria Cristina se repede afară din baie, se lovește cu umărul de rama ușii, piciorul ud îi alunecă pe gresie, reușește să nu cadă, dar prosopul îi ajunge pe jos, îl înșfacă, trece goală de coridor cu aceeași energie ca atunci când făcea atletism, traversează salonul asemenea unui ghepard, o ia prin holul de la intrare și se trezește în fața băieților din escortă, nici măcar nu încearcă să se acopere, în timp ce ei încep să aplaude. Urcă scările, câte patru trepte deodată, trece de primul palier și o ia pe coridorul din fața dormitoarelor. Se oprește cu răsuflarea tăiată în fața ușii, se acoperă cât de cât cu prosopul și deschide.

Irene e așezată pe pat, impasibilă, pare infanta Spaniei, iar Greta, slujitoarea care-i usucă părul.

— Te...le...fo...nul, silabisește Maria Cristina.

Fetița, deloc mirată, i-l arată pe măsută.

— Ai schimbat pinul? Voiam să mă joc Candy Crush.

4.

Ministrul a sosit.

În seara asta, Italia și Belgia trebuie să facă un schimb de opinii, mâine au o reuniune importantă, dar, din fericire, Domenico a hotărât că mai întâi se mănâncă. Deci, cu voia Domnului, va fi o cină rapidă.

În timp ce soțul ei e la telefon, Maria Cristina încearcă să-l întrețină pe ministru, dar nu e ușor, pentru că el se învârte prin bucătărie ca un șacal în cușcă.

Wim Claes pare ieșit dintr-un minister sovietic din anii '70, are perciuni lungi înaintea urechilor și părul negru lipit cu cine știe ce porcărie pe fruntea lucioasă. Poartă ochelari cu ramă groasă, atât de demodați, încât au ajuns la modă. Lentilele îi fac ochii mici. Buzele cărnoase și feminine se ridică, descoperind dinții puternici, gălbui. E îmbrăcat cu un costum albastru închis tocit pe care-l poartă cu dezinvoltură, o cămașă albă cu gulerul mizerabil, de outlet, strâns cu o cravată în dungi oblice negre și gri.

Se îmbracă pentru că trebuie s-o facă, dar ar putea foarte bine să se acopere cu blănuri de animale. E nerăbdător, educat mai puțin decât suficient, și nu are nici o considerație nici pentru Domenico, nici pentru ea, al cărei mare fan se declară. Îi aduce aminte de cineva, dar nu-și dă seama de cine.

În așteptarea pizzei, belgianul a devorat salamul, brânza și două kilograme de porchetta.

— Cum ne-am cunoscut? întreabă ea, agățându-se de primul subiect care îi vine în minte.

— La Paris. Eram șofer. V-am dus la defilări de modă. Vorbește o engleză mizerabilă.

— Serios? Și apoi ai devenit ministru?

— M-am făcut cunoscut. Aveam idei clare, spune, mușcând dintr-o felie de friptură.

Domenico i-a povestit că e liderul unui partid de dreapta. Luptă împotriva imigranților, vrea Belgia afară din Uniunea Europeană, taxa unică. Obișnuitul bătut apa în piauă.

— V-ați vopsit părul? o întreabă el, umplându-și paharul la masa cu bufetul.

— Ce părere aveți?

— Vă stă bine. Dar înainte, dacă-mi permiteți, vă stătea mai bine, erați mai siciliană. Pentru o clipă își înfige ochisorii într-ai ei. Dar dumneavoastră sunteți, fără îndoială, obișnuită cu complimentele. Spune asta cu indiferența cuiva care are de a face în fiecare zi cu femeile cele mai frumoase din lume.

Maria Cristina răspunde cu un zâmbet:

— O să vă mirați, îmi fac încă plăcere.

Uite de cine îi aduce aminte.

De profesorul M.

Profesorul M., șeful secției de ortopedie, sfântul patron al atleților vătămați, era prieten cu bunicul ei. Operase mari tenismeni, fotbaliști și pe Maria Cristina, când își rupsese ligamentul anterior drept.

După operație, chirurgul îi comunicase fără menajamente că putea să uite sportul de performanță. Fata reacționase bine. Nu suporta competiția, iar rezultatele ei erau discrete, nu excelente. Accidentul era o foarte bună scuză pentru a abandona cu demnitate întrecerile. Profesorul urma să se ocupe personal de lungă ei reabilitare.

— Am eu grijă de fata asta frumoasă, îi spusese bunicului, uitându-se la radiografii. Îi facem piciorul ca nou.

Și așa, în fiecare săptămână, Maria Cristina se ducea într-o clinică frumoasă pe o colină cu pini care dădea spre stadionul olimpic. Intra în cabinet și chirurgul îi comunica

secretarei că nu vrea să fie deranjat. Fata se dezbrăca în spatele unui paravan și, în chiloți și sutien, se întindea pe patul de spital.

M. avea mâini puternice și nemiloase. Mâini potrivite să schimbe cauciucurile la mașină sau să gletuiască pereții, nu să opereze un om. Și totuși, după cum spuneau toți, era cel mai bun. Îi îndoia tot mai mult genunchiul rigid și lemnos ca piciorul unui scaun, făcând-o să lăcrimeze de durere. La început, Maria Cristina nu-și dăduse seama, dar, ședință după ședință, a observat că profesorul își apropia tot mai mult mâinile de zona ei inghinală. Fosta atletă avea picioare lungi, dar și ele se terminau într-un anumit punct, iar mâna profesorului părea să se îndrepte spre acolo. Într-o zi, ca și cum s-ar fi săturat, cu scuza unui nou exercițiu, își frecase degetele tocmai acolo, înainte și înapoi.

Maria Cristina înțepenise. Nu putea să creadă că mișcarea aceea nu avea de a face cu terapia. Se întrebese dacă să-i spună ceva, dacă să se retragă, dar nu îndrăznea, s-ar fi putut ca el să se simtă jignit. Dacă ea greșea? Încerca, pe cât putea, să-și strângă picioarele.

După alte două ședințe, profesorul îi ceruse pe același ton impersonal cu care îi spunea să-și contracte pulpa: „Desfă picioarele, te rog. Nu opune rezistență. Relaxează-te. Îți fac o manevră care ar trebui să elimine aderențele. Îți țin o mână pe gât, că așa nu te miști.”

Fata nu scosese o vorbă.

„Desfă, mai desfă puțin picioarele, hai, nu doare.”

Și atunci îi vârâse mâna cu latul și începuse să frece bumbacul chiloților, iar ea, cu ochii închiși, cu traheea strânsă ca într-o menghină, de abia respirând, țepănă ca un pește congelat, cu buzele și pleoapele strânse, așteptase sfârșitul ședinței, auzindu-l pe medic cum trăgea și dădea afară aerul pe nas ca o pompă pentru barca pneumatică, și

din când în când scotea un sunet de parcă praful i-ar fi zgâriat gâtul.

Aceeași poveste la întâlnirile care au urmat.

Maria Cristina nu vorbea despre asta cu nimeni, simțea prea multă rușine, prea multă stânjeneală, iar când bunicul o întreba cum merge terapia, răspunde monosilabic.

Reabilitarea genunchiului era dureroasă, iar frecarea aceea finală, ședință după ședință, aprinsese un mic foc dușmănos, asemenea căldurii lipsite de putere a unei sobițe într-o biserică înghețată, care i se răspândea în trup și care nu avea nimic frumos.

Cu ochii închiși, Maria Cristina încerca să-și imagineze că o atingea Dario, băiatul blond cu cercel, care stătea în cabina de la intrarea în resortul din Olgiata și semăna cu Kurt Cobain, dar imediat Kurt Cobain se transforma într-un enorm homar stând drept, pe picioarele lui portocalii lângă pat, iar cu marile lui antene atingând tavanul cabinetului, carapacea acoperită de spini ascuțiți și bulbi oculari deasupra pedunculilor. Își vâră gheara între picioarele ei și, dacă s-ar fi mișcat, ar fi decapitat-o ca pe un pui.

Maria Cristina ieșea din cabinet cu ochii în pământ, dezgustată de ea, roșie la față, sigură că secretara, asistenții medicali și pacienții din sala de așteptare știau totul și râdeau în hohote imediat ce ea ajungea afară.

Într-o zi, profesorul o primise pe Maria Cristina cu un buchet de trandafiri roșii ca sângele și îi comunicase că aceea va fi ultima lor ședință, genunchiul era mai bine și de atunci încolo se va ocupa de ea fizioterapeuta lui de încredere.

„Dar azi, draga mea, trebuie să faci mai mult. A fost bine, dar poți să faci și mai bine”. Îi spusese serios. Întinde-te și închide ochii, că te deblochez.” Începuse să o atingă, ca de obicei, cu mâna acolo, iar de data asta cu cealaltă o apăsa pe stern, ca și cum ar fi vrut să-i oprească inima. „Trebuie și

mai bine. Arată-mi că știi să faci”. Ea dăduse din cap în semn că da, iar homarul cu ghearele lui își începuse lentă și implacabila manevră.

Maria Cristina știa că doctorul nu se va opri și va merge până unde trupul său îi cerea să ajungă, unde nu ajunseseră iubiții ei din liceu. Flăcăruia se transformase într-o vâlvătaie care-i ardea în abdomen și îi curba bazinul ca o ramură care ia foc, cu spatele arcuit pe plasticul negru al patului, coapsele care se zbăteau deasupra, și mai jos, fără milă până la picioare și la degetele contractate, în timp ce aerul îi vâjâia între gură și piept și, într-un timp care se lipea și se dezlipea de ea, sfârșitul nu mai venea (ca atunci când parcurgi tunelul Saint Bernard și luminița aceea argintie din capăt nu devine niciodată lumină). Maria Cristina, disperată, o dorea cu ardoare sub degetele lui M., care-i scotoceau înăuntru fără milă până când îi scoseseră, ca o caracatiță din vizuină, orgasmul care pune capăt la tot. Maria Cristina, cu trăsăturile în dezordine, se încolăcise în jurul încheieturii mâinii bărbatului, prinsese cu putere, înfigându-i unghiile în carne, disperată, implorându-l pe Dumnezeu, te rog, te rog, ajunge, îi mușcase mâna și alungase fremătând toată tensiunea acumulată în mușchi, din lunile acelea oribile, exact ca o caracatiță pe tejgheaua unui vânzător de pește. Rămăsese acolo, zguduită de descărcările postume ale acelei furtuni electrice.

— Deschide ochii.

Nu. Era prea mare rușinea.

— Maria Cristina dragă, te rog, deschide ochii, spusesese M.

Ea își acoperise fața cu brațele și spusesese nu.

— Am spus să deschizi ochii!

Fusese suficient ca vocea doctorului să urce cu o octavă ca să o facă să-i deschidă. În fața ei nu era homarul, ci prietenul bunicului, geniul bisturiului, cu niște mocasini

pătrătoși ca niște cărămizi, îndesat ca o păpușă de cauciuc, cu trăsăturile grosolane și privirea care nu se dezlipea de pe ea. Între pat și el însuși, doctorul interpunea burta umflată, pantalonii de catifea reiată verde putred desfăcuți, boxerii în dungii late gri și roz coborâți și membrul negricios și scurt ca o langustă.

— Deschide gura.

Capul Mariei Cristina se legăna între mădular și fața ortopedului.

— Tu ai terminat, ticăloasă mică, acum e rândul meu. Deschide.

O strânsese din nou de gât, și ea deschisese buzele și i-l luase în gură, lăsându-l să facă ce vrea.

Organismul nostru nu tolerează intruziuni. Când un spin, o schijă, mandibula unei căpușe pătrund în epidermă, sistemul nostru imunitar le recunoaște drept străine și le atacă pentru a le elimina, iar dacă nu reușește creează în jur o barieră fibroasă, un chist, ca să le izoleze și să ne protejeze. Și ghearele profesorului M. au fost cu timpul încapsulate și făcute inofensive, închise într-o experiență de tinerețe oribilă, la care Maria Cristina se gândește rar, întrebându-se cum de nu i-a spus nimănui, nu l-a denunțat sau pur și simplu de ce nu a încetat să mai meargă la el. Ce a fost? Un viol? Un abuz? O acțiune consensuală?

Nu și-a dat un răspuns.

S-a întors punctual la M. în fiecare săptămână și chiar și azi, după douăzeci de ani, acel orgasm primordial are un ecou puternic, pentru că a fost abject.

Adevărul e că, după M., Maria Cristina a ajuns să simtă întotdeauna cu greu plăcerea. Când e pe punctul să termine, parcă își pierde concentrarea, se dezlipește ca un afiș de pe un zid. Știe ce semnificație are sexul pentru o pereche fericită, îl consideră esențial în relația cu un partener și în a-i demonstra iubirea, indispensabil pentru a

genera urmași, dar nu o excită, la drept vorbind, o plictisește, iar când trebuie e maestră în a se preface. Rarele ocazii în care a simțit plăcerea au fost rezultatul unor întâlniri ocazionale cu bărbați care au împins-o în zidul toaletei într-o discotecă sau i-au tras-o fără nici o grijă într-o mașină, în întunericul de pe o stradă mărginită de copaci.

Maria Cristina îl urmărește cu privirea pe ministrul belgian, care se învârte pe lângă bufet cu felul acela al lui de a fi, insolent, sigur, autoritar. E indiferent la farmecul vilei și al bucătăriei iluminate cu eleganță, la masa aranjată în culorile câmpiei maremmane. Nu le-a salutat pe fetele care servesc, nici pe Luciano, nici pe Greta, a binevoit s-o mângâie pe Irene pe cap, numai pentru că e fiica premierului.

Maria Cristina, în rochia ei neagră și strâmtă care de abia îi ascunde picioarele, se știe dorită. Simte privirile celor din stafful ministrului, doi bărbați tineri de vreo treizeci de ani, frumoșei, și o roșcată cu forme generoase și un pic fanată, dar șeful nici măcar nu se uită la ea. Prădătorul de bufet face mișcări bruște ca un velociraptor, vorbește prea tare în limba aia plină de consoane, comandându-le alor săi cine știe ce, iar asta, la drept vorbind, o irită.

— Maria Cristina?

Soția premierului se întoarce.

— Da?

— Nu trebuia să faci pizza? o întreabă Luciano nerăbdător. Am pregătit totul.

— Ba da. Maria Cristina se ridică. Ai dreptate. Se apropie de ministrul care acum vorbește cu Domenico așezat la masă: Dar noi doi nu trebuia să facem pizza?

Wim Claes o privește, se preface că nu-și amintește, apoi însă răspunde.

— Ba da.

Domenico arată cuptorul.

— Vă conduc.

Ministrul o urmează pe Maria Cristina la masa de lucru.

— Cum mi-o faceți?

— Cum o vreți. Am căutat pizza beneventană, dar n-am reușit să găsesc ingredientele. Dacă îmi spuneți cum e făcută, poate reușesc să o pregătesc.

— Beneventana... Picantă. Cu salam.

— Pizza diavola?

— Exact. Am mâncat-o la Benevento.

Maria Cristina îi aruncă o privire elocventă lui Luciano și își pune șorțul.

— O facem împreună?

— Pot? El îi leagă șorțul la spate, își scoate haina, își suflecă mânecile cămășii, descoperind niște tatuaje decolorate, ca vai de ele. Dumneavoastră comandați, iar eu execut.

Membrii celor două staffuri se strâng în jurul mesei de lucru înarmați cu telefoane, gata să fotografieze și apoi să posteze. Irene s-a trezit din somn și continuă să spună că ea o vrea cu șuncă de Praga.

— Bine. Luăm bila de aluat și o întindem. Maria Cristina folosește tonul unui chef dintr-o emisiune TV. Trebuie întins cât mai mult, împingând către margini. Ridică aluatul și îl trănțește cu o singură mână. Pizza e afurisită, trebuie plesnită, altfel nu se face bună.

Ministrul o imită, bătând aluatul de masă și prefăcându-se că se uită urât, apoi râde cu poftă. E un triumf. Toți aplaudă.

Luciano, cu lopata în mână, devorat de neliniște, controlează execuția. Domenico, în cealaltă parte a mesei, amețit de oboseală, îi zâmbeste soției.

Întind bulionul, pun mozzarella, busuiocul și uleiul. Și bineînțeles felii de salam picant pentru pizza belgianului.

Luciano le vâra în cuptor declarând:

— Un minut și jumătate.

Toți își verifică ceasurile. La sfârșit pizza ministrului iese mai rotundă decât a Mariei Cristina, care are forma Africii.

Wim Claes se așază lângă ea, pizza i-a schimbat dispoziția, continuă să repete cu gura plină că e cea mai bună pe care a mâncat-o vreodată.

Adevărul e că sunt crocante și crescute, cu marginea înaltă și albă.

— Întotdeauna se comportă așa?

Ministrul îl indică pe Domenico, care e din nou la telefon într-un colț al bucătăriei, lângă secretara care îi arată ceva pe tabletă.

— Se întâmplă des.

— Eu când mănânc nu vorbesc niciodată la telefon.

— E bine pentru digestie.

— Vi se spune Maria Tristina. O spune într-o italiană stâlcită. Asta înseamnă Maria tristă, corect?

— Da.

— De ce?

Soția premierului îl privește.

— Am privirea melancolică.

— Melancolia e fericirea de a fi triști, a spus Victor Hugo. Arată spre pizza din farfuria Mariei Cristina: Dă-mi-o, dacă nu o mănânci.

— Nu vreți alta? V-o fac imediat.

— Nu, o vreau pe a ta.

Maria Cristina îl privește, apoi îi dă farfuria.

— Sau poate ești tristă pentru că duci o viață care nu-ți place? Soțului tău îi place mai mult să comande decât să stea cu tine. Îndoaie pizza cu mâinile și mușcă din ea.

— *Cumannari è megghiu ca futtiri*¹⁸, îi spune Maria Cristina în siciliană. Și apoi îi traduce.

Ministrul aproape se sufocă de râs.

— Dar soția dumneavoastră?

— Nu am o soție, spune Wim Claes, mestecând. La tine nu e vorba de tristețe, ci de plictiseală.

— Să știi, adevărul e că mă plictisește să vorbesc despre asta, răspunde ea, iritată că nu e suficient de subtilă ca să-l pună la punct cu o replică mai bună.

Pofta belgianului de a vorbi cu ea, după ce nu i-a aruncat o privire toată seara, această încercare de doi bani de a o psihanaliza, de a cere restul din pizza ei, nu e decât un alt infantil, masculin mod de a o curta.

Velociraptorul a cedat.

La fel ca în noaptea precedentă, Maria Cristina doarme adânc. Cu luciditatea care se datorează uneori celui mai profund somn, își spune că mâine cu Nicola Sarti va fi liniștită, nu se va teme și va pune capăt pentru totdeauna poveștii ăsteia. Iar dacă nu va fi așa, îi va spune soțului ei.

V.

Duminică, 25 februarie

¹⁸ Să comanzi e mai bine decât să faci sex.

1.

— Maria Cristina... Maria...

Soția premierului se trezește brusc din somn și își scoate masca de pe ochi.

— Da? Ce e?

Camera e în întuneric. Zorile se ghicesc cu greu printre draperiile care acoperă ferestrele. O fâșie de lumină se strecoară prin ușa întredeschisă spre coridor.

— Voiam să te salut, șoptește Domenico. Plec.

— O, Doamne... E încă adormită, simte sub buricele degetelor pielea rece a aripilor de pui pe care le cosea cu ață ca să-i facă un colier Irenei. Cât e ceasul?

— Cinci patruzeci. Ne vedem la Roma, mâine sunt plecat. Marți sunt la Londra.

Maria Cristina intuiește profilul soțului ei așezat pe pat, parfumul de aftershave, respirația mirosind a fum și a cafea.

— Bine. Ne auzim mai târziu? i-o taie ea scurt, fără să lase să transpară neplăcerea de a fi fost trezită.

— Da. Sigur. Pauză: Toate bune?

Maria Cristina se ridică puțin.

— Dormeam. Ce s-a întâmplat?

— Italo și Emma mi-au spus că i-ai dat afară.

Maria Cristina se freacă la ochi.

— Da. Nu-i mai vreau. O să găsesc pe altcineva.

Mâna lui alunecă sub plapumă și îi mângâie umărul.

— Te simți bine? Ieri mi-ai părut ciudată.

— De ce?

— Păi, de exemplu, ai alergat goală prin casă. Ai alungat-o pe Caterina în felul acela.

— Nu. Dar... Nu știe ce să spună. Sunt doar un pic ...

Cuvintele mor aici.

— Am senzația că ești cam extenuată.

— Trebuie să iau din nou în mâinile mele domeniul. Se duce pe copcă. Trebuie să vorbim despre asta cu calm.

— Nu uita că Italo și Emma pot să te facă să plătești.

— Bine. O să plătesc, dar nu mă las șantajată de ei.

Domenico dă din cap, apoi, ca și cum subiectul ar fi fost încheiat, îi spune:

— Pizza a fost foarte bună.

— Eu n-am făcut nimic. Luciano a făcut totul.

— Am văzut că ai vorbit cu belgianul. Ce impresie ți-a făcut?

Asta e, are chef de vorbă.

— Un cretin. Și nu e un mare fan al meu. Nici măcar al tău.

— Despre ce ați vorbit?

— Fleacuri. Lasă-mă, te rog. Altfel nu mai reușesc să adorm.

— Da, scuză-mă. Ne auzim mai târziu. Dormi.

Maria Cristina îi simte buzele reci pe frunte, dar nu se ridică din pat.

— Ce ai hotărât cu interviul? o întreabă.

— În ce sens?

— Ești sigură că vrei să-l dai?

— Ai spus că trebuie. Acum nu mai vrei? Omidă și-a schimbat părerea. Vă rog, spuneți-mi ce trebuie să fac.

— Mi se pare că acest interviu te dezechilibrează. Și nu vreau să te simți responsabilizată, guvernul nu e în mâinile tale, ai spus întotdeauna că nu vrei să fii amestecată. Stai liniștită, nu e obligatoriu să mă ajuți. Dacă preferi să renunți, spune-mi, ai înțeles?

Urmează o lungă tăcere, în care Maria Cristina aude în curte mașinile escortei, cu motorul pornit.

— Am înțeles. Nu, nu renunț. I-am dat cuvântul lui Reitner.

— Pentru asta găsim o scuză.

— Dacă nu vrei să-l dau, spune clar.

— Ai înnebunit? Vreau să-l dai. Glumești? Bine. Mă duc.

— Trage draperiile, te rog.

El se execută și închide ușa după el.

Maria Cristina aude pașii soțului ei pe gresia de pe coridor, ușile care se închid și mașinile care pleacă, pietrișul scârțâind sub roți și, în sfârșit, liniște.

Își pune din nou masca pe ochi. Pentru prima oară de când sunt căsătoriti, are senzația că-și are soțul la mână, e terorizat de interviu, dar n-are curajul să-i ordone să nu-l dea.

Cum s-a putut gândi să-i vorbească despre video?

Dimineața se scurge lent, învelită într-o capă de nori fumurii. Natura e înțepenită, fără vlagă, pământul e gol și aspru în așteptarea unui semnal pentru a se trezi din nou. Câinii, după agitația din seara precedentă, dormitează de-a lungul zidurilor vilei. Irene doarme. Greta doarme.

Luciano a plecat, dar era gata să rămână. A întrebat-o încă o dată dacă vrea să fie însoțită la prânzul cu Nicola Sarti.

— Când termin, te sun, îi promite ea.

Acum trebuie doar să aștepte ora prânzului, nu reușește să se gândească la altceva. Nicola Sarti, zeul paranoiei, îi ține companie.

Iese să-l caute pe Pippo, ceata de câini o urmează lătrând, dar Pippo lipsește. Îl găsește în magazie, între roțile tractorului, făcut covrig pe paie.

— Pippo...

Câinele, cu capul plecat și coada între picioare, se uită la ea.

— Hai să văd, stai cuminte.

Animalul tremură, are laba umflată, degetele roșii și calde. Respiră agitat, limba îi atârână în colțul gurii. Îl ia în

brațe și îl duce în casă, dar nu vrea să stea, se ghemuiește în fața ușii. Îl lasă să iasă. Telefonează la veterinar. E duminică, nu răspunde.

În baie, în fața oglinzii, cu rujul în mână, se vede decrepită și nu e în stare s-o ascundă cu pudre și farduri. Otrava pe care Nicola Sarti i-a injectat-o începe să iasă la suprafață, pielea și-a pierdut elasticitatea, ochii sunt fără viață, observă riduri noi care merg de la nas la colțurile gurii. Și detestă părul acela blond.

2.

Pe șoseaua spre Marciano, după o curbă strânsă, apare brusc firma trattoriei La quinta stagione, o tablă înnegrită de ploaie cu literele imprimate prin ardere, cum se obișnuiește la țară.

Drumul alb care duce la restaurant trece printre șiruri de viță-de-vie și pe lângă un țarc lung în care trei rottweileri urmăresc schelălăind mașinile în mișcare. La capătul lui, parcare e înconjurată de sculpturi făcute din trunchiuri de copaci. Opera bizară a vreunui artist local. Clădirea a fost modernizată. Vopseaua lavabilă de culoarea piersicii, geamurile termopan albe și o verandă lungă din sticlă și aluminiu au făcut-o să-și piardă toată frumusețea.

Land Roverul bej, care de obicei este folosit doar în interiorul domeniului Bastoni, se oprește într-un nor de fum. Portiera mâncată de rugină se deschide și iese o femeie ascunsă sub un fular și o pereche de ochelari de soare, deghizare care în zonă o identifică pe soția premierului în incognito.

Nu mai sunt alte mașini. Nicola Sarti n-a sosit încă. Dar mai sunt cincisprezece minute până la ora 13.00. Maria Cristina nu mai rezista să stea acasă.

În local, lumina care intră pe ferestrele mici nu e suficientă ca să deschidă culoarea pereților din piatră cenușie. Așa cum spera, nu e nimeni.

Maria Cristina trece pe lângă nelipsita piatra de moară pe care sunt așezate borcane cu murături, picioare păroase de porc, sticle de băuturi digestive amare, paste din grâu emmer. Pe pereți, o defilare de capete de mistreți mâncate de molii, pe mese fețe de masă în carouri, în șemineul de piatră arde un foc vesel din care ies scântei, și sub grătar un covor de jăratic viu e numai bun de fript cârnați și costițe. Într-un frigider impunător cu ușa din sticlă sunt așezate felii de carne din toată lumea, argentiniană, daneză, braziliană, mongolă și locală. Carnea trece de la negru la albul grăsimii, la roșul sângeriului, la rozul palid.

O întâmpină fiul patronului, un tip ceremonios cu o dantură impresionantă. Astăzi e îmbrăcat într-un costum bleumarin cu gulerul rigid, îi cere, dacă nu e prea mult, o poză, pentru el, desigur, nu ca să o posteze, iar Maria Cristina e obligată să-și scoată ochelarii de soare și să zâmbească.

— Am nevoie de puțină intimitate. După cum v-am spus la telefon.

— Toată veranda e pentru dumneavoastră, doamnă. Nu o să vă deranjeze nimeni. Își duce mâna la piept de parcă ar fi o chestiune de onoare. Vă însoțește Dana. Vă rog. Cât așteptați, vă trimit un platou cu mezeluri.

Merge acolo de douăzeci de ani, dar încă nu le-a intrat în cap că e vegetariană.

O chelneriță tânără cu pielea albă ca laptele și cu părul negru ca smoala, intimidată de prezența ei, o conduce la masa cea mai rece, dar cea mai izolată de pe terasă.

— Să vă aduc puțin vin? Întreabă cu accentul unei țări din Est.

Maria Cristina se uită la ceas. E ora unu fără cinci minute. Nu ar trebui să bea, dar puțin alcool îi poate da curaj.

— Bine. Puțin. Jumătate de litru.

Scoate mobilul și îi scrie Caterinei:

MARIA
CRISTINA
Am
vorbit cu
premieru
l. Ne
auzim
mai
târziu.

Apoi încearcă să studieze programul de înregistrare. E simplu, e suficient să apeși pe tasta roșie. Numai că trebuie să o facă atunci când el nu o vede și să întunece imediat ecranul.

Sosesc vinul, pâinea și platoul. Pe niște grisine sunt înfășurate felii de prosciutto, mușchiuleț, salam, speck și cârnăciori.

Își umple paharul și cu înghițituri mici bea vinul roșu gros și greu, care i se urcă imediat la cap, făcând-o să fie mai puțin agitată.

E ora unu și cinci minute.

Nicola Sarti e deja în întârziere. Cu siguranță se va lăsa așteptat. Fixează parcare de parcă ar putea să-l facă să se materializeze. De fapt, restaurantul nu e ușor de găsit. A fost o greșeală să-l cheme aici. În jurul ei, totul e plin de carne, îmbibat de grăsime animală și mirosind a moarte.

Unu și zece.

Verifică din nou mesajul de pe telefon. Da, întâlnirea era azi, exact la ora unu. O fi fost trafic pe via Aurelia.

Bea un alt pahar. Sunt deja două. Ia o îmbucătură de pâine ca să-și umple stomacul. E nesărată, iar ea e obișnuită cu pâinea siciliană gustoasă și moale.

Se uită la ceas. Minutele trec cu o lentoare extenuantă, terasa rămâne goală și rece, în ciuda pompei de căldură. Închide ochii, concentrându-se pe zgomotul mașinilor care trec pe șosea. Nimeni nu încetinește.

Unu și douăsprezece minute.

E inadmisibil, așteaptă acolo ca o tâmpită, nici măcar președintele Comisiei Europene n-a lăsat-o să aștepte atât.

Cheamă chelnerița, comandă o altă jumătate de vin, ia o felie de finacchiona¹⁹ și o vârstă în gură. Salamul se topește, eliberând gustul de fenicul, piperul îi pișcă limba cu un efect psihotrop, o duce înapoi în timp, la bunica, la sendvișurile pentru picnicul în pădure cu Alessio.

— Fir-ar să fie, ce bun e, admite în șoaptă, dar o clipă mai târziu se enervează.

Din cauza ticălosului ăstuia și-a întrerupt inflexibila ei dietă vegetariană. La o cină de gală, președintele Turciei a adus anume pentru ea caviar cenușiu, îl făcea cu mâinile lui, storcând sturionii, iar ea, suferind, n-a acceptat și a creat astfel un incident diplomatic, iar acum, pentru Nicola Sarti, a înfulecat o felie de finocchiona. Ia o bucată de speck și, practic, o înghite fără să o mestece.

Își toarnă un alt pahar de vin, încercând să alunge frigul de pe verandă și își înfinge incisivii într-un cârnăcior de mistreț. Gata, dacă cretinul nu ajunge într-un minut, mănâncă tot platoul și comandă un Black Angus în sânge.

La ora unu și un sfert se ridică în picioare.

¹⁹ Salam tipic toscan din carne de porc aromatizată cu semințe de fenicul.

Nicola Sarti a câștigat. A umilit-o. Cu mintea încețoșată de grăsimea animală și de alcool, își îmbracă geaca și se lasă să cadă pe scaun, desfăcându-și picioarele.

— Da. Gata, își spune, și totuși ceva o reține.

Unu și douăzeci.

la telefonul și îi scrie.

MARIA
CRISTINA
Ai avut
probleme
? Eu
trebuie
să plec,
din
păcate.
Scuză-
mă. O
îmbrățișa
re.

Un huruit înfundat face să vibreze geamurile verandei și o mașină se oprește în parcare, făcând să scârțâie pietrișul.

Maria Cristina se ridică în vârful picioarelor și vede o camionetă neagră cu niște roți enorme, pe platformă sunt montate un trolu și un cavalet la care e prins un motor exterior. Portiera se deschide și iese Nicola Sarti.

Maria Cristina se aștepta să apară cu un Ferrari sau cu un Lamborghini, pe internet scrie că îi plac mașinile de mare viteză. Și se prezintă cu o camionetă?

Totul e studiat ca să o surprindă.

Bărbatul scoate din mașină un cub de polistiren legat cu o fundă aurie.

Ce a adus? Maria Cristina șterge mesajul, își scoate geaca, își aranjează puloverul, în timp ce inima începe să-i bată mai tare.

— Scuză-mă, Scoabă, zice Nicola Sarti, intrând pe verandă. Iartă-mă!

Maria Cristina se scoală în picioare.

Nicola Sarti aşază pe masă cutia enigmatică.

— Nu reuşeam să găsesc restaurantul. Un coşmar. Telefonul.... GPS-ul o luase razna. Totul a mers pe dos.

— Nu-i nimic. Ai ajuns. Eu am început să beau.

Zâmbeşte, întinzându-i mâna.

El i-o prinde şi o trage spre el, sărutând-o pe amândoi obraji.

— Ca să mă ierţi, am un dar pentru tine. Desface funda şi deschide cutia. Uite.

Înăuntru, pe un pat de gheaţă sunt arici de mare, creveţi, langustine şi doi homari.

— Ce minunăţie! exclamă Maria Cristina. Nu-şi aduce aminte dacă la hotel i-a spus că e vegetariană. Văzând darul, probabil că nu.

— Iată o parte din fructele de mare pentru plimbarea cu barca. Dar, cum barca s-a stricat, au rămas. Sunt foarte proaspete, îmi sunt aduse direct de la Mazara del Vallo. Aricii sunt o nebunie.

— Mulţumesc. Foarte buni, zice ea cu prea mult entuziasm.

— Totul crud sau fiert cu puţină maioneză făcută în casă. Aricii, insist, trebuie mâncaţi cu pâine imediat cum îi deschizi.

— Irenei o să-i placă.

— Eram sigur. E fiica maică-sii. Nicola ia cutia, o mută pe masa alăturată şi se aşază. Ce bem?

E un Nicola Sarti diferit de cel de la hotel Piccola Britannia. E mai încordat, mai nervos, pare drogat. O fi din cauza noului tête-à-tête sau poate e doar stânjenit din cauză că a întârziat. Vorbeşte încontinuu, încearcă să o

impresioneze cu viața lui chinuită de probleme, de pisălogi, de copii, de bucătari brazilieni și de fosta nevastă. El, sărăcuțul, nu cere altceva decât lejeritate și distracție. Cel puțin i-a făcut complimente pentru noua coafură.

— Fantastic. Îți stă nemaipomenit. Asta e o adevărată revoluție. E o Maria Cristina Palma în versiune dark lady. Nu îndrăznesc să-mi imaginez cum va fi când vei apărea la televizor. Când ai interviul?

— Poimâine. Maria Cristina trage adânc aer în piept. Nu mă face să mă gândesc. Îmi tremură picioarele.

— Fii liniștită. Nici măcar n-o să te asculte. O să se uite doar la părul tău. O să vezi pe rețelele de socializare.

— Irene, fetița mea, îmi tot repetă că așa sunt alta. Nu-i plac.

El clatină din cap.

— Nici vorbă, ești perfectă.

Nici nu s-a uitat la vinul casei și a comandat o sticlă de Bolgheri Sassicaia, un grătar din carne locală, cartofi prăjiți și cicoare fiartă în aburi. Maria Cristina, legume la grătar și supă de ciuperci.

Acum, adevăratul necaz al bărbatului ăstuia e barca stricată. Are un motor electric alimentat de pânze care sunt niște enorme panouri solare, e un proiect ecosustenabil, supersponsorizat, are de gând să facă înconjurul lumii fără să folosească un litru de carburant. Pe fiecare porțiune de ocean va exista un artist care va cânta în direct pe Instagram. Între Cuba și Statele Unite ar trebui să fie Tiziano Ferro. Dar cine știe dacă e adevărat.

— De abia aștept să plec. Oricum, și în mijlocul oceanului pot avea ședințe la distanță și ține sub control hotelurile. Și o am pe Catherine, o fată extraordinară, care e și skipper, și secretară. Un geniu total. Se întrerupe, i s-a aprins un beculeț în creier: Scoabă, hai, vino și tu! Ar fi un gest

minunat, ai promova un proiect ecologic. Faci porțiunea dintre Italia și Baleare.

— Mi-ar plăcea... răspunde Maria Cristina perplexă.

— Atunci vino, hai!

— Cum să fac? Nu uita cine sunt, se simte obligată să adauge.

Nicola Sarti își toarnă un pahar de vin, bea jumătate, apoi își așază cotul pe masă.

— Ești soția premierului, OK. Dar nu ești premierul, nu-i așa? Atunci când președintele Republicii i-a încredințat această sarcină soțului tăi, ți-a dat-o cumva și ție?

Ea se gândește o clipă, apoi admite:

— Nu.

— Și atunci ce datorie ai? Nu mi se pare că te dai în vânt s-o faci pe soția prim-ministrului. Nu există un rol mai puțin paritar, mai sexist, mai învechit decât cel al soției în misiune oficială. Cel puțin te plătesc?

— Bineînțeles că nu.

— Dar nu ești liberă să-ți faci o vacanță sau să vii pe barcă cu mine. Nu e drept, tu ești prima doamnă și trebuie să faci ce vrei.

Simțindu-se atacată, Maria Cristina răspunde jignită:

— Să știi că nimeni nu mă constrânge. Eu am ales să-mi susțin soțul. El mi-a cerut, și eu am acceptat. Și sunt onorată să reprezint Italia.

Nicola Sarti nu insistă și începe să povestească de inaugurarea noului resort, un spațiu de lucru cu reguli umane pentru angajați, toți tineri, are încredere în tineri, tinerii văd, bătrânii ca el pot cel mult pune banii și puțină experiență. Problema e că nimeni nu vrea să meargă la Pomezia, nici măcar pe salariu dublu, e prea departe de Roma. Tinerii nu sunt motivați și preferă să stea acasă.

Maria Cristina nu scoate o vorbă. De câte mii de ori a auzit povestea asta? Nu reușește să-l încadreze. E un

șantajist, sau e doar unul dintre mulții fanfaroni care trebuie să se înconjoare de celebrități pentru a avea respect față de ei înșiși? Showul lui nu o impresionează. Cum poate crede că ei îi pasă vreun pic de barca lui electrică, de banii, de cântăreții și de hotelurile lui penibile?

E dezamăgită. Din seara de la club n-a trecut un minut să nu se gândească la el, întrebându-se dacă e o amenințare, un curtezan îndrăzneț, un seducător libidinos, un fost iubit îndrăgostit încă, un prieten. În mașină, în timp ce se îndrepta spre restaurant, și-a imaginat un film porno. Nicola Sarti îi propune un pact. Ea trebuie să fie mereu dispusă să-i satisfacă dorințele sexuale, dacă nu, el postează filmul pe internet. Și i-a trecut prin cap ideea că, în timpul prânzului, el ar fi obligat-o să-l lase să i-o tragă în toaletă. Iar fantezia asta, sincer, a excitat-o puțin. Dar nu e așa. Are în față un alt narcisist care încearcă să o impresioneze cum ar face cu un igienist dentar. E un bărbat frumos, dar azi e mai șleampăt și pare că se spală puțin. Începe să chelească. Are barba puțin crescută. E un amestec între un hippie din Formentera și un șef de la Vodafone. A rămas încă undeva în anii '90. Probabil că Guns N' Roses i-au vârât adânc ghearele în suflet, o demonstrează hainele de firmă descusute cu artă, brățările de doi bani de la încheietura mâinii, Rolexul, pachetul de Lucky Strike pe masă la cincizeci de ani împliniți.

— Totul bine? întrebă el de parcă și-ar fi dat seama că o pierde.

— Da. Totul bine, se grăbește să răspundă ea.

— Sigur?

Maria Cristina zâmbește, e vremea să descopere ce intenții are. Ia telefonul de pe masă și îl pune pe genunchi, pregătită să dea drumul la înregistrare.

Dar, ca într-o scenă dintr-un spectacol de cabaret, învăluit într-un nor de fum, apare fiul patronului, care ține

în mâini o tavă de fontă groasă ca armura unui tanc pe care sfârâie un sfert de bovină în sânge.

Până și Nicola Sarti e surprins.

— E enorm. Suntem siguri că are un kil?

— E un pic mai mare. Dar e o bucată extraordinară, bucătarul n-a vrut s-o strice. Și așa poate gusta și first lady, spune patronul satisfăcut.

— Nu, mulțumesc. Maria Cristina își trage instinctiv scaunul înapoi.

Cu un gest coregrafic, tânărul pune tava pe masă.

— E fierbinte! Să n-o atingeți pentru nimic în lume. Vă rog. Un dermatolog din Frosinone aproape și-a pierdut un deget.

Fumul a invadat veranda, hainele, părul, pielea, totul miroase a carne arsă. În cealaltă parte a mesei, Nicola Sarti nu e decât o formă în ceața deasă și caldă. Din patron rămâne vocea cu accentul maremman, care începe să etaleze calitățile cărnii marmorate.

Maria Cristina profită de ceață pentru a deschide aplicația care înregistrează convorbirile, încearcă s-o pornească, dar o avalanșă de bannere publicitare, ca într-o cutie chinezească, umple ecranul. Mașini de tăiat iarba, pantofi sport, suplimente alimentare, rebusuri, jocuri. Închizi unul, apare altul și te trezești, ca într-o magie, în magazin. Înfuriată, roșie la față, trănțește telefonul pe masă. Privește în jur și prin valurile de fum își dă seama că proprietarul s-a îndepărtat, iar Nicola Sarti, ca un vânător neolitic, își ascute lama pumnalului pe o piatră furnizată împreună cu tava.

— Ai făcut-o numai cu mine, sau și cu altele? îl întreabă cu o voce falsă.

El ridică o sprânceană.

— Sunt singura, sau ai făcut și cu altele videoclipuri hard?

Nicola Sarti, care e pe punctul să hotărască unde să atace carnea bovină, e luat prin surprindere. O privește fix, nu e sigur că a înțeles bine, așază arma pe masă.

— Da. Numai cu tine. A coborât vocea cu o octavă. Ba nu, am mai făcut unul. Acum mulți ani. Cu fosta mea soție. Aproape un dezastru.

— De ce? Îl întreabă ea imediat.

— Mă rușinez puțin să povestesc.

Maria Cristina își încrucișează brațele pe piept.

— Dacă nu vrei, n-are importanță.

El ia cuțitul și taie o îmbucătură serioasă din pulpa în sânge, apoi o mestecă încet. Mărul lui Adam îi urcă și îi coboară în trahee. Când, în sfârșit, înghite, spune:

— Eram în Tanzania. Închiriasem un jeep ca să vedem parcurile naționale. Eu conduceam caravana de jeepuri într-o savană nesfârșită, eram căsătoriți doar de câteva zile, șofam de mai multe ore... Ea mi-a... Ezită, privește în jur și coboară vocea:... făcut o muie. În timp ce o făcea, eu am scos mobilul gândindu-mă la Pamela Anderson, îți amintești? Prea multe lucruri deodată, să conduci pe stânga, să faci un video, în sfârșit, la un moment dat apare un elefant cu un pui, primii pe care îi vedeam. Strig: „Sarah, uite un elefant!” Frânez ca să-l filmez cu telefonul, și mașina din spate intră în noi.

Maria Cristina își duce mâna la gură:

— Te-ai lovit?

— Nu, n-am avut nimic. Sarah, în schimb, a avut probleme la coloană. Tot restul călătoriei a purtat o orteză cervicală. Când eram la safari, trebuia să o întorc ca pe o marionetă ca să-i arăt animalele. Și azi îmi mai reproșează. Nicola Sarti chicotește, dar Maria Cristina rămâne serioasă.

— Dacă mie îmi spui atât de senin povestea asta despre soția ta, probabil ai povestit altora și despre noi. Îl măsoară din priviri. L-ai arătat cuiva?

Un nor amenințător trece prin ochii lui Nicola Sarti, îi coboară pe bucata de carne și își trece o mână pe frunte fără să scoată o vorbă.

Maria Cristina îl îmboldește.

— Spune-mi, hai, curaj. Trebuie să știu. E important. Ridică vocea: Eu sunt pula de nevastă a prim-ministrului Italiei. Tu, după părerea mea, ai o problemă gravă, nu-ți dai seama cu cine ai de a face. Și apoi, strângându-și buzele: Nu știi cu cine vorbești.

Ai spus-o! se prăpădește de râs Diana Brinzaglia.

Futu-i! izbucnește Maria Cristina, blestemându-se. Cine a pus stăpânire pe limba ei? Îndelung reținute, acum vorbesc angoasa și frica. *Calmează-te*, își spune. Trebuia să ajungă încetul cu încetul și cu o minimă viclenie.

Nicola Sarti repetă pentru sine, cu un zâmbet.

— Nu știi cu cine vorbești... Așa ai spus? Ai dreptate, într-adevăr. Nu știu. Nu ești persoana pe care am cunoscut-o. Nu te simți bine. Ești așa de speriată, că tremuri. Uită-te la tine.

Maria Cristina își dă seama că îi tremură mâinile.

— Eu nu vreau chiar nimic de la tine. Tu m-ai invitat aici. Tonul bărbatului se aprinde, își revine din lovitura pe care a primit-o. Cât de mult am greșit când ți-am trimis acel video! A fost un gest idiot, mi se părea că ești cea de odinioară. Ți-am trimis fotografii cu noi, cu Alessio. Era ca și cum nu ne-am pierdut niciodată cu adevărat.

— Nicola, au trecut douăzeci de ani. Nu ne-am mai auzit de atunci. Eu am o fiică. Scuză-mă dacă insist. Eu nu sunt o prietenuță căreia să-i trimiți niște videoclipuri hard, sunt o mamă, în afară de faptul că am un mic rol instituțional.

El o întrerupe.

— Scuză-mă, nu te-am violat, nu te-am bătut, ești la fel de responsabilă de acel video ca mine. Și ca să-ți răspund la întrebare, fosta mea soție povestește despre întâmplarea

aceea râzând. Pentru ea nu e o problemă. Și nu, n-am arătat nimănui videoclipul din Tanzania. Ca pe al tău. Vorbesc despre el, pentru că tu m-ai întrebat. Ce trebuie să fac? Să jur pe copiii mei? Sunt un gentleman și nu mă umflu în pene pentru că m-am culcat cu Maria Cristina Palma. N-am nevoie. Și, dacă nu mă crezi, în fond, nu-i problema mea. Are o privire atât de feroce, încât Maria Cristina se teme că ar putea s-o bată.

— L-ai șters? Înghite în sec.

— Așa cum ți-am promis.

— Demonstrează-mi.

El aruncă mobilul pe masă.

— Uită-te singură, 2123. Haide!

Ea rămâne nemișcată.

Nicola Sarti dă carnea deoparte.

— Nu există un mod de a ți-o demonstra. Aș fi putut să-l șterg de pe telefon și să-l păstrez pe un stick, pe hard disk. Sau pe cloud. Oriunde. Iar caseta s-o îngrop într-o pădure. Din păcate trebuie să ai încredere în mine. Zâmbește perfid: Dar tu l-ai șters?

Maria Cristina tace.

— Deci?

Ea dă din cap în semn că nu.

— Și de ce?

— E o dovadă. Nu pot s-o șterg.

— Dovadă pentru ce?

Maria Cristina trebuie să înghită o minge de golf ca să răspundă.

— În cazul în care ai vrea să mă șantajezi.

E ca și cum i-ar fi înfipt un fier încins într-o coapsă. Nicola Sarti se ridică brusc și aruncă șervetul pe masă.

— La naiba, Maria Cristina... O privește mai mult dezamăgit, decât enervat.

—Tu nu te simți bine. Cu adevărat. Îmi pare rău să ți-o spun. Arată-i-l soțului tău. Eu n-am nici o problemă. Tu ai? Dacă îl vede soțul tău, ce se întâmplă?

Ea bolborosește.

— De ce faci astfel de videoclipuri?

Nicola Sarti ia telefonul și își îmbracă paltonul.

— Eu nu fac astfel de videoclipuri. S-a întâmplat de două ori. Iar atunci îmi păreai destul de entuziasmată, dă-mi voie să-ți spun. Ești sigură că nu-ți aduci aminte cum s-a născut acel videoclip? Erai o fată cu mult umor și dezinvoltă, spuneai că-ți place sexul meu și că vrei să mi-l sugi toată ziua. Își amintești, sau nu?

A ridicat vocea.

Maria Cristina se înroșește, privește în jur, apoi își apleacă privirea.

— Acum ești o femeie rea și paranoică. Când te-am regăsit în acele imagini, m-am întors în vremea aceea de libertate. Punct. Eu, spre deosebire de tine, sunt o carte deschisă. Nu te-am căutat, nu te-am bătut la cap, nu ți-am cerut nimic. Dimpotrivă, ți-am cerut scuze. Tu m-ai adus aici nu ca să mă vezi, ci doar de teamă să nu difuzez videoclipul. Dar, să știi, viața te mai poate încă uimi. O să vezi...

Nicola Sarti aruncă pe masă două bancnote de o sută de euro și, clătinând din cap, pleacă.

Maria Cristina se îndreaptă spre casă. Mâinile îi tremură pe volan. Pe scaunul pasagerului se află cutia de polistiren. În ciuda mirosului de combustibil care plutește în mașină, îl simte pe acela puternic de pește. Se oprește brusc într-o piațetă, pe marginea străzii, chiar lângă șirul de containere pentru colectare selectivă. Coboară, ia cutia, o deschide și aruncă tot conținutul la gunoiul menajer împreună cu lăptuca de mare și ce mai rămâne din gheață. Apoi se

apropie de containerul pentru plastic și vrea să arunce cutia, când vede pe fundul ei că e lipit un bon. Îl ia. E de la magazinul de pește Il Veliero din Civitavecchia, o sută șaptezeci de euro, eliberat cu o zi în urmă, la ora 17.23.

Dar nu spusese că era totul foarte proaspăt și venea direct de la Mazara del Vallo?

3.

Le-a trimis pe Irene și pe Greta la Roma cu șoferul, s-a încălțat cu o pereche de ghete de trekking și a plecat la plimbare. Vrea să ajungă până la granița de vest a proprietății, în partea cea mai sălbatică. Traversează pășunile și intră în pădure, apoi continuă spre sud, trece peste stânci și povârnișuri ca să coboare în prăpăstii de piatră, în defileuri săpate în tuf, alunecând pe coaste cenușii de noroi pe care se agață ferigi și din care rădăcinile stejarilor ies ca niște vase sanguine, și apoi tot mai jos, urmărind cursul apei, pe cărări de pietriș, printre cimitire de trunchiuri acoperite de verdele smarald al mușchiului, trecând prin râuri cu apă murdară și urât mirositoare. Umblă repede, pradă unei amorțeli abstracte, fără să se oprească, reușind din când în când să nu se gândească la Nicola Sarti. La început, degetul a protestat, dar după câțva timp durerea s-a potolit, și din ascuțită și periodică a devenit surdă și continuă. Intră într-o pădure de copaci strâmbi, înăbușiți de iederă, urcușuri și coborâșuri pe care se întinde un covor de frunze și de crengi uscate, zmeuriș, pietre ascuțite, pete de lumină și umbră, ghimpe pădureț, din nou zmeuriș și copaci înfășurați de iederă, ca și cum nu ar fi fost ea cea care se mișcă, ci o bandă de alergat i-ar aluneca sub picioare, prezentându-i peisajul cu variații infinitezimale.

Maria Cristina se oprește într-un loc îndepărtat și inaccesibil, nu e nici un semn al trecerii oamenilor pe-aici, așa era și în urmă cu o mie de ani. Se așază pe o piatră. Lasă mirosul de ciuperci și de pământ umed să-i umple nărilor și aerul rece să-i vâjâie în bronhiile inflamate de oboseală, în timp ce inima își rărește, în sfârșit, bățile.

Va putea să i se întâmple orice, dar nu acum, nu aici. Pădurea o apără. Maria Cristina privește furnicile înaintând în șir indian, păianjenii cu nenumărate picioare, lichenii argintii. Lumina pătrunde din înălțime, densă, printre bancuri de ceață, aude ciripitul unor păsări necunoscute și vântul care suflă printre ramuri.

Aici nu mai e soția lui Domenico Mascagni, mama Irenei Mascagni. Aici e doar un organism parte din natură, în sfârșit ea însăși.

Trebuie să abandoneze totul. Să se întoarcă în India și să se ascundă într-un ashram ca să-și regăsească echilibrul. Își încrucișează picioarele, își îndreaptă spatele, lasă mâinile să-i atârne din încheieturi, închide ochii, întinde gâtul înspre lumină într-o poziție perfectă pentru o revistă feminină sau una de fitness.

E regia misterioasă și glamour a supraeului freudian care o conduce chiar și atunci când, disperată într-o pădure, încearcă să se transforme într-un anahoret, și care îi aduce aminte să stea corect și să-și țină fesele strânse pentru spectatorii invizibili care asistă la desfășurarea arcului său vital. Maria Cristina e doar actrița existenței sale, în micul teatru al minții interpretează toate rolurile, sportiva, fotomodelul, sfânta, soția scriitorului, soția premierului, victima răzbnării porno, candida și plutitoarea Ofelia din mult uzitatul tablou al lui Millais. Nimic nu e autentic. Singurul adevăr este certitudinea unei nenorociri iminente. O simte pe piele, o presiune constantă sub piept, ca animalele care percep apropierea catastrofelor.

A făcut o tâmpenie minumentală la restaurant. Pe cine interpreta în fața unui Nicola Sarti uluit? Femeia autoritară, rigidă, antipatică, Margaret Thatcher din Maremma? Protagonista din *Gone Girl*? Cine știe. Rezultatul e că l-a înfuriat. Ochii îi ardeau de o furie răzbunătoare.

„O să vezi”, a spus.

Ce înseamnă asta?

Înseamnă că videoclipul e deja pe internet sau va ajunge în curând, conchide Diana Brinzaglia.

Trebuie să-l sune imediat și să-i ceară scuze. Trebuie să-i spună că nu se simțea bine, să repare înainte de a fi prea târziu. Scoate telefonul din buzunar. Nu este semnal. Se află într-un câcat de prăpastie, în plin Jurasic, poate că el a sunat-o, a înțeles că exagerase, dar a găsit telefonul închis.

În patru labe, ca un neanderthalian urmărit de un tigru cu dinți ascuțiți, urcă povârnișul accidentat, urmărind cerul, înălțimile, antenele GSM, bolta traversată de semnale telefonice, cu mobilul în mână, ca un căutător de izvoare pentru fântâni, dar nimic, nici măcar o linie.

Există un turn din pietre printre stejari și fagi, rest al unor activități vulcanice milenare, se suie pe el, agățându-se de bolovani, călcând pe arbuști spinoși, peste gropi care păreau cuiburi înguste de șerpi, se împinge în sus, mergând pe margini, și mai sus, ajutându-se de brațe, până când ajunge în vârful solid, bun pentru păsările răpitoare. Ca în *Hoinarul deasupra mării de ceață* de C.D. Friedrich, Maria Cristina se înalță deasupra mării de copaci, și iată liniuțele suficiente pentru a telefona.

Formează în grabă numărul lui Nicola Sarti, telefonul sună, o dată, de două, trei, patru ori, și apoi vocea robotului. Închide. O să vadă că l-am căutat. Se așază. Cu mâinile pe cap. Coatele pe genunchi. Sună telefonul. Răspunde.

— Alo?

— Alo, Cri.

— Luciano...

— Cri. Te-am căutat de mai multe ori. Cum a fost? Ai înregistrat?

— Da' de unde. Am greșit totul.

— În ce sens?

— I-am spus că e un șantajist. Și l-am întrebat ce vrea de la mine.

— Și el?

— S-a supărat foc.

— Deci nu e un șantajist.

— Ba da, este. Dar nu vrea să fie tratat ca atare. Nu e unul care îți cere bani sau favoruri, îi place să-și exercite puterea asupra mea. E prea inteligent și parșiv ca să-mi ceară ceva explicit, vrea să mă învăluie. A spus că sunt o persoană rea și că viața nu a încetat încă să mă învețe să trăiesc. O amenințare în toată puterea cuvântului.

— Deci ce ar putea să vrea?

— Nu știu.

— Bani?

— Nu. Nu cred. Continuă să dea de înțeleș că e plin de bani. Dar poate fi o minciună. Dacă ai ști cum se umflă în pene. E un mincinos. Am dovezile.

Îi povestește despre bonul de la Civitavecchia.

— Și la sfârșit mi-a aruncat banii pentru consumație pe masă ca unei curve și mi-a spus: O să vezi.

Luciano tace.

— Mai ești? Întreabă Maria Cristina.

— Poate vrea ceva de la soțul tău.

— Probabil.

— Ce pot să fac?

— Nimic, Luciano. El e pregătit să posteze videoclipul pe internet. Povestea asta trebuie s-o rezolv eu. O să vorbesc cu

Domenico. Ascultă, sunt într-un loc unde nu am semnal. Te sun mai târziu.

— Te rog, sună-mă.

— De acord. Te iubesc.

— Și eu.

Soarele coboară dincolo de masa întunecată a colinelor, lăsând în urma lui fâșii și pete roz, gri și violet, în timp ce Maria Cristina se întoarce acasă cu pași mari peste pășunile îngălbenite. Cu privirea drept înainte, brațele în balans și mintea învârtindu-i-se în jurul hărțuitorului ei, asemenea stridiei în jurul firului de nisip.

Nicola Sarti nu este cine vrea să te facă să crezi că este. Sau are probleme cu banii, iar videoclipul e un șantaj, sau vrea altceva. Sex?

Nu. La restaurant s-a supărat prea tare, a făcut o scenă exagerată, a aruncat banii astfel încât să o facă să se simtă vinovată, să o lege de el și să-i strângă o funie de gât. Dar nu va face public videoclipul înainte de a-i fi cerut ce vrea.

E momentul să-i spună totul lui Domenico, care va da videoclipul cui trebuie. Primul va fi Omidă.

Se oprește gâfâind, cu mâinile pe șold.

În fața ei o coastă stearpă, fără fir de iarbă, dar plină de excremente, unde supraviețuiesc numai ciulinii spinoși în stare să se apere de dinții oilor care toacă tot.

Omidă e singurul care o poate ajuta.

Dacă videoclipul ar fi pe internet, ar avea mijloacele tehnologice ca să-l blocheze, iar dacă n-ar fi, ar putea pregăti un plan de apărare, are ideile și știința pentru a prevedea impactul filmulețului asupra existenței ei, a guvernului și a Italiei întregi.

Trebuie să-i vorbească. Dar cum? Nu a avut niciodată de a face direct cu el. Mesajele lui îi sosesc prin intermediul Caterinei, celor de la comunicare sau chiar prin Domenico

însuși. Dar știe e-mailul de pe care îi confirmă alegerea hainelor pe care să le îmbrace. Acolo trebuie să-l caute, sperând că îi va răspunde.

Odată ajunsă acasă, fuge să ia laptopul, caută adresa și îi scrie.

Dragă Omidă,

Știu că nu comunicî decît prin e-mail și mesaje, dar eu am nevoie neapărat să te văd personal, în privat, cît mai repede cu putință. Am o problemă gravă pe care trebuie să ți-o împărtășesc, o problemă care poate compromite situația mea actuală, a lui Domenico și poate echilibrul politic al țării. Sunt sigură că tu ești singura persoană în stare să mă ajute în acest moment. Te rog răspunde-mi și spune-mi cum să fac ca să te întîlnesc. Mulțumesc,

Maria Cristina Palma

Speră că a reușit să-i transmită toată îngrijorarea ei și nevoia urgentă de a-l întîlni.

În vilă n-a mai rămas nimeni. Emma și Italo stau închiși în locuința lor. În camerele goale și întunecate se aude ecoul pașilor ei, iar câinii care latră îi provoacă o profundă tristețe. Vila a protejat-o întotdeauna. Dar nu și acum. Acum ar avea nevoie de cineva cu care să vorbească, de cineva care să țină la ea. Ar pleca imediat la Roma, dar trebuie să aștepte întoarcerea șoferului care a condus-o pe Irene.

Fierbe niște feniculi și îi mănîncă în picioare împreună cu un rest de pizza rămas de la cina cu ministrul. Ține tot timpul telefonul în fața ei.

Caută ceva dulce în congelator cînd aude sunînd telefonul. Cu o cutie de înghețată de fistic în mînă, se apropie de telefon.

Mariella Reitner.

Ce mai vrea și asta acum?

E obosită, terminată, cu nervii întinși la maximum, dar răspunde totuși.

— Da? Alo!

— Maria Cristina.

— Ciao, Mariella.

— Ce mai faci? Scuză-mă că te deranjez la ora asta, duminica...

— Nici o problemă. Cum ți-e spatele? Nu te-am mai întrebat...

— Mai bine, mulțumesc. Am luat antiinflamatoare și mi-a trecut durerea. Nu vreau să te deranjez. Voiam doar să-ți spun câteva lucruri pentru interviul de marți.

— Spune-mi.

— Confirmi că îl vei da?

— Da, sigur. De ce?

Jurnalista ezită o clipă, apoi spune:

— Am auzit niște zvonuri că nu mai vrei. Și că te vor retrage în ultimul moment cu o scuză oarecare.

— Zvonuri? Ce înseamnă asta?

— N-au ajuns la mine direct, ci la cineva din redacție, provenind de la stafful tău. Nu vreau să te plictisesc, dar se spune că te temi că îți voi pune întrebări indiscrete despre relația dintre soțul tău și Gilardoni.

— Nu. N-am spus niciodată așa ceva.

— Mi-am imaginat. Deci confirmi că vei veni?

— Scuză-mă, ce relație ar fi între soțul meu și Gilardoni?

— Păi, știi ce se spune... Dar eu nu o să te întreb nimic despre asta, așa cum ți-am promis. Pauză. Cel puțin dacă nu vrei tu să vorbești.

— Nu, eu nu vreau să vorbesc. Dar n-am înțeles... Există fotografii, video, nu știu, ceva care să demonstreze că au o relație?

— Nu. Doar gossip. Eu nu mă iau după așa ceva. Dacă ar exista niște dovezi fondate, e clar că lucrurile s-ar schimba,

și nu din cauza scandalului în sine, ci a consecințelor pe care le poate avea o relație extraconjugală asupra supraviețuirii guvernului. Dar nu există. Deci care e problema?

Maria Cristina își dregă vocea.

— Scuză-mă, Mariella, nu te înțeleg. Vezi, eu sunt un pic cam tare de cap, dar, dacă soțul meu m-ar înșela cu o subsecretară, ce s-ar schimba? Nu mai e în stare să-și îndeplinească atribuțiile? Nu e o relație între, ce știu eu, un profesor și o elevă. Sunt două persoane adulte și vaccinate, iar adulterul nu mi se pare un motiv suficient pentru un impeachment sau ceva asemănător. Ei pot să lucreze oricum pentru binele țării. Problema ne-ar privi doar pe mine și pe fiica mea.

— Da, e interesant ce spui. Putem să discutăm despre asta în emisiune...

— Scuză-mă, e târziu, trebuie să închid, o întrerupe. Vin, ți-am promis. Dar înțelegerea era că trebuie să vorbim despre mine, despre ce sunt, ce gândesc, nu despre bârfele care circulă pe seama oricui este cât de cât persoană publică. Spune-mi, Mariella, pentru că, dacă nu e așa, o lăsăm baltă... Trebuie să pot avea încredere în tine. Și adaugă suspinând: În cineva...

— În mine poți avea încredere, îi răspunde jurnalista.

— Te rog, nu mă trăda.

— N-am s-o fac.

VI.

Luni, 26 februarie

1.

Întinericul o învăluie ca un fluid negru pe Maria Cristina, ghemuită sub plapumă, trează încă. A dormit pe bucățele, trezindu-se brusc, de parcă ar fi fost cineva în casă, i s-a părut că aude pași pe coridor, scârțâitul unei uși care se deschide și și-a imaginat că e Nicola Sarti, venit să o pedepsească.

Aprinde veioza, ar vrea să ia un somnifer, dar nu poate, așteaptă e-mailul de la Omidă. Verifică telefonul.

Iată-l:

Dragă M.C.,

Te aștept la benzinăria Magliano dei Marsi la km. 81.6 pe A25. Opt dimineața. În fața toaletei externe pentru femei. Vino singură.

La opt? Mai sunt patru ore până atunci. Unde e benzinăria asta? O caută pe Google Maps. În Abruzzo. La mai mult de trei ore cu mașina. Aleargă în baie, se spală repede pe dinți, se machiază în grabă, dar, când trebuie să decidă cu ce să se îmbrace, se blochează. Cum ar vrea să o vadă îmbrăcată Omidă? Încearcă pantalonii și un pulover, nu, mai bine o rochie strâmtă roșu închis, în jurul gâtului, care-i ajunge până deasupra genunchilor și îi marchează talia, și o pereche de cizme negre înalte. Un șirag de perle, fără cercei.

Acum problema e mașina. Land Roverul Defender e prea vechi, rămâne doar Mercedesul șoferului. Deschide ușa camerei sale, bărbatul doarme ghemuit sub o pătură, cu capul la perete.

— Scuză-mă, Davide. Am nevoie de cheile de la mașină, șoptește din prag.

Șoferul se întoarce și o vede în penumbră. Nu reușește să înțeleagă, strânge pleoapele de parcă n-ar reuși s-o distingă prea bine.

— Unde... Unde mergem? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Merg eu singură. Tu rămâi să dormi. Avertizez paza. Folosește Defenderul ca să te întorci la Roma, controlează apa din radiator, te rog. Ia-l pe Pippo, câinele cel mic pe care-l doare o labă, și du-l la veterinar. Ne vedem acasă. Unde sunt cheile?

El îi arată geaca.

— N-am înțeles. Câinele să-l aduc înapoi aici?

— Nu. La Roma. Maria Cristina scoate legătura de chei: Mulțumesc. Dormi, că e devreme.

Și iese din cameră.

Șoferul se uită la ușa închisă, în aer a rămas parfumul femeii, bun, dulce, dar nu prea mult, ar vrea să i-l cumpere Monicăi, logodnica lui, dar nu îndrăznește să o întrebe pe doamna Mascagni ce parfum e, în plus, o fi cu siguranță foarte scump. Privirea îi cade pe pantalonii și chiloții aruncați pe scaun și pe pantofii transpirați lângă șosetele urât mirositoare și, necăjit, își lasă capul să cadă în jos.

2.

Asta da, mașină! Scaunul încălzit, din piele îi înfășoară soldurile ca într-o găoace. Maria Cristina își ține ceafa sprijinită de tetieră și brațele întinse pe volan. Bordul digital îi indică drumul pentru a ajunge la Omidă. În boxe se aud

sonatele pentru pian de Beethoven. Temperatura internă e de douăzeci și trei de grade, cea externă de nouă. Autostrada e pustie și singurul lucru la care trebuie să fie atentă sunt radarele.

Să conducă pe autostradă singură îi oferă, nu știe nici ea cum să definească asta, euforie, vitalitate, energie, se simte în mijlocul unei aventuri.

Semnalizează și depășește un lung șir de tiruri.

— Apel Caterina Gamberini, dă ea comandă vocală.

Sună îndelung, apoi se aude vocea surprinsă a asistentei.

— Maria Cristina! Ce este?

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Cât e ceasul?

— Șase patruzeci.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Domenico mi-a spus că vrei să ai o discuție cu mine.

— Acum? La ora asta?

— Nu e bine?

Caterina e nesigură.

— A, nu, categoric, dar să știi că mi-a căzut rău.

— Nu trebuia. Dar să știi că ceea ce am auzit acum câteva seri în toaletă mi-a deschis ochii. Și sunt mulțumită că te-am auzit vorbind sincer. Ai spus că sunt nepotrivită, frivolă, proastă. Te-ai fi împăcat bine cu maică-mea. Spunea că Dumnezeu mi-a dat un corp frumos, dar înăuntru a vărsat apă minerală.

— Așteaptă... Încearcă să o întrerupă Caterina.

— Lasă-mă să vorbesc. Ține cont de faptul că persoanele proaste suferă la fel ca acelea inteligente. Sau cel puțin așa cred. N-am fost prea fericită să te aud spunând așa ceva despre mine.

— Maria Cristina, te rog...

— Lasă-mă să vorbesc. Ai spus că sunt singură și nu am alți prieteni în afară de Luciano. Dar omul acela bun la

toate, cum îi spui, e persoana cea mai bună și mai leală din lume. Și nu uita că eu și cu tine ne-am petrecut ultimii doi ani împreună în fiecare zi și, în prostia mea, eram convinsă să îmi ești prietenă, în schimb, am descoperit că ți-e milă de mine. E adevărat, sunt frivolă, ador hainele elegante, bijuteriile, casele frumoase și automobilele comode. M-am născut printre oameni frivoli, care voiau să se bucure de viață și de la care n-am învățat altceva. Mai adaugă la toate astea că am citit puține cărți și sunt ignorantă.

— Te rog... geme Caterina, încercând să spună și ea ceva.

— Te-am sunat ca să-ți spun că merg la Omidă și că trebuie să anunți securitatea. Am luat Mercedesul lui Davide.

— Omidă? N-am înțeles.

— Mă duc la el, să-l întâlnesc.

— N-am înțeles.

— Mi-a dat întâlnire.

— N-am înțeles în ce sens.

— Nu mai tot spune „n-am înțeles”, Caterina. În realitate. Mă întâlnesc cu el.

— Adică îl poți atinge?

— Da, dacă se lasă atins.

— Și ce faceți?

— Vorbim.

— Unde?

— Nu pot să-ți spun. A, vreau să te mai rog să treci pe la atelierul Ameliannei și să-mi iei ținuta pentru interviu. Apoi cumpără niște pâinițe pentru Irene de la rotiseria siciliană din piața Giuochi Delfici. Și vezi dacă Davide a dus câinele la veterinar.

— Bine.

— Mulțumesc. A, încă ceva, în toaletă ai spus și că eu știu, dar nu aș admite asta niciodată, că soțul meu are aventuri. Dar eu chiar nu știu. Tu care, în schimb, știi, are?

- Ce?
- Aventuri. Nu-mi spune minciuni.
- Nu... Nu știi... Jur... Jur pe... se bâlbâie asistenta.
- Nu jura, te rog. Ciao.

Banda neagră a autostrăzii continuă să urce Apeninii, trecând peste dealuri aride, văi pietroase și munți golași, alunecând peste lungile arcuri ale viaductelor pustii. Ochelarii negri o apără pe Maria Cristina de soarele care se înalță tulbure printre coline. Mai sus, în umbră încă, se văd munții cu urme de zăpadă.

Imediat ce a terminat de vorbit cu Caterina a sunat-o prompt Domenico, nu i-a răspuns, dar i-a trimis un mesaj vocal, informându-l că merge la Omidă ca să pregătească interviul de a doua zi și, imediat cum termină, se întoarce la Roma. La radio, Bryan Ferry cântă *More Than This*. Maria Cristina dă mai tare, și vechiul cântec al lui Roxy Music îi sparge armura ca un proiectil și se sfarmă în așchii de viață: deplasările în autobuz cu echipa de atletism, petrecerile din penthouse cu Alessio, defilările de la Paris pentru Valentino, călătoriile cu avionul la New York cu căștile de walkman pe urechi.

More Than This.

Mai mult de atât. Trebuie să găsească puterea de a se schimba și a rezista la lovituri, pentru ca viața să devină mai ușoară. Vânătăile n-au omorât niciodată pe nimeni.

3.

Maria Cristina oprește automobilul pe esplanada benzinăriei. Se uită în oglindă, se rujează și își împrăștează fardul, își pune căciula de lână și ochelarii negri și iese din scrinul ei încălzit. Afară bate un vânt polar, își ia geaca din puf și vrea să o îmbrace, când o rafală i-o

smulge din mână și o ridică în aer. Se repede să o prindă, dar geaca, asemenea unei fantome obraznice, se rostogolește pe asfalt. Cu un salt demn de un ogar, Maria Cristina întinde piciorul și îl pune deasupra gecii, lipind-o de pământ, se apleacă s-o ia, în timp ce aproape de ea explodează un claxon puternic ca al unui vaporas. Maria Cristina scoate un țipăt, în spatele ei se află botul uriaș al unui tir roșu ca focul, în interiorul lui, un camionagiu cu părul lung și blond strânge pumnul ca un fotbalist care tocmai a dat un gol, trece pe lângă ea și coboară geamul.

— Oho! Ești din patrimoniul UNESCO!

Maria Cristina îi face cu ochiul.

— Mulțumesc, draguțule.

Șoferul îi răspunde cu o altă bubuitură și, trăgând după el remorca pe spatele căreia e lipită o imagine cu Totti, își reia drumul pe autostradă.

Soția premierului, cu un zâmbet ascuns sub buzele strânse, sperând că Omidă a văzut scena, intră în bar. Înăuntru nu e nimeni, dacă-l excludem pe barmanul uscățiv, cu bărbuță, care se uită în telefon, lângă casă. Vitrina cu sendvișuri e aproape goală, mai sunt câteva bucăți uscate de pizza margherita și un sendviș ca un pantof căscat pe o mozzarella veche. Pe ecranul televizorului de deasupra măsuțelor își zărește pentru o clipă soțul, care vorbește de la o tribună. Comandă un cappuccino cu cafea de orz și soia și o brișă din făină integrală. Barmanul o fixează, ea își apleacă fruntea în timp ce învârte lingurița în cană. Maria Cristina merge la toaleta din spatele pompelor de benzină. Face pipi tremurând de frig. Trece prin fața oglinzii, evitând să se privească.

Cuvântul anxietate nu descrie exact ceea ce simte Maria Cristina. E o neliniște, o nevoie urgentă de a se confesa și de a auzi o judecată obiectivă, care să poată da un sens poveștii ăsteia.

Inima îi bate cu putere, în timp ce continuă să se învârtă cu un aer suspect în fața ușii de la toaleta doamnelor. Unde e Omidă? După ce o să-l recunoască? Are senzația că cineva o spionează de departe. Dar, în afară de câteva mașini care trec cu viteză pe autostradă și de omul de la benzinărie, închis în cabina lui lângă un calorifer, nu vede pe nimeni.

Ca într-un film de spionaj, primește un semnal. Mesajul e de la un număr necunoscut.

Înconjoar
ă barul.
În
parcarea
din spate
o să vezi
o rulotă.
Ușa e
deschisă.
Intră.

Pierzând orice urmă de precauție, Maria Cristina aleargă în spatele benzinăriei și, lângă un rond de flori înghețat, vede o rulotă lungă de un maro scorojit, cu o inscripție albă pe lateral, Malibu 490; la geamuri sunt perdelețe în carouri negre și verzi, parbrizul e fumuriu. Motorul e pornit, și țeava de eșapament sculpă un nor de fum alb. În câțiva pași, Maria Cristina trece de bordura de ciment a parării, deschide ușa rulotei și intră. Nici n-o închide bine, că mai mulți câini sar pe ea, lătrând și dând din coadă. Sunt vreo șase-șapte, de diferite culori, rase și religii, mulți bătrâni, o pereche de mopși cubici, cu mustăți albe sunt îmbrăcați cu paltonașe ecosez cu guler de blană, un cocker de culoarea mierii, cu urechile atârând ca niște cârpe murdare, un pechinez cu guler de protecție în jurul gâtului și un rottweiler enorm, așezat pe divan, cu ochii opaci ca niște

boabe de struguri albi și vârful nasului chel. Cel mai vesel e un dalmățian gras și fără o labă.

Maria Cristina încearcă să-i calmeze, mângâindu-i.

— Cuminiți... Cuminiți... Stați cuminiți.

În afară de animale, pare să nu mai fie nimeni. Un perete despărțitor închide zona șoferului. De cealaltă parte, în fundul rulotei, se află un pat matrimonial desfăcut. Pe un blat lung, trei monitoare, un computer, fire electrice, o cutie plină de telefoane mobile, boxe și un terariu iluminat în roșu, în care un șarpe e înfășurat în jurul unei ramuri.

Maria Cristina controlează în baie, nimic, se apropie de ușa de la cabină, încearcă să o deschidă, închisă.

— Nu-i nimeni? Întreabă cu voce tare, în timp ce rulota începe să se miște. Caută ceva de care să se prindă, în timp ce câinii, ca prin miracol, tac.

E o cursă.

Se repede la ușă, prinde clanța. Blocată. Se întoarce înapoi, ținându-se de mobile, e o telecameră în tavan, își mișcă brațele ca să fie văzută.

— Oprește-te! Oprește-te! Unde mergem?

Câinii încep din nou să latre. Rottweilerul de pe divan începe să urle. Pechinezul pe jumătate afon scâncește lung.

Rulota prinde viteză, podeaua și tot restul vibrează și scârțâie, farfuriile sună, izbindu-se una de alta. Printre perdelețe și geamuri zgâriate, Maria Cristina vede că pleacă din parcare și intră pe autostradă.

— Voi, gata! spune o voce masculină amplificată. Câinii se supun. Aici vorbește Omidă.

Soția premierului își întoarce capul tremurând, vocea vine de la un difuzor așezat pe blat.

— Așază-te. Te duc într-un loc sigur.

Dar ea rămâne în picioare, cu inima care îi bate năprasnic, sprijinindu-se de cei doi pereți și trăgând cu putere aer în piept.

— Ai înțeles? Întreabă Omidă. Te aud dacă vorbești.

Maria Cristina dă din cap în semn că da.

— Bine.

— Îmi pare rău că te-ai speriat...

— Nu-i nimic.

— În dulăpiorul din bucătărie sunt biscuiți cu ghimbir făcuți de mine însumi. Dar să fii atentă la câini, le plac la nebunie.

— Nu, mulțumesc. De abia am luat micul-dejun.

— Atunci muzică.

Se aude *Sophisticated Lady*, cântat de o voce jazz feminină. Să fie un dram de ironie în alegerea melodiei? se întreabă soția premierului, căutând un loc să se așeze, dar toate pernele sunt ocupate de câte un câine care se uită la ea, și atunci se așază pe marginea divanului, lângă rottweiler. Pechinezul cu gulerul de protecție îi sare în poală și începe să-i lingă mâinile.

Rulota, în ciuda numărului mare de cărți, CD-uri, VSH-uri, aparate electronice demodate, înghesuite în fiecare gaură disponibilă, e destul de ordonat, dar totul, pernele, perdelele, e acoperit de păr și se simte miros de câine și de bobite. Maria Cristina dă la o parte perdelele de la geam încercând să înțeleagă unde o duce. După câțiva kilometri, vehiculul iese de pe autostradă și o ia pe o șosea paralelă cu aceasta. Se văd fabrici, ateliere, parcuri, cimitire de mașini, angroșiști de faianță, depozite de mobilă și de obiecte sanitare. Continuă pe un drum mai sinuos, în pantă, printre copaci. După câteva minute, rulota încetinește. Se aude zgomotul semnalizatorului. Se opresc.

Câinii se trezesc, se ridică, se înghesuie în fața ușii dând din coadă.

Prin geam, Maria Cristina vede un bărbat cu o cască neagră de motociclist deschizând lacătul de la o poartă, iar frica ținută în frâu în timpul drumului explodează, și mintea

îi oferă ipoteze inedite și terorizante. E-mailul în care îi cerea să vină singură. Ușile blocate. Vocea din difuzor. Casca. Dar dacă nu e Omidă? Ar putea fi un dement, un serial killer. Nicola Sarti. O răpire. Brigăzile Roșii. Aldo Moro.

Scoate telefonul. Fără semnal.

Proasto, tu i-ai scris lui Omidă, pe e-mailul lui, n-o lua razna, intervine Diana Brinzaglia, dar nici măcar fosta ei colegă de școală n-o poate liniști.

Încearcă să ridice geamul fără să reușească. Se repede la chiuvetă, pe care se află un suport de lemn cu mai multe cuțite, în timp ce rulota își continuă drumul dincolo de poartă, și câinii încep să schelălăie. Motorul se stinge. Maria Cristina e fricoasă din fire, noaptea închide obloanele și pune alarma, camioneta carabinierilor în fața casei îi dă siguranță, acum însă simte ceva diferit, o paralizie a gândirii, o rigor mortis i-a pus stăpânire pe trup și i se pare că l-a părăsit și că plutește ca un spirit în rulotă fără să poată ieși. Mângâie în mod mecanic dalmațianul, singurul care a rămas lângă ea.

Ușa se deschide spre albastrul cerului, și câinii țâșnesc afară lătrând.

Maria Cristina apucă un cuțit, în timp ce bărbatul cu cască intră și îi face cu mâna un semn de salut. Oricine ar fi, e slab de tot, îmbrăcat cu o cămașă de flanelă de culoarea grafitului, cu guler coreean sub geaca neagră și scurtă și pantaloni în dungi, prinși cu o curea Gucci. În picioare are pantofi de sport negri, fără șireturi și cu talpă groasă. Dacă este Omidă, nu are nimic de a face cu grăsunul cu tricou ZZ Top din fotografia de pe internet.

— Nu te apropia. Maria Cristina întinde cuțitul spre el: Demonstrează-mi cine ești.

— Amelianna mi-a scris că pentru interviul de mâine te-ai hotărât să porți pantaloni negri cu talia înaltă și un pulover gri fără mâneci, cu guler rulat, spune bărbatul, ridicând

măinile. Aprob, e o eleganță corectă. A, să nu uit, îmi place părul.

Este Omidă, numai el știe lucrurile astea. Maria Cristina pune cuțitul jos și își dă seama că nu a respirat de când a intrat el înăuntru.

— O, Doamne, ce spaimă! Mă bucur să te cunosc. Își flutură părul. Chiar îți place?

— Da. Foarte anii '90. Te-ai tuns fără să-mi comunici, mă rog... Îmi cer scuze că mă prezint așa, dar identitatea mea trebuie să rămână ascunsă. Îi întinde mâna, și Maria Cristina i-o strânge, încercând să prindă ceva din chip prin viziera întunecată.

— Aici suntem în siguranță. Omidă se așază în fața ei. Copacii din jur ne ascund de sateliți. Nu putem fi interceptați, rulota e o cușcă a lui Faraday, iar câinii ne apără. Acum spune-mi totul.

Maria Cristina își trece mâinile pe față. Are nevoie de puțin timp ca să găsească tonul potrivit.

Pornește de la seara la club și de la întâlnirea cu Nicola Sarti, trece la cea aparent întâmplătoare din ziua următoare, la mesaje, la fotografiile lui Alessio, la video și ajunge la prânzul de ieri și la încurcătura pe care a provocat-o.

— Și am găsit bonul de la un magazin de pește din Civitavecchia, nu de la Mazara del Vallo. Iar acum sunt aici, la tine, ca să înțeleg dacă trebuie să-l consider pe Nicola Sarti o amenințare.

— Îl cunosc pe Nicola Sarti.

— Serios?

— Acum un an a participat la un simpozion al tinerilor antreprenori organizat de Consiliul de Miniștri. A ținut o lecție despre arta de a se inspira fără a copia. E totul pe internet.

— Habar n-aveam. Și cum ți s-a părut?

— Unul care știe ce vrea și care ține să arate cât succes are în viață. În timpul lecției repeta încontinuu cuvântul „entuziasm”. Tace din nou, își masează gâtul și spune: Trebuie să văd însă videoclipul.

— Care videoclip?

— Al tău.

Maria Cristina se întoarce să privească pe fereastră cerul care se înnorează.

— Trebuie?

— Da, ca să pot să-și dau un răspuns, trebuie să-l văd.

— Adevărul e că mă simt stânjenită, spune Maria Cristina aproape în șoaptă.

— Îmi imaginez, dar poți fi liniștită, sunt asexual. Nu mă excit absolut deloc la vederea unei împerecheri umane.

— A! Maria Cristina scoate telefonul, găsește videoclipul și i-l dă. Uite-l.

Omidă îl duce cu amândouă mâinile în fața vizierei.

— Nu, așa nu văd nimic. Trebuie să-mi scot casca. Îl văd în dormitor, dacă nu te superi. Cât durează?

— Treizeci și opt de minute.

— Oho!

— Știu. E infinit. Poți să sari din când în când. Dar, scuză-mă, trebuie să te uiți în fața mea. Nu am încredere. Ai putea să-l copiezi.

— Înțeleg problema.

Omidă se întoarce cu spatele, își ridică viziera și pornește videoclipul.

L-a văzut tot. Au fost cele mai extenuante treizeci și opt de minute din toată viața Mariei Cristina, care, știindu-l pe de rost, a anticipat fiecare geamăt, fiecare cuvânt, într-o stânjeneală care încetul cu încetul s-a transformat în plictiseală. Iar când, în sfârșit, slavă Domnului, Nicola Sarti

termină invocând numele Domnului, i-a scăpat un suspin de ușurare.

Omidă își coboară viziera, se întoarce și îi dă telefonul.

— Deci? Întreabă nerăbdătoare. Ce spui?

Ce mult ar vrea să-i vadă fața lui Darth Vader ăla!

Omidă își dreg glasul.

— Într-adevăr un pic cam lung și un pic întunecat. Încadrarea nu e bună. Iar calitatea e cea din vremea aia, categoric proastă. Sunt câteva momente mărețe, dar în general e destul de monoton.

Maria Cristina se înroșește.

— Nu te-am întrebat dacă ți-a plăcut. Voiam să știu, dacă în cazul în care îl postează, putem să-l blocăm? Și mai ales, ai priceput de ce mi l-a trimis?

— Să-l blocăm, nu cred. Va exista întotdeauna un gap între postarea pe internet și intervenția organelor de securitate informatică, iar între timp videoclipul se va reproduce ca un virus într-o manieră incontrollabilă. E o bombă atomică. N-am văzut niciodată un video hard, furat unei celebrități, mai lung și mai detaliat decât acesta. În plus, fiind vorba despre soția premierului italian, precum și de cea mai frumoasă femeie din lume, nu uita că ai mai mulți followeri decât Selena Gomez, deci are potențialități de global screening practic nelimitate. Omidă se înfierbântă în timp ce explică. Vorbim despre miliarde de vizualizări într-o zi. Explodează.

Un zâmbet ironic apare pe buzele Mariei Cristina.

— Mulțumesc, ce bucurie...

— Filmul arată doi adulți într-un raport sexual consimțit. N-a fost vorba despre un viol, nici nu dă impresia unui raport impus. Nu ești legată, încătușată, nu se simte o amenințare. Omidă face o pauză. Uite, pare că vă distrați. Evident, dacă l-ar posta fără consimțământul tău, am avea de a face cu un caz penal.

Ea îi face semn cu mâna să se oprească.

— Stai, așteaptă o clipă, se vede că am băut și ar fi putut să-mi dea drogul violului...

— Nu. Drogul violului te sedeează, te face aproape inconștient, devii un soi de sac de cartofi. Tu nu dai impresia că ai fi drogată. Da, poate puțin beată, dar acționezi spontan, fără nici o constrângere. De altfel, pe-atunci, nu era răspândit drogul acela. Spune-mi ceva, orgasmul tău e real? o întreabă pe tonul cu care în farmacie ți se cere cardul de sănătate.

Se uită la el șocată.

— Ești serios?

Din cauza căștii ăleia de scafandru, nu reușește să înțeleagă dacă Omidă se distrează sau nu pe socoteala ei.

Înainte de a-i răspunde, Maria Cristina înghite în sec.

— Da. Cred că da. Revăzându-l, aș zice că da.

— Într-adevăr, nu pare fals. Și despre asta își va pune lumea întrebări, încercând să înțeleagă dacă e adevărat sau simulat.

— Lumea n-o să se întrebe, pentru că n-o să-l vadă.

— Da, sigur. Era doar un gând.

Maria Cristina începe să se înfurie, roșeața care i-a aprins obraji se întinde spre urechi.

— Nu făceam un film porno. Făcea pur și simplu sex cu un tip cu care eram de o săptămână.

— În fața unui obiectiv. Se simte intenția amândurora de a-l face. Când, la început, îi faci o felație și arunci o privire spre cameră, să-i spunem... – Pentru prima oară Omidă nu-și găsește cuvintele. – Concupiscentă. Există o serie de momente și poziții de porno profesional, mai mult decât de unul de amatori. Sarti, într-un anumit sens, e inovator pentru vremea aceea, în urmă cu douăzeci de ani aveau mare succes filmele porno cu un subiect. Aici însă aveam

inițierea unei debutante care oscilează între rușine și nerușinare.

Maria Cristina încearcă să rămână calmă.

— Dar tu, scuză-mă, nu erai asexual?

— Ba da. Dar pornografia e un indicator foarte precis al schimbărilor sociale. Asta mă interesează. Aș defini videoclipul tău un casting.

— Vrei să spui că pentru el nu era prima oară.

Omidă ridică din umeri.

— Nu știu. Videoclipul a fost făcut în maniera primelor apariții ale lui Rocco Siffredi²⁰, când lipsea încă unghiul subiectiv care, după cum probabil știi, a întors pe dos sintaxa...

Maria Cristina sare în picioare.

— Ajunge, ce naiba! Glumim? N-am venit aici ca să aud cum acest video intră în istoria filmului porno. Vreau doar să înțeleg dacă trebuie să fiu îngrijorată. Asta trebuie să-mi spui. Nimic altceva.

Dalmațianul cu trei picioare intră gâfâind și, dând din coadă, se freacă de stăpân, care-l scarpină pe cap.

— Fii cuminte, Simba. Cuminte... Apoi se întoarce spre Maria Cristina: Nicola Sarti, din ceea ce povestești, nu ți-a cerut nimic. Dacă ar fi vrut ceva, ar fi găsit maniera de a te face să înțelegi. Simba, dornic de alte mângâieri, întinde gâtul să fie scărpinat sub bărbie. Eu cred că a folosit videoclipul ca o momeală. Și chiar a funcționat, l-ai căutat și te-ai întâlnit cu el.

Maria Cristina se așază din nou.

— Știi. N-am reușit să-mi gestionez anxietatea. Dar ce vrea?

²⁰ Cel mai cunoscut actor italian de filme porno.

— Aș zice o relație sexuală. Dacă ar fi căutat una sentimentală, ar fi insistat pe prietenia cu fratele tău. Videoclipul e gestul unuia care vrea să sară peste etape.

— Dar sunt căsătorită.

— El nu crede că este un obstacol. Întrebarea despre guvern care îi pasionează cel mai mult pe italieni e dacă soții Mascagni se iubesc cu adevărat sau dacă e doar teatru. Șaptezeci și opt la sută din italieni cred că soțul tău are o amantă, dar numai șaptesprezece la sută că tu ai un amant. Te consideră fidelă și încornorată.

— O, ce frumos, mai rău nu se poate. S-ar putea ca Domenico să aibă o amantă, dar scuză-mă... Maria Cristina clatină din cap: Cum poate fi teatru? Am făcut un copil cu el. Suntem împreună de zece ani. E o nebulie.

— Lumea miroase, simte un spațiu de netrecut între voi. Vă țineți de mână, dar limbajul corpului spune că există o situație neplăcută.

Maria Cristina își întinde gâtul gânditoare.

— După părerea ta, Nicola Sarti l-a arătat cuiva?

— Poate, dar cu siguranță nu l-a postat pe internet, aș fi știut. Ce ar câștiga? Te-a văzut singură, disponibilă și s-a gândit că ar putea avea o șansă. Ce poate fi mai ambițios pentru un tombeur de femmes decât să se culce cu soția unui premier, care, în plus, e una dintre cele mai frumoase femei din lume? Mai pune la asta și curiozitatea de a înțelege acum, când ai ajuns o milf, cum ești la pat... Nu, nu va face nimic, dacă tu îl lași în pace. Aș zice că poți să stai liniștită.

Maria Cristina își pune coatele pe masă.

— Dacă-aș reuși... Am devenit paranoică, nu mai dorm, îmi imaginez că există un complot mai mare, un obiectiv mai semnificativ decât să se culce cu o mamă atrăgătoare din punct de vedere sexual.

Omidă scoate din dulăpior un borcan în care sunt biscuiți.

— Problema e că tu ești o marmotă-santinelă. Pune borcanul pe masă. Marmotele trăiesc în grup și se ascund în galerii imediat cum simt un pericol. Santinelele au sarcina de a fluiera când se apropie un pericol. Rămâne un mister cum sunt alese, dar zoologii au descoperit că sunt niște indivizi mai vigilenți, care au în sânge un nivel mai înalt de cortizol, hormonul stresului. Imediat cum percep o schimbare, cea mai mică variație a terenului, dau alarma. Exemplarele astea dorm mai puțin și drept urmare trăiesc mai puțin, dar sunt necesare pentru supraviețuirea grupului. În specia umană se întâmplă mai mult sau mai puțin același lucru. Un mic procent din populație își petrece viața privind orizontul. Indivizi înclinați din punct de vedere genetic să nu accepte adevărul impus de sus. În căutarea pericolului ascuns și a complotului, elaborează o antinarațiune care îi face să se îndoiască de orice eveniment care pentru alții funcționează ca o legătură colectivă. Se îndoiesc de oricine are putere asupra existenței lor și de veridicitatea faptelor deja general acceptate. Deci pământul e plat, debarcarea pe Lună n-a avut loc, extraterestrii au făcut să se prăbușească Turnurile Gemene, vaccinurile îi transformă pe copii în roboți și așa mai departe. Dar paranoicii au un rol fundamental, să țină trează populația, fără ei am fi neajutorați în fața pericolului. Sunt nebunii care nu cred în calul troian și își asumă sarcina de a alerta furnicile muncitoare ocupate să execute ordinele. Iar tu, la fel ca mine, ești o marmotă-santinelă.

Maria Cristina arată spre cască.

— De aceea nu ți-o scoți? Te temi de undele magnetice care o să-ți ardă creierul?

— Nu. Încerc să rămân anonim. Ca să-ți arăt fața, ar trebui să fiu sigur de fidelitatea ta.

Maria Cristina deschide borcanul, ia un biscuit și mușcă din el.

— Eu însă ți-am arătat videoclipul meu, ar trebui să ai încredere.

— O să am încredere, dacă tu o să ai încredere. Coboară și mai mult vocea, înăbușită deja de cască. În timp ce priveam videoclipul, am înțeles. Întinde mâinile și le prinde pe cele ale Mariei Cristina. Ascultă-mă. Soțul tău va pierde următoarele alegeri. Se străduiește să caute alianțe, Sanvoisin, Imbelloni, niște nenorociți cumpărați pentru un pumn de voturi, dar dreapta a câștigat deja. Există doar un mod, în teorie, ca să mai poată câștiga, iar acela ești tu.

Maria Cristina chicotește, trăgându-și mâinile.

— Doar nu crezi că interviul meu poate schimba soarta guvernului?

— Interviul nu. Dar videoclipul, da.

— În ce sens?

— Ascultă-mă.

Omidă se așază lângă ea, îi prinde din nou mâna, casca e la câțiva centimetri. Maria Cristina se lipește de spătarul de burete al banchetei, iar prin vizieră întrezărește profilul unui nas drept și subțire.

— Dacă facem public videoclipul tău la momentul potrivit, cu două săptămâni înainte de alegeri, am câștigat. Pot să-ți dau în scris.

Cuvintele managerului media o izbesc cu violență, ca și cum i-ar fi dat o palmă zdravănă. I se pare că rulota aceea mizerabilă se clatină, dar rămâne impasibilă.

Omidă s-a aprins.

— Știu, ți se pare o nebunie, dar nu e. Videoclipul tău e furtuna mediatică perfectă. Nimeni nu-l va putea ignora. Tu ai al treilea secret de la Fatima în telefonul acela, acolo este un meteorit în stare să mute axul terestru, să repună în joc greutatea și valori, să facă să fie uitate intențiile ipocrite,

programele șubrede, minciunile electorale, acolo este Adevărul. Nu uita că adevărul trupului, gol, expus, fără pudoare, câștigă întotdeauna în fața minciunilor. Arată spre telefon: Efectele difuzării ar fi atât de năucitoare, că nu îndrăznesc să mi le imaginez.

Maria Cristina ia telefonul și îl apasă pe piept. Trebuie să se ridice, dar i se pare că are picioarele prinse în ciment și că o sută de mii de furnici le străbat.

— Greșelile comise de soțul tău ar fi uitate cât ai zice pește. Efectul ar fi global, viteza hipersonică, în șase ore ar acoperi tot globul, obținând mai multe vizualizări decât oricare alt video produs vreodată de o ființă umană, trimițând la dracu' orice regulă și orice strategie de comunicare, orice campanie electorală. Buuum! Omidă sare în picioare ca un profet străfulgerat de o viziune. Raza de lumină care intră pe hublou, atât de încărcată de praf, încât e aproape palpabilă, îl învâluie într-o aureolă mistică: Pe Dumnezeu meu, Maria Cristina, îți imaginezi... Toți rivalii sunt anihilați și tu apari ca o victimă sacrificială. Tu, madonă de o infinită frumusețe, soție tăcută, mamă grijulie, violată și șantajată de diavol, expusă public în intimitatea ei ca o sfântă martiră. Dragostea te-ar copleși, vindecând toate rănilor. Am avea tot electoratul feminin de partea noastră și apoi ni s-ar uni tot poporul LGBTQ și, în sfârșit, ultimii bărbații torturați de vină și de dorință. Am câștigat.

Maria Cristina zâmbește. Dă din cap îngăduitoare: clar, adevărat, cum să nu, sigur.

— N-ar mai vota pentru un partid, ci pentru a-ți restitui ceea ce ți s-a luat cu forța, pentru a-ți demonstra iubirea lor. Omidă întinde brațele. N-ar mai vota o ideologie mucegăită din secolul XX, un program reciclat, o reducere a taxelor, deschiderea unei ferestruici într-un WC, dispariția accizelor. Ar vota pentru dragoste.

Cu un salt de atletă, mai bine zis ca atunci când sărea la Helsinki, Maria Cristina întinde un picior, apoi pe celălalt și iese din rulota ororilor.

— Nu. Stai! Nu înțelegi.

Omidă ridică mâna și vrea să o pornească în urmărirea ei, dar, din cauza căștii, se lovește în plin de marginea dulapului și cade, făcând să tremure toată coșmelia. Se ridică buimac, se împiedică și se rostogolește afară.

— Ascultă-mă! Te rog! Tu ești următorul prim-ministru. Ești prima femeie președintă a consiliului de miniștri. Fă-o pentru femei!... strigă în urma ei.

Iar dacă marea nu poate fi oprită de o stâncă după cum spunea uriașul cantautor Lucio Battisti, cum ar putea o omidă să oprească o gazelă? Iat-o pe eroina noastră străbătând în fugă câmpul acoperit de ierburi, cu câinii care aleargă în jurul ei, lătrând.

— Așteaptă! Uită-te la mine! Maria Cristina, uită-te la mine! strigă social managerul.

Iar ea, fără să se oprească, își întoarce capul o clipă, suficient cât să-l vadă, în mijlocul pajiștii, în genunchi, aplecat spre pământ, fără cască, cu chipul de-acum prea departe. Cu capul în jos, Maria Cristina se îndreaptă spre poartă, intră pe stradă și continuă să alerge. Puterea nu-i lipsește.

Strada se pierde printre pădurile cenușii de conifere. Maria Cristina nu mai aleargă, merge cu pași iuți, ținându-și mâinile în șold. Vede sub ea, la câțiva kilometri distanță, autostrada ca un tac de biliard așezat pe valea opacă. Cum o să ajungă să-și ia mașina de la benzinărie? Pe mobil îi apare o liniuță de semnal. Se oprește. Nu știe pe cine să sune. Pe șofer, pe Caterina, postul de carabinieri din satul vecin? De cât timp ar avea nevoie Luciano ca să ajungă

până aici? Două, trei ore. O să se ascundă undeva și o să aștepte.

Sună, dar omul bun la toate nu răspunde. Sună din nou. Insistă. Și, în sfârșit, aude:

— Da, Cri.

— Luciano! Slavă Domnului! Trebuie să vii să mă iei. Sunt aproape de... Nu știu. Imediat cum reușesc, îți trimit poziția. Lângă Avezzano, în Abruzzo, pe acolo. Grăbește-te. Lăsa totul.

— Cri, nu pot... spune el cu o voce slăbită. Am avut o problemă.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu mare lucru. Dar nu pot veni.

— Unde ești?

— În spital.

Mariei Cristina îi tremură vocea:

— În spital? De ce?

— Am ceva la inimă. Mă operează azi. Dar nu-i nimic grav.

— Cum nu-i nimic grav?

— Stai liniștită, Cri. Medicul spune că va fi bine.

— Ești singur?

— Da.

— Și soția ta?

— Nu-i aici.

— Dar când vine?

— Nu vine. Stai liniștită. Chiar stai liniștită.

— Trimite-mi locația. Îmi recuperez mașina și vin la tine.

— Nu. Nu-i nevoie, se grăbește el să spună fără prea multă convingere.

— Nu discutăm. Trimite-mi locația. Maria Cristina închide telefonul și începe din nou să fugă.

Se aude un zgomot în spatele ei, Maria Cristina se întoarce, și din curbă apare un camion care transportă

lemn. Începe să dea din mâini în mijlocul străzii. Opriți-vă!
E o urgență!

— Acum ascult *Lolita* de Nabokov, care însă scria în engleză, povestește camionagiul. Cu rușii, ăia importanți, am terminat, îmi rămâne Bulgakov, dar *Maestrul și Margareta* m-a dezamăgit un pic. Toți spun că e o capodoperă, dar mie nu mi se pare.

— Rușii... Dostoievski... spune Maria Cristina, fixând strada, cu mâna strânsă pe mânerul ușii. Cuvintele camionagiului, cu un puternic accent din sud, îi plutesc în ureche. Cel puțin e amabil, s-a oferit să o ducă până la benzinărie, făcând un ocol de douăzeci de kilometri. Și, mare minune, n-a recunoscut-o, deși și-a uitat ochelarii de soare în rulota nebunului. O fi vreun extraterestru pasionat de literatura terestră. Are o față ce pare asamblată, un colaj de ochi, nas, gură și bărbie, care nu-i conferă nici un semn distinctiv. Nici puloverul subțire, pe lângă gât, bleumarin, de sub care se vede gulerul unei cămăși albastre, nu ajută la a-l caracteriza.

Camionagiul trage de volan și trece de cabina de plată pe banda rezervată abonamentelor.

— Ce părere aveți despre Conrad?

Maria Cristina trage aer în piept.

— Foarte bun.

— Era polonez. Și scria în engleză. La fel ca Nabokov.

— Două fenomene, răspunde Maria Cristina cu fărâma de creier pe care o mai ține încă ancorată în prezent.

— Amândoi slavi. Slavii învață mai ușor alte limbi. Cei din Est sunt talentați la limbi străine, negrii la dans, brazilienii la fotbal. Cel puțin așa se spune. Locuri comune, dar uneori adevărate.

— Exact, conchide ea.

Spitalul unde e internat Luciano se află lângă Pomezia, în partea de sud a litoralului din Lazio. Clinica Santa Patrizia. După pozele de pe internet pare un loc frumos. Cum a ajuns acolo? Poate din cauza legăturilor lui cu mănăstirile de călugărițe și cu doamnele în vârstă care au de reparat casa de vacanță.

— Vă deranjează dacă pun din nou *Lolita*? Camionagiul o privește. Mai avem vreo zece kilometri.

— Nici o problemă.

Camionagiul deschide radioul auto, și o voce calmă și profundă umple cabina.

„În relațiile mele igienice cu femeile eram practic, ironic, repezit. Când frecventam universitatea, la Londra și la Paris, mă mulțumeam cu cele plătite. Studiile mele...”

Maria Cristina verifică pe telefon traseul. Dacă nu e trafic, poate ajunge la clinică în două ore.

Camionul se oprește în parcare.

— Am ajuns, spune șoferul.

— Sunteți foarte amabil. Vă mulțumesc tare mult. M-ați salvat.

Bărbatul strânge pumnii.

— Sper din tot sufletul ca prietenul dumneavoastră să treacă cu bine peste necaz.

— Să sperăm, spune ea, renunțând să-i dea o sărutare.

El se uită la ea, ridicând sprâncenele.

— Dar dumneavoastră, scuzați-mă, îmi aduceți aminte de cineva...

Maria Cristina zâmbește, dând din cap în semn că da. Dar cum să-i explice de ce soția premierului era singură lângă pădure?

— Nu sunteți cumva verișoara lui Maurizio Tonini, care e vulcanizator la Portonaccio? Femeia aia frumoasă, Tamara, care lucrează la Consiliul regional?

Minunat!

— Nu. Nu sunt eu. O bate gândul să-i dea niște bani, dar nu, s-ar putea simți jignit, își face curaj. Pot să vă sărut?

Trăsăturile camionagiului se recompun într-un chip simpatic și prietenos.

— Sigur.

Nu una. Două sărutări răsună pe obraji.

— Mult noroc. Dumneavoastră și prietenului dumneavoastră, îi urează necunoscutul, atingându-și cu vârful degetelor fața.

— Să fie, spune Maria Cristina, coborând din camion.

3.

Direcția Clinica Santa Patrizia. Navigatorul de bord arată cu ceva mai mult de o jumătate de oră, dar e o coloană care nu se mai sfârșește. Soarele și-a început coborârea pe un cer fără nori, numai câțiva foarte albi și pufoși stau înghesuiți la orizont.

Maria Cristina conduce disciplinată pe prima bandă, cu gândurile împărțite între mintea nebună a lui Omidă și inima bolnavă a lui Luciano.

O sună Irene.

— Iubito.

— Mami.

— Ai terminat orele?

— Da. Merg acasă. Tu unde ești?

— Merg la unchiul Luciano. E în spital. Are o problemă la inimă.

— Se simte rău?

— Da.

— E pe moarte?

— Nu. Ce spui? Nu, categoric nu!

— Sărăcuțul. Îmi pare foarte rău. Pot să vin să-l văd?

— Astăzi nu. În zilele următoare te duc.

— OK. Când vii acasă?

— Imediat după ce înțeleg cum se simte.

— Ascultă, mami, te superi dacă merg să dorm la bunica Maria?

— Bine. Dar să-ți faci temele. De acord?

— Da. Bunica mi-a cumpărat un cadou, un acvariu perfect.

— Cum adică?

— Adică nu trebuie să faci nimic. Într-un glob de sticlă sunt doi creveți foarte mici care mănâncă algele și e suficient să-l pui la soare. N-au nevoie de nimic, ai înțeles?

— Am înțeles. Dar tu de ce ai nevoie, crevețelul meu?

Irene stă o clipă pe gânduri.

— De tine.

— Iar eu de tine. Mă întorc repede. Ai înțeles?

Soarele oblic o orbește pe Maria Cristina, care închide ochii, în timp ce iubirea pentru fiica ei îi umple sufletul, e atât de mare, de copleșitoare, de indispensabilă, că în momentul acesta nu-i ajunge pieptul să o cuprindă pe toată. Se mișcă în ea, nu există barieră, povârniș, prăpastie, gând, conflict, e pură, o simte în oase, în sânge, în părul drept al Irenei, în dorințele ciudate ale miciei ei specialiste în biologie, care merită toată atenția, toate îngrijirile, pentru a fi apărută de existența asta împânzită de gropi și pericole.

— Mami, m-am gândit că, imediat cum poți, trebuie să facem o călătorie. Să mergem să vedem iguanele și broaștele țestoase gigante. Sunt pe o insulă foarte departe, dar cu avionul ajungi într-o clipă, dormi și ești acolo. Irene pune cât mai mult entuziasm posibil în cererea ei.

— Bine. Dar, deocamdată, știi că nu putem. Cel puțin cât tata este premier. Apoi mergem unde vrei tu. Îți promit.

— Când termină?

Vocea navigatorului îi spune că a ajuns la destinație.

— Curând. Ascultă, iubito, acum trebuie să ne luăm la revedere. Ne auzim mai târziu. Salut-o pe bunica din partea mea. Te iubesc, spune Maria Cristina, semnalizând.

— Și eu. Salută-l pe unchiul Luciano din partea mea.

Pe partea cealaltă a străzii, între doi chiparoși, se află o poartă gri cu un arc mare în fier forjat pe care scrie Clinica Santa Patrizia.

Maria Cristina parcurge o alee mărginită de copaci care urcă spre clinică și se termină în fața unei clădiri moderne în stil Lloyd Wright. Paralelipipede din sticlă, pavilioane și corpuri din beton armat sunt înconjurate de o grădină japoneză cu puține plante contorsionate, după inspirația grădinarului. Lângă intrare, un bazin pătrat a cărui apă întunecată ascunde fundalul de pietriș.

Înainte de a coborî din mașină, își dă cu ruj pe buze. Rochia îi e plină de păr de câine, încearcă să se curețe, fără să reușească, se aranjează cât poate mai bine, intră pe ușile de sticlă care glisează la trecerea ei și ajunge în fața recepției. O primește un spațiu gol, pe pereți cu listeluri din lemn deschis la culoare în contrast cu pardoseala din ciment. Pe o latură, un șir de fotolii verde-otravă, cu picioare metalice. În fund, aflată în penumbră, lucind în propria-i lumină, un birou lung, în spatele căruia stau două secretare ce par gemene, îmbrăcate în bleumarin și cu părul strâns la ceafă.

Se apropie de una din ele, ocupată în fața computerului, și întreabă de Luciano Vasile.

Fata, blondă și plină de negi, ca o bucată de brânză cu piper, se uită la ea fără să răspundă. A recunoscut-o și se află în conflict între profesionalitate și uimirea de a se trezi în față cu o asemenea celebritate. Pupilele îi sunt înțepenite ca săgeata de la mouse când sistemul trebuie resetat. Învinge uimirea. Fata își umezește buzele.

— Dumneavoastră sunteți Maria Cristina Mascagni, soția premierului?

— Da. Eu sunt. Bună ziua!

— Bună ziua! E o plăcere imensă să vă avem aici. Încearcă inutil să exprime ceea ce simte, dar apoi o roagă, dacă poate, să repete pe cine caută.

— Luciano Vasile.

Secretară se uită în computer.

— L-am găsit! Etajul 2. Salonul 36. În momentul acesta face niște investigații, dar peste puțin se va întoarce. E cu o rudă, cred.

— A, bine. Din fericire, soția lui a venit. Aș vrea să vorbesc cu medicul care se ocupă de domnul Vasile, vă rog, spune pe un ton categoric.

Secretara tremură ca o trestie în vânt.

— Sigur, doamnă. Imediat. Domnul profesor Guidoni operează, dar imediat cum termină îl trimit la dumneavoastră. Între timp, dacă doriți, vine un asistent care vă poate da toate informațiile.

— Perfect. Maria Cristina se îndreaptă, pe tocurile care fac toc-toc-toc, spre ascensor.

Ușile se deschid în fața unui coridor lung și pustiu. Nu se aude nici un sunet, saloanele se înșiruie în umbră pe cele două laturi până la un perete de sticlă prin care intră soarele. Dar ce face Luciano într-o clinică atât de luxoasă? Situația are ceva nesigur și ireal. Maria Cristina urmărește numerele saloanelor, în fund, aflat în contre-jour, profilul neclar al unui bărbat sprijinit de zid, care vorbește la telefon lângă salonul 36. O aude apropiindu-se și se întoarce.

Nicola Sarti.

Maria Cristina e atât de uimită, incapabilă să dea un sens acelei viziuni, că pentru o clipă se gândește că poate fi o sosie. Nu există nici o explicație logică pentru prezența lui

Nicola Sarti acolo. Uluiala i se strânge în ochi, împiedicând-o să articuleze o întrebare.

Rămân amândoi încremeniți, privindu-se.

— Scuză-mă. Te sun eu. Te sun mai târziu, spune Nicola Sarti în telefon și închide. Ciao, Maria Cristina.

— Unde-i...? spune ea în șoaptă, arătând spre salon.

— Nu-i aici. L-au dus să facă o ecografie.

E chiar Nicola Sarti.

— A avut un infarct. Dar acum e mai bine. Peste puțin îl operează. Profesorul Guidoni e un geniu, l-a salvat pe tata. Așa că fii liniștită, e totul OK.

Maria Cristina e neîncrezătoare.

— Așteaptă. Îți explic. Hai înăuntru. Nicola Sarti deschide ușa salonului și îi face loc să treacă.

— Azi-dimineață, când am ieșit din resort, o Panda mi-a blocat drumul. Bot în bot. N-am înțeles imediat, m-am gândit la o problemă, la un accident, la cineva care are nevoie de ajutor. Ies din mașină, iese și celălalt și mă întrebă dacă sunt Nicola Sarti. Răspund afirmativ, și el începe să strige ca un nebun, să mă insulte. Îi spun să fie calm. Dar el, și mai îndârjit, începe să mă amenințe. Te omor. Nu trebuie să-ți permiți. Ticălosule. Pentru o clipă m-am gândit că era un fost angajat pe care îl dădusem afară. L-am întrebat ce i-am făcut. Dar el se repede la mine și observ că are în mână o cheie franceză. Tu trebuie s-o lași în pace pe Cri, repetă. Îți crăp capul în două. Cri? Care Cri? Nu m-am gândit imediat la tine. Se repede din nou la mine. La al doilea atac nu fac decât să mă dau la o parte și să-i folosesc inerția pentru a-l face să devină inofensiv, iar el ajunge cu capul înainte în șanțul de lângă poartă, unde sunt în curs lucrări pentru instalarea fibrei optice, și într-o clipă se prăbușește printre măracini. Totul a durat vreo treizeci de secunde.

Nicola Sarti trage aer în piept și-și scarpină barba, ridicând din umeri, nevenindu-i încă să creadă.

Maria Cristina se așază pe pat, simte că leșină.

— Și după aceea?

— Mă apropii de șanț. În desișul de acolo nu se vedea. Îl strig. Nimic. Poate a murit, mi-am spus. Atunci cobor, făcându-mi loc printre mărăcini, și îl găsesc ghemuit lângă cablurile de telefon. Cu capul în noroi. Îl strig, hei, hei, jur că părea mort. La naiba, l-am omorât, mi-am spus. Îl trag de pantaloni, încercând să-l întorc, dar nu se mișcă, e solid, îl prind de un braț și îl trag, el deschide ochii și cu un urlet mă mușcă de mână. Uite.

Îi arată mâna, pe dosul palmei are un platur.

— Nu pot să cred. Nu pot să cred, continuă să repete Maria Cristina. Și după aceea ce s-a întâmplat?

— l-am dat un pumn.

— Nu!

Maria Cristina își duce mâna la gură.

— Ba da, ce era să fac! Nicola Sarti își deschide brațele. A leșinat. Atunci ies din nou în stradă, intru în mașină și încerc să chem poliția. Dar văd că nebunul a ieșit și el din șanț și, șchiopătând, cu o mână în șold, merge către mașină. Apoi îl văd cum cade jos. Fug la el și îmi dau seama că se simte rău, nu-și mai mișcă un braț, respiră greu. Infarct. Nu mai e timp de așteptat ambulanța. Mă urc pe el și încep, cu brațele întinse, să-l apăs pe inimă, i-am făcut treizeci de compresii și două respirații gură la gură. Apoi l-am pus în mașină și l-am adus aici. Unde i-au făcut enzimele cardiace. Noroc că am intervenit.

Maria Cristina e fără cuvinte.

— l-ai salvat viața.

— Cred că da. După aceea, din fericire, a început să se simtă mai bine. L-am întrebat cine e și mi-a povestit că se numește Luciano, că lucrează pentru tine, că tu ești ca o

soră pentru el și m-a implorat să nu pun pe internet videoclipul.

Maria Cristina își acoperă fața cu mâinile și se apleacă înainte. Are o singură, unică dorință, să smulgă de pe jos mocheta albastră și să sape până în mijlocul pământului, iar acolo, în miezul înfocat, să ardă ca un chibrit. Dar se ridică, îi ia mâna, îl privește și, cu buzele strânse, șoptește:

— Îmi pare rău de mor, Nicola. Sunt răvășită, devastată. Nu-ți poți nici măcar imagina cum mă simt, cât de tare mă simt vinovată.

— Ce legătură ai tu?

— E vina mea. Nu trebuia să-i spun. Am greșit. Dar îți jur că a fost ideea lui să vină să te caute, a înnebunit. Îți jur pe fetița mea. Mă crezi?

— Da. Dacă ai fi vrut să-mi dai o lecție, ai fi găsit unul un pic mai rău, spune el ironic.

— Luciano ține la mine. Voia să mă ajute. I-am spus că sunt îngrijorată. Îți cer iertare și îți mulțumesc că l-ai salvat. E o persoană fragilă și bolnavă, dar e ca un frate pentru mine. Maria Cristina îngenunchează în fața lui Nicola Sarti. Iartă-mă. Iartă-l pe Luciano. Și uită-ne. Ai tot dreptul să mă urăști pentru cum m-am purtat cu tine la restaurant și pentru toată povestea asta. Vom dispărea pentru totdeauna din viața ta. Te rog doar să nu-l denunți, te rog, Nicola. Și începe să plângă în tăcere.

Nicola Sarti o prinde de mână.

— Nici vorbă. Scoală-te. Termină, te rog. Am înțeles că Luciano e un om bun, s-a comportat așa din dragoste pentru tine și, din fericire, l-am salvat la timp.

— Am sosit. Se poate? Din coridor se aude o voce cu accent ciociar²¹. Ne-am întors.

²¹ Din Ciociaria, zonă aflată la sud-est de Roma.

Maria Cristina încearcă să-și revină.

Targa, împinsă de doi infirmieri, intră în salon. Pe ea se află Luciano. E îmbrăcat cu un halat roșu, la braț are o perfuzie, picioarele groase, opalescente și fără păr, par de silicon. Ochiul drept îi este umflat.

Cei doi brancardieri, cu o mișcare abilă, îl pun pe pat și trag cearșaful pe el.

— Imediat vine doctorul. Acum odihniți-vă, spune unul din ei, uscățiv, cu mustăți le răsucite în sus și tonul eficient al cuiva care are de a face cu bolnavii. Pentru orice, sunați.

Celălalt, un tânăr arab musculos, a recunoscut-o pe Maria Cristina și nu-și ia ochii de la ea. Cei doi salută și pleacă, vorbind între ei.

Nicola Sarti se așază lângă Luciano.

— Ai văzut cine-i aici? A venit Cri a ta. Ți pare bine? A venit imediat. Îi vorbește cu blândețe ca unui copil.

Omul bun la toate dă din cap în semn că da, apoi se întoarce spre Maria Cristina și îi zâmbește. Sau nu e cu totul prezent, sau e topit de stânjeneală.

— E obosit și l-au îndopat cu medicamente, îi spune Nicola Sarti, apoi se întoarce spre bolnav. Acum plec. Am vorbit cu profesorul Guidoni, care o să facă operația. Nu are probleme, e o operație simplă, de rutină, iar el e foarte bun. Iar peste câteva zile te trimit acasă. Tu nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic. Arată spre salon: Aici rezolv eu totul. Ai înțeles?

Luciano, ca un pește undițar strabic îi zâmbește salvatorului său.

Maria Cristina, în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, se simte confuză văzându-i pe cei doi cum vorbesc.

Nicola Sarti își privește Rolexul.

— Scuză-mă, Luciano, dar chiar trebuie să plec. O să cer tot timpul vești despre tine. Va fi totul bine.

Îl salută și iese din cameră, urmat de Maria Cristina, care i se postează în față.

— Nicola, nu se poate, plătesc eu pentru Luciano. Nu poți. Categorie. Refuz, te-a și mușcat, nu, nu se poate...

El îi pune degetul arătător în față nasului, întrerupând-o.

— Maria Cristina, ascultă-mă. Am rezolvat deja. Cunoscut clinica, nu sunt probleme. Tu stai cu Luciano, pentru că mi se pare speriat. Fă-l să înțeleagă că nu e nimic grav, dar că trebuie să-și schimbe stilul de viață. Acum plec. Ciao!

Îi pune o mână pe umăr cu un gest rapid și concludiv.

Însă Maria Cristina nu-l lasă să treacă.

— Îți sunt datoare pentru tot restul vieții. Știi asta. Și scuză-mă pentru tot. Sunt o cretină.

— Nu ești cretină.

Și, fără să mai adauge ceva, Nicola Sarti trece pe lângă ea și se îndreaptă grăbit către ascensor, uitându-se la telefon, în timp ce ea rămâne în pragul ușii, până când îl vede dispărând.

Într-o lumină rece de sală de autopsie, Luciano e întins pe spate, cu brațele pe lângă corp și gâtul sprijinit pe o pernă. Dacă ar avea un inel cu numele prins de degetul mare, ar părea un cadavru, dar, din fericire, respirația e profundă și regulată, semn de viață.

Maria Cristina se apropie cu grijă, nu vrea să-l trezească.

Dar bărbatul o fixează cu ochiul bun injectat de sânge.

— Ai nevoie de ceva? Puțină apă? Nu știu dacă poți bea, spune Maria Cristina, arătându-i sticla. Ți-e frig? E o pătură aici.

El face semn că nu. I-au dat probabil un tranchilizant, pare amețit.

Maria Cristina stă lângă el pe pat și îl mângâie pe frunte.

— Ce ai făcut? Se poate ști?

Luciano o privește, și-a pierdut vorbele sau poate are prea multe, ridică din umeri și își strânge gura, sugându-și buzele. Ochiul sănătos se umezește, și o lacrimă îi curge pe lângă nas.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Am înțeles că ai vrut să mă protejezi, dar îți dai seama că ai fi putut să mori?

— Era mai bine.

— Ești nebun? Nu s-a întâmplat nimic grav. Acum te operează și gata. Ai văzut ce clinică frumoasă. Medicul e foarte bun.

El deschide gura. Maria Cristina crede că îl doare inima, dar bărbatul plânge în tăcere.

— Te rog... Maria Cristina îi aranjează părul murdar încă de pământ. Te rog, Luciano. Nu face așa. Îi ia mâna, îi mângâie degetul mutilat și se întoarce să privească dincolo de fereastră un palmier învelit într-o pânză verde. Trage aer în piept, dar nu e suficient, își face vânt cu mâna, încercând să oprească lacrimile.

— Nu, Cri. Nu. Nu plânge, spune încet Luciano. Sunt un dobitoc. Ai dreptate. Dar nu puteam să te văd așa. Tu mi-ai spus doar mie. Nu-i așa?

Ea dă din cap.

— Din momentul ăla nu m-am mai gândit la altceva. Nasul îi curge, amestecându-se cu lacrimile și cu tinctura de iod. Voiam să-l omor, să-i crăp capul. Și dacă el nu s-ar fi apărat, aș fi făcut-o. Apoi m-aș fi dus să mă predau. Nu-mi pasă dacă fac închisoare.

— Luciano, ți-ai pierdut mințile? Nu așa se rezolvă problemele. Maria Cristina se simte sfârșită. Copilul ăsta care n-a crescut niciodată era cât pe-aici să devină un asasin pentru ea. Ar fi primit treizeci de ani, nici măcar nu se poate gândi la așa ceva.

El îi strânge cu putere mâna, bolborosind printre hohote de plâns ceva de neînțeles.

Maria Cristina își trage nasul.

— N-am înțeles.

— Te iubesc.

Ea îi sărută mâna.

— Și eu.

— Nu. Eu de-adevăratelea. Ca un bărbat care iubeste o femeie. De când eram copii. Și mergeam cu scuterul eu și cu tine. Știam că nu poți fi a mea și că zilele cu tine erau prețioase și numărate. Știam că tu ești o stea, și eu...

— Oprește-te, noi suntem frați. Tu ești unchiul Luciano. Nu e așa...

Maria Cristina nu-și găsește cuvintele, continuă să își treacă degetele prin păr.

— Știu, ai dreptate, dar ce pot face, dacă m-am îmbolnăvit de tine? M-am dus să lucrez la unchiul Franco, pentru că nu mai puteam să te văd. Muream de fiecare dată. M-am dus în nord ca să te uit și n-am reușit. Erai peste tot. În reclame, în ziare, în capul meu...

— Dar, scuză-mă, soția ta?

— Ne-am despărțit acum trei ani. Avea pe altcineva, dar nu-mi păsa. Am fost fericit când a plecat. Începusem din nou să te văd, și asta îmi era de ajuns.

— Te-a părăsit? De ce nu mi-ai spus?

— Ce trebuia să-ți spun? o întreabă livid, cu singurul ochi bun, luminos, strălucind ca o luminiță într-o noapte întunecată.

Maria Cristina își șterge lacrimile.

— Puloverele, cămășile pe care mi le-ai dăruit, nu le îmbrac, pentru că nu vreau să le stric, continuă Luciano, în timp ce trăsăturile i se schimbă de durere. Le țin în pungă. Nu ți-aș fi spus niciodată că te iubesc, jur, dar trebuie să fac o operație la inimă. Dacă mor, cel puțin o știi.

Un val de duioșie o face să tremure pe Maria Cristina, care se apleacă spre omul acela cât un munte și, cu o mână, îi prinde o șuviță de păr, iar cu cealaltă lobul urechii, ca și cum ar vrea să i-l smulgă.

— Tu nu mori... îi șoptește. Tu nu mori, cretinule ce ești. Îi trece degetele peste barba aspră, îi mângâie gâtul. Tu trăiești, fără discuție. Ai înțeles? Mă ocup eu de tine.

— Dă-mi o sărutare adevărată. Una singură.

Maria Cristina înghite.

— Cum?

— Adevărată. Pe buze. Și le atinge. Trebuie să le simt înainte de a muri.

— Dar nu mori, Luciano. Termină.

— Cine știe. Te implor. O singură sărutare!

Maria Cristina își ridică privirea în tavan și își atinge fruntea ca și cum ar trebui să-și dea la o parte bretonul. Se apleacă, un miros înțepător de tinctură de iod îi umple nările, își apasă buzele pe cele ale lui Luciano și imediat, înainte ca el să le poată deschide, se retrage.

— S-a făcut, îi scapă, în timp ce Dumnezeu o salvează bătând la ușă.

Pe coridor sunt medici, anesteziști, Vanucci, proprietarul clinicii, venit anume de la Latina, tovarăș de regate cu Nicola Sarti, asistente și cele două siameze de la recepție. Au adus o sticlă de șampanie. Un deget, doar un deget pentru Maria Cristina Palma, soția premierului, femeia cea mai frumoasă din lume, care e acolo, în clinica lor, în carne și oase. Ce surpriză, ce bucurie! E o onoare, un privilegiu unic. Fotografii, putem? Nu pentru rețele de socializare. Lungi explicații despre somitățile care lucrează în clinică. Profesorul Ninni Guidoni, foarte înalt, cu o mustață subțire pe o gură fără buze, un tip curios, care își aranjează încontinuu gulerul hainei și accent catanez, îi explică

intervenția pe care o va face pe inima domnului Vasile. „Folosim tehnici de ultimă oră, neinvazive, nanotehnologie, intrăm prin braț, o plimbare, science fiction în comparație cu câțiva ani în urmă. Dar domnul prim-ministru Mascagni? Ar fi minunat să-l avem aici, chiar și numai pentru a-i arăta realitățile din Sud, capabile să concureze cu oricine în lume și care ar trebui puse în valoare. Pentru că nu se mai poate de povestea asta cu Sudul care...”

Maria Cristina, cu ochii umflați, machiajul curs, o păpușă de cârpe de tras în stânga și-n dreapta, zâmbește, strânge mâini, dă din cap, amabilă, disponibilă, atentă, cere iertare, dar vrea să mai rămână cu Luciano înainte de operație.

— Îmi permiteți?

— Desigur.

Intră din nou în salon.

Luciano e culcat pe o parte, cu spatele la ușă.

Maria Cristina înconjoară patul.

— Scuză-mă, de abia am reușit să scap... Se așază lângă el.

— Ascultă, Cri, trebuie să-ți spun ceva, înghite în sec omul bun la toate. Eu nu cred că Nicola Sarti vrea să te șantajeze. Dacă nu era el, la ora asta eram mort. E un om bun.

Luciano e în sala de operație. O fi o plimbare, cum a spus profesorul Guidoni, dar tot el a adăugat că va fi lungă și probabil îl vor lăsa la reanimare pentru o noapte.

Maria Cristina stă pe pat, și-a scos pantofii și ar vrea să doarmă cinci minute, dar în liniștea aceea nefirească mintea i se zbate ca un cal sălbatic. Ca să găsească un pic de pace, ar fi nevoie de nirvana diazepamului, pe care nu-l are cu ea. Și nu are curaj să le ceară asistentelor.

Diana Brinzaglia s-a hotărât să-i spună două vorbe. S-a așezat pe fotoliu cu țigara între degetul mare și cel arătător și body-ul ei fucsia.

Deci, să începem prin a spune că Luciano, sigur că va muri la operație, ți-a dezvăluit iubirea lui și a pretins o sărutare, și puțin a lipsit să nu-ți vâre limba în gură. Tu te prefaci că ești mirată, dar pe mine nu mă păcălești. Ai știut-o întotdeauna și nu ți-a părut deloc, dimpotrivă, ai profitat. Îl trimiteai să fure pentru tine cosmetice și Mars de la supermarket, stătea de șase când șterpeleai bani din poșeta bunicii și îl puneai să te ducă în toate părțile cu scuterul. Acum îl folosești ca electrician și confident, iar după aceea îți pare rău, și puțin a lipsit ca nebunul ăla să ajungă la închisoare sau să moară de infarct ca să te apere. Apoi descoperim că periculosul Nicola Sarti nu e un șantajist, ci o persoană generoasă, care i-a salvat viața lui Luciano și nu l-a denunțat (imaginează-ți dacă îl denunța și ieșea la iveală toată povestea). Bineînțeles că e sigur că tu fuseseși cea care l-a trimis pe Luciano să-l bată și și-a dat seama o dată pentru totdeauna de profunda disperare și singurătate care sălășluiesc în tine. Nici măcar nu ți-a mai spus Scoabă. Dacă nu te urăște, îl dezguști. L-ai pierdut pentru totdeauna.

Maria Cristina se zvârcolește pe pat ca un chibric prins în cârlig.

Și, în final, mâine după-amiază ai interviul cu Reitner. Și ești o budă. Nu te-ai gândit la ce o să spui, nu ai citit lista Caterinei, nu ți-ai făcut o mască, nu ai încercat rochia.

— Asta e, conchide Maria Cristina, ridicându-se.

Cerul e violet, tăcerea aseptică a acestei clinici ciudate îi dă senzația că se află pe o planetă îndepărtată și abandonată. Nu știe ce să facă, să-l aștepte pe Luciano, sau să meargă acasă și să se întoarcă după interviu?

Își sună soțul, care îi răspunde imediat.

— Se votează la Cameră, suntem în pierdere și o să dureze până târziu, la noapte. Spune repede.

Îi povestește despre Luciano, omițând contextul.

El o ascultă distrat, nu prea impresionat.

— La cât mănâncă, e cel mai mic lucru care putea să i se întâmple, comentează cu inflexiunea romană pe care o folosește în parlament.

— Nu știu ce să fac.

— Întoarce-te acasă. Mâine ai interviul. Trebuie să te odihnești. E foarte important, Maria Cristina. În orice caz, am vorbit cu Reitner.

Maria Cristina se așază din nou pe pat.

— De ce?

— I-am dat de înțeles că, dacă nu e corectă, s-a terminat cu ea. M-a asigurat că nu te va întreba nimic despre politică și nu te va pune în dificultate.

Un ghimpe ascuțit i se înfige Mariei Cristina în gât și îi urcă în palat.

— N-ai rezistat. Trebuia să demonstrezi că tu ești șeful, stăpânul meu. Iar eu cățelușul tău. Nu te poți stăpâni. Pentru tine nu era suficient ce mi-a spus mie? Domenico, nu te mai suport. I-ar plăcea să urle, să-l insulte cu adevărat, dar n-are putere.

— Hai, nu te enerva. O să-mi mulțumești, să știi. Voiam să te fac să fii liniștită. Contăm cu toții pe interviul ăsta. Cel puțin Omidă te-a ajutat?

— Da. Te salut!

— Dacă pot, te sun mai târziu. Apoi în șoaptă, de parcă ar fi putut să-l audă cineva: Imbelloni și ceilalți m-au tras pe sfoară. Ne auzim mai târziu. Te sărut.

Maria Cristina închide, lasă telefonul să cadă pe pat, se uită la degetul de la picior, care se vede negru sub ciorap. Îl scoate. Prinde unghia și trage. O desprinde, dar o fâșie subțire de piele o ține încă prinsă de rădăcină, trage mai

tare, strângând din dinți, gemând, rămâne în mână cu bucățica neagră și curbată, și o picătură de sânge apare de unde a smuls ultima legătură.

— Gata, zice, tremurând de durere. Ai văzut? Nu era chiar așa teribil.

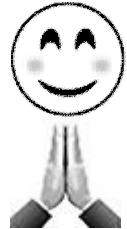
Merge șchiopătând în baie, aruncă unghia în veceu, lasă jos capacul, își tamponează degetul cu hârtie igienică și îi scrie lui Nicola Sarti.

MARIA
CRISTINA
Dragă
Nicola,
scuză-
mă dacă
te
deranjez,
dar
voiam să
te țin la
curent.
Luciano
e în
operație.
Imediat
cum am
vești, îți
spun.
Mulțume
sc încă o
dată. Nici
nu știi
cât ți-am
apreciat
discreția.
Și
generozit
atea. Am

fost o
proastă.
Nu știu
ce m-a
apucat.
Iartă-mă.
Dacă
poți.

Se scarpină nervoasă la ceafă, face o piruetă și adaugă:

Mă
întorc la
Roma,
ești la
resort?
Poate
trec să-l
văd. Ce
zici?
(Scoaba)

Trimite.

Se încalță, iese din salon și se îndreaptă spre ascensor.
După douăzeci de metri, sosește răspunsul:

NICOLA
SARTI
Vino la
cină. În
seara

asta
încerc
meniul
noului
bucătar
brazilian.
Dacă ești
obosită,
îți dau o
suite,
dacă
însă vrei
să te
întorci
la Roma
și n-ai
chef să
conduci,
găsesc pe
cineva să
te ducă.
Pe
curând.

Maria Cristina intră din nou grăbită în salonul 36.
Deschide ușa de la baie și, lipită de chiuvetă, se uită în
oglină și scrie:

MARIA
CRISTINA
Vin.

NICOLA
SARTI

Îți trimit
locația.

Maria Cristina verifică pe hartă.

E la douăzeci de minute cu mașina.

— Ok, își spune și dă afară atâta aer, că ar putea umfla un montgolfier. Ce fericire! Nicola Sarti nu o urăște, nu e supărat pe ea, altfel n-ar invita-o la cină. Fără să se teamă de șantaj, greutatea din piept a dispărut, dar stomacul i s-a strâns ca al unei adolescente la prima întâlnire.

Își clătește subsuorile, și cu periuța de dinți din beauty-case-ul aflat în dotarea pacienților se spală pe dinți. Așa, e un pic mai bine.

Le-a întrebat pe gemenele de la recepție dacă la ora asta există magazine de haine deschise încă și un coafor, ca să se aranjeze puțin.

— Nu, doamnă, ne pare rău, i-au răspuns dezolate.

În drum găsește o mică florărie și cumpără un buchet de trandafiri de culoarea pudrei. La încrucișarea de străzi cu Pontina se oprește la o tarabă cu haine. Vânzătorii arabi își gătesc ceva cu mirodenii, care îi trezește pofta de mâncare. Ultimul aliment pe care l-a vârat în stomac a fost biscuitul cu ghimbir al lui Omidă. În zona cu lenjerie cumpără șase perechi de chiloți albi, simpli și o pereche de ciorapi negri. Apoi observă niște rochii atârinate pe umerase. Țesătură elastică. Talie unică. Decolteu în formă de v. Douăzeci și cinci de euro. Totul negru, ar fi cu siguranță cea mai bună alegere, dar ia una verde închis, cu un imprimeu care amintește de pielea unui șarpe. Perfect. Trece la zona pantofi. Are nevoie să-și elibereze degetul care o doare îngrozitor. Sandale cu toc de zece centimetri. Aurii.

E satisfăcută, cu optzeci de euro și-a schimbat toaleta.

Pornește din nou la drum. Cu cât monitorul navigatorului micșorează distanța, cu atât ei i se scurtează respirația,

deschide geamul, strânge de volan de parcă ar putea să-l scape din mâinile transpirate. Oprește într-o piațetă acoperită de gunoaie, saltele putrezite, grămezi de moloz și cărămizi sparte.

În stânga, farurile mașinilor șterg strada, iar în dreapta, spre mare, o fâșie tremurătoare din zi stă agățată de orizont.

Protejată de geamurile întunecate, Maria Cristina se schimbă ca o prostituată care se pregătește pentru o noapte de lucru. Aruncă în spatele mașinii colanții, cizmele, totul. Rochia i se lipește de trup ca o a doua piele, își aranjează sânii, își schimbă chiloții, își ia ciorapii și sandalele. Deschide poșeta și își dă cu puțină cremă pentru mâini pe păr, trăgându-l spre spate. Pornește în trombă.

4.

În resortul Le Cupole se intră pe o poartă de lemn deschisă, fără indicații sau firme, pe pământ însă e o lumânare galbenă care arde cu spirale dense de fum.

Soția premierului trece pe lângă ea, continuând pe un drumeag cu nisip ce duce spre marea ascunsă de un șir de dune cufundate în umbră. Pe laturi se află o întindere mlăștinoasă, unde galbenul trestiiilor se întrepătrunde cu verdeața plantelor de apă și se pierde în albastrul unor flori mici și delicate și în purpuriul arbuștilor acoperiți de spini, care absorb restul de lumină. Tăpșanul e împestrițat de bălți zimțate cu apă puțină și tulbure, iar în depărtare, pictate pe fâșia violacee care înaintează la picioarele nopții, se întrezăresc profilurile întunecate ale bovinelor ieșite la păscut.

Drumeagul se termină într-o esplanadă nisipoasă, înconjurată de un gard din lemn cenușiu. Sunt patru mașini parcate, un Fiat, un Porsche, camioneta neagră a lui Nicola și un microbuz alb. Pe un stâlp stă un bătlan, cu

penele gri precum cenușa, gâtul alb și ciocul galben și ascuțit. Imediat cum Maria Cristina deschide portiera, pasărea își ia zborul. Vântul aduce miros de sare, alge și lemn umed și îi îngheață gâtul. Nu se simte în largul ei. Rochia nouă e prea strâmtă și elastică și i se ridică în sus pe picioare până la fund, iar ciorapii negri puși ca să-i ascundă degetul fără unghie se potrivesc ca naiba cu sandalele.

Strângând în brațe buchetul de trandafiri, o ia pe cărarea care înaintează printre dune, în timp ce tocurile îi intră în nisip, și rafale înghețate i se strecoară printre picioare. Mai degrabă decât un resort, pare intrarea într-un stabiliment balnear în extrasezon. După ce ocolește o movilă, două torțe înfipite în pământ indică drumul. Trena zilei, ca un vâl de mireasă uitat la orizont, face să devină selenare, aproape fosforescente, dunele de nisip.

Maria Cristina continuă drumul cu mai multă energie, gândindu-se la kilometrii făcuți în zori pe munții golași din Abruzzo, la nebunul cu cască, la sărutarea dată lui Luciano și că acum, îmbrăcată în boarfele cumpărate la o tarabă, merge la un bărbat despre care n-a înțeles nimic.

Hotelul e atât de ascuns de vegetația mediteraneeană, încât se distinge cu greu. Un semicerc cu opt cupole (iată explicația numelui), acoperite de nisip, arbori de mastic și tufe de euforbia, legate între ele prin tuneluri transparente. Unele nu sunt terminate încă și seamănă cu niște carapace de broască țestoasă, unde, în locul găurilor pentru picioare și pentru cap, există niște vitralii mari.

Maria Cristina se îndreaptă spre singura cupolă iluminată, care dă spre plajă. Interiorul e un spațiu unic, format din hol și zona de restaurant. Grinzi sinuoase din lemn deschis la culoare, semănând cu niște coaste, se încrucișează pe boltă, formând un soi de cutie toracică. Arhitectura are ceva organic. O muzică electronică joasă și monotonă se răspândește în local. Sandalele Mariei Cristina

răsună pe pardoseala din rășină de un roșu aprins. Partea inferioară a structurii e iluminată, ca într-o galerie de artă, cu mici faruri invizibile, creând pete de lumină în întunericul material, în care se văd masa lungă din hol și, pe latura opusă, barul cu mobilele de oțel și lemn. Domnește o atmosferă onirică. Maria Cristina se miră că nu simte vibrând sub picioare motoarele fotonice și că nu vede Alfa Centauri prin ferestrele mari.

— Bine ai venit!

Căpitanul Sarti apare din întuneric în uniformă. Jeanși 501, pantofi de sport Puma, tricou Benetton verde stins. Obișnuita țigară în gură, obișnuitele brățări.

— Iată-mă. Scuză-mă pentru întârziere, spune ea, respirând greu și întinzându-i florile. Pentru tine.

El își scoate țigara din gură și duce trandafirii la nas.

— Mulțumesc. Sunt foarte frumoși. Dar de ce? Întreabă, sărutând-o rapid pe obraz.

— Cum de ce? N-o să pot niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns. Dacă Luciano n-a murit, ți-o datorez ție. Nu te preface că nu știi. I-ai făcut până și masaj cardiac. Maria Cristina se învârte în jurul lui, ținându-și mâinile pe piept. Mai ales că au exagerat teribil cu povestea cu șantajul. Mă simt prost. Am interpretat totul greșit. După ce am văzut videoclipul, n-am mai înțeles nimic. Mi-a luat foc creierul. Scuză-mă.

El face un semn că ajunge.

— Ascultă. Noi doi facem un pact. Nu mai vorbim despre videoclip, despre Luciano, despre sentimentele tale de vinovăție, și gata cu mulțumirile. O luăm din nou de la zero și ne bucurăm de seara asta.

— Bine, dar nu cred că o să reușesc. Mă simt atât de vinovată, încât la fiecare sfert de oră, ca un cuc dintr-o pendulă, o să-mi vină să mă scuz.

— Tu încearcă, insistă el.

— Încerc, îi zâmbește Maria Cristina, deschizând brațele. Ce zici de noul meu look? Piața Pontina sută la sută.

Privirea lui Nicola Sarti alunecă pe trupul Mariei Cristina, care își îndreaptă spatele ca atunci când, la școală, învățătoarea îi controla uniforma.

— Îmi place. Sandalele și ciorapii, totul perfect.

Maria Cristina e foarte mulțumită.

— Cumpărate de la o tarabă.

Nicola Sarti îi face un gest cu mâna.

— Haide. Să punem florile în apă.

— E formidabil locul acesta, Nicola. Maria Cristina îl urmează încântată. Mi-ai spus că o să-mi placă, dar nu-mi imaginam așa ceva. Minunat. Ai impresia că te afli...

— Într-o navă spațială.

— Exact.

El grăbește pasul.

— În seara asta trebuie să mă ajuți, îl punem la încercare pe chef João.

— Sigur, cu plăcere. Îl ajunge din urmă cu pași mici și rezezi pe picioaroarele ei aurite. Sper să fiu la înălțime, eu mănânc doar brânză de capră și lăptuci. Dar știu să fac pizza.

Stau chiar în fața plajei, lungiți pe niște divane joase și rotunde, în care te cufunzi. În niște sfere opace sunt puse lumânări, iar chelneri discreți, în uniforme negre, au adus de băut și mici aperitive, care nu potolesc foamea.

De o jumătate de oră pălăvrălesc fără energia de a ajunge undeva. El conduce discuția, iar ea, de frica pauzelor, îl urmează, comentând sau cerând detalii. Vorbesc despre prieteni comuni, despre cei pierduți pe drum, despre locuri în care au fost, despre investiții imobiliare la Londra și Paris. Nicola Sarti e pe punctul să-și cumpere o vilă pe o insulă din Ciclade și îi spune că grecii, în special cei de pe

insule, sunt ființe superioare, fiii lui Cronos și ai lui Poseidon, cunosc timpul, îl măsoară în alt fel.

Maria Cristina transpiră și îl ascultă distrată, e încă agitată, ia o înghițitură dintr-un cocktail făcut de chef João, un mulatru cu ochi albaștri, tatuat de la gât până în tălpi cu figuri geometrice aztece. Băutura se numește Capeta, care în portugheză înseamnă diavol, a explicat João în engleză, se bea la carnaval, e compusă din cachaça²², lapte condensat, scorțișoară, miere și guarana. O porcărie atât de densă, că eroina noastră o înghite cu greu și îi curge ca o vopsea pe pereții stomacului. Dar trebuie să recunoască, cocktailul Capeta își face bine treaba, alungându-i anxietatea, păcat că îi îngreunează pleoapele, transformându-le în niște ghilotine.

Nicola Sarti o privește puțin, fumează țigară după țigară, și din când în când îi zâmbește. Între ei s-a schimbat ceva, inutil să se prefacă. Nu mai e nevoie ca el să o asigure că nu s-a supărat. Nu mai există tensiunea de la Piccola Britannia. În micul bar plin de praf de la hotelul din apropiere de strada Condotti, Maria Cristina descoperise o versiune matură și înțeleaptă a șmecherașului din cartierul Parioli cu care se giugiulise în piațeta Stromboli. Nu-și pierduse legendara neseriozitate a ușuraticului din Roma Nord. Acum e distant, amabil, desigur, dar ceva îl frământă, atacă subiecte banale, folosind un procent nesemnificativ din creier, în rest e prins de problemele sale. În plus, își privește încontinuu mobilul. O fi având în cap lucruri mult mai importante decât Maria Cristina, care, la drept vorbind, e puțin dezamăgită. I-o fi spus să vină doar din amabilitate.

²² Băutură alcoolică din trestie de zahăr.

Îi observă ochii, două luminițe care strălucesc sub părul grizonant, mâinile mari și nervoase, vocea răgușită de la fum, umerii lați.

Maria Cristina se întreabă dacă Nicola Sarti ar fi bărbatul potrivit pentru ea. E bogat. E un om de succes. Cumpără proprietăți și se bucură de ele, spre deosebire de Domenico, care suferă întotdeauna și oricum. Sigur, ar trebui ca el să ia tot pachetul. Ea, Irene și Luciano. Și să investească puțin din averea lui în domeniul Bastoni. Maria Cristina crede că va fi destul de greu. Bărbaților de cincizeci de ani, ca Nicola Sari, le plac tinerelele, ea duce o sută de mii de kilometri în cârcă, e aproape de dat la fier vechi, iar pentru a face față eroziunii radicalilor liberi face injecții care o umflă ca pe o păpușă. Ca să-și ia în casă o femeie de o anumită vârstă, suferind de psihoze, cu un copil și un asasin după ea, nu e suficient ca aceasta să dețină sceptrul celei mai frumoase femei din lume. În timp ce face contabilitate existențială, Maria Cristina continuă să tragă cu ochiul la pachetul de Lucky Strike aflat pe masă. Are o poftă nebună să fumeze una. La naiba, nu mai fumează de douăzeci de ani. De ce tocmai acum? Dacă se relaxează, poate încetează să transpire și poate încerca să-l trezească pe Nicola Sarti din depresia care-l face să fie înghițit de divan.

Ia o crochetă de pe platoul cu aperitive. Are greutatea specifică a osmiului. E unsuroasă, iar orezul alb din interior e plin de amidon.

— Cum e? întreabă el.

— Bună. Maria Cristina face un semn, ridicând degetul mare în sus.

— Mi se pare puțin unsuroasă...

— Nu. Glumești.

Și, ca să-i demonstreze că nu minte înșfacă o altă bucată. Îi rămâne înțepenită între gât și trahee, încearcă s-o facă să alunece cu o picătură de Capeta. Mare greșală. Acționează

ca Vinavilul²³. Încet, ca un boa constrictor, cu ochii ieșiți din orbite din cauza efortului, reușește să o înghită.

— Hai să bem un vin alb, spune Nicola Sarti. Ceva răcoritor. Vrei?

Ea acceptă mulțumită, în timp ce o broboană solitară de sudoare îi împodobește fruntea.

O jumătate de oră mai târziu, în fața unui rest din salata de mango, spanac, coriandru și cartofi roșii, cu venele saturate de Fiano di Avellino²⁴, Maria Cristina e în sfârșit relaxată.

Geamurile atenuează zgomotul vântului care s-a pornit și mătură plaja, ridicând valuri ale căror creste argintii se sparg la mal. Lumina spectrală a lunii pătrunde printre ochiurile largi dintre norii palizi. Fâșâitul măturicilor unui trio jazz aproape o adoarme. Își înăbușă cu greu un căscat. Trăiască alcoolul, trăiască vinul, trăiască Fiano di Avellino! se gândește. Nimic nu funcționează mai bine pentru a scăpa de frica unui insucces.

A înțeles deja că Nicola Sarti nu e supărat pe ea, ci pe chef. Frigăruile de miel marinate în baiț de hamsii și apoi caramelizate cu mărar au dat lovitura finală. Acum discută în bucătărie. Maria Cristina îl aude și de aici, tonul hotelierului e hotărât, dar nu nepolitic, îi spune că ingredientele au fost puse à la bite de chien.

Ea izbucnește în râs când primește un mesaj pe telefon. Profesorul Guidoni o informează că domnul Vasile a trecut cu bine peste operație. Și că de mâine îl poate vizita.

²³ Numele unui lipici.

²⁴ Vin alb.

— Luciano e bine! exclamă fericită Maria Cristina, văzându-l pe Nicola Sarti întorcându-se cu o sticlă de whisky în mână. Eram terorizată.

— Profesorul Guidoni e un fenomen, spune el mulțumit și un pic ușurat. Să toastăm.

— Să toastăm. Ridicând paharul, Maria Cristina își înfige privirea de gorgonă, în stare încă să pietrifice, în ciuda vârstei, în cea a lui Nicola Sarti: Pentru noi, spune veselă și bea o înghițitură, gustul afumat și dulceag îi încrețește nasul. Nu-i plac deloc băuturile tari, dar e altceva în seara asta.

— E atât de important pentru tine Luciano? Întreabă el.

— Foarte. Era fiul servitorilor bunicilor mei la Olgiata. Mi-a fost ca un frate când Alessio era plecat la internat. Gândește-te că suntem născuți la o zi diferență.

El termină băutura din pahar.

— Pare bunicul tău.

— Într-adevăr, e un pic îmbătrânit, spune Maria Cristina. Are așa de multe probleme. Dar, dacă treci peste faptul că voia să te omoare, cred că o să-ți placă.

— Te adoră. Se vede.

Ea privește spre profunzimile de nepătruns ale cupolei.

— Da.

El își pune din nou în pahar.

— Ca Alessio.

Maria Cristina se încruntă.

— Așa zici?

— Da. Te iubea și te proteja. Apoi, ca și cum ar vrea să nu mai vorbească despre asta, schimbă subiectul: Ești pregătită? Mâine e interviul, nu-i așa?

— Da. Mâine după-masă.

— Ești liniștită?

Maria Cristina îi mărturisește că destinul guvernului pare să atârne de apariția ei televizată.

— Dacă va câștiga dreapta, știi a cui e vina.

— O să fii perfectă. Ajunge să povestești doar o zecime din ce ai trăit, nu mai e nevoie de altceva.

— Reitner o să vrea să știe totul despre Alessio și despre Andrea. Mi-e greu să vorbesc despre ei.

Apoi tace și se uită la el. De câte ori în viață știm că ne aflăm atât de aproape de adevăr, încât să putem întinde mâna să-l prindem ca pe un fluture și să-l închidem în pumn. Și totuși, facem un pas înapoi, siguri că între petalele acelea colorate se ascunde oroarea antenelor ramificate, a lăbuțelor de muscă, a trompei de țânțar. Și e bine așa. Alteori adevărul strigă, ne cheamă și ne imploră să-l ascultăm, ne cere să restituim sensul lucrurilor și să dăm lumină unei vieți oarbe. Iar atunci riscăm totul, din dragoste pentru el. Acum, curajoasa noastră protagonistă, eliberată de frica de a-l pierde pe Luciano, fără videoclipul care-i atârna deasupra capului ca sabia lui Damocles, sprijinită de două aripi de alcool, îl întreabă pe Nicola Sarti:

— Cum a murit Alessio?

Mai târziu se va întreba ce a făcut-o, în momentul în care situația părea să se fi limpezit, să pună întrebarea aceea. Își va răspunde că o clocea din momentul în care îl întâlnise la club și înțelesese cine e.

Bărbatul, luat prin surprindere, ridică bărbia și se retrage în fotoliu.

— Nu știi?

— Știu ce mi-a povestit bunicul. N-am încercat niciodată să descopăr mai mult. Acum însă vreau să știu.

Nicola Sarti mai trage un fum, și apoi stinge mucul de țigară, apăsându-l cu putere în scrumieră.

— A murit singur. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Eram cu toții în port să facem provizii, când s-a scufundat. Cineva de pe insulă îi povestise că sub dana unde ancoraserăm, la treizeci de metri, există o peșteră cu un tunel lung, iar el

cobora în apnee să o caute și nu reușea să ajungă la ea. Dar știi cum era, nu se dădea bătut. A închiriat buteliile. Nimeni nu s-a gândit să-l descurajeze, să-i spună să meargă cu un expert. La vârsta aia, știi, nu înțelegi mare lucru... Alessio n-a mai apărut niciodată la suprafață. În peșteră nu era. Au venit bunicii tăi. Erau distruși, bunica ta s-a veștejit în fața ochilor mei. N-a mai vorbit. În schimb, bunicul se ocupa de toate, a pus în mișcare până și garda de coastă din Turcia, cu elicoptere. Insula se află chiar în mijlocul Mediteranei, există curenți foarte puternici, se putea să fi fost dus oriunde. Au recuperat corpul numai după o săptămână, l-au găsit la aproape o sută de mile distanță. Simțeam că înnebunim cu toții.

Își aprinde o altă țigară, în timp ce derulează filmul memoriei.

— Eu nu eram, spune Maria Cristina, zâmbind amar. Fac pariu că la asta te gândești.

Nicola Sarti scutură din cap.

— Bunicul tău ne-a spus că nu voia să te sperii. Că o pierduseși deja pe mama ta când erai foarte mică. Și, după părerea mea, a făcut bine.

Maria Cristina are paharul gol. Privește în jur, sperând că vreun chelner o să i-l umple.

— Trebuia să fiu acolo.

— Eu te-am sunat de câteva ori, dar nu ai răspuns. M-am gândit că suferi și aș fi vrut să-ți fiu aproape.

— Scuză-mă. Nu aveam putere, spune ea aproape în șoaptă, apoi își drege vocea și continuă: De o viață mă învinovățesc că n-am fost acolo. Nu mai aveam șase ani, aveam douăzeci. La douăzeci de ani, ești adult. Dar eram răvășită. Și când bunicul m-a sfătuit să nu mă duc, am fugit. Îmi repetam prostia aia că nu e nevoie să fii de față pentru a-ți plânge morții, mă gândeam că, dacă nu văd corpul, e ca și cum n-ar fi mort și am trăit mereu

iluzionându-mă că Alessio ar putea să apară pe neașteptate. Adevărul e că n-am făcut față. Că... Nu știe cum să continue, își privește picioarele și clatină din cap: Mă va urmări toată viața.

Nicola Sarti reia povestea, cu privirea pierdută în întuneric, dincolo de marile ferestre.

— Când au adus corpul, bunicul tău s-a dus să-l recunoască. Stătuse prea mult timp în apă. Bunica ta a început din nou să vorbească. A spus că Alessio trebuie să rămână acolo, în cimitirul de pe insulă. Există un promontoriu deasupra unui golf, o fâșie de pământ apărât de curenții de aer, marea dimprejur e netedă și transparentă ca o piscină naturală, fundalul e stâncos, crucile sunt la nivelul apei. E cel mai frumos cimitir din lume. Există o bisericuță albă și, dacă mergi dimineața devreme, soarele răsare chiar din spatele mormintelor. M-am întors acolo ultima dată acum doi ani, pe mormântul lui Alessio crescuseră o plantă de capere și niște grâu. E bine. Dă din cap. Da. Când mor, vreau să fiu înmormântat lângă fratele tău.

Maria Cristina se uită la el în tăcere, înainte de a-l întreba.

— Așteaptă, n-am înțeles, ai mers la cimitir?

— Da. De câte ori trec prin părțile acelea, mă opresc să-l salut.

— Nu știam, suspină ea. Zâmbește, ar vrea să mai adauge ceva, o tâmpenie ca să acopere prăpastia care i se deschide sub picioare. Încearcă să respire adânc, deschide gura, un mănunchi de spini i-a străpuns traheea. Un fior îi urcă de la picioare spre abdomen și brațe, până la încheieturile mâinilor și degete. Maria Cristina, ca și cum ar fi primit un pumn în stomac, se îndoie, strângându-se în brațe și, cu un geamăt slab, își ascunde chipul în mâini.

— Maria Cristina... bolborosește Nicola Sarti surprins.

Ea continuă să plângă, el privește în jur de parcă ar vrea să ceară ajutor sau sperând că nu e nimeni, se ridică și se apropie de ea, se așază alături, îi pune o mână pe umăr.

— Nu plânge... Te rog.

Ea scutură din cap și printre hohote spune:

— Vara trecută eram acolo, aproape. În Creta. Și nu m-am dus. În fiecare zi mi-am spus du-te, du-te. Dar orice scuză era bună ca să amân. Și nu m-am dus. Plânsul se transformă într-un șir de icnete înăbușite, pare că se îneacă. A murit singur.

Nicola Sarti o prinde de brațe și o ridică de parcă ar fi din cârpe:

— Ajunge, ajunge, te rog. Hai să ieșim. Aerul o să-ți facă bine. Sprijinind-o ca și cum ar fi rănită, o duce afară.

Maria Cristina se lasă condusă în vânt și în ger, cu pleoapele închise, ca și cum n-ar trebui să le mai deschidă vreodată, sfârșită de durere și consternată de neașteptata, evidentă conștiință că nu înțelege nimic, niciodată, că nu știe să înțeleagă oamenii, că e doar un dop de plută purtat încoace și-ncolo de valuri. Simte mâinile lui atingând-o, vântul care-i arde ochii, îi îneacă respirația, îi răvășește părul, frigul îi urcă în căldura coapselor. Se prinde de Nicola Sarti de parcă furtuna ar putea să o ducă cu ea. El o strânge la piept, îi ține o mână pe ceafă, ca să o protejeze.

— Te duc eu la Alessio, îi șoptește în zgomotul valurilor care se izbesc de țărm.

Maria Cristina închide ochii, în fața ei e plaja, iar cele câteva lumini ale țărmului, voalate de lacrimi, o orbesc. Îl întreabă:

— Dar tu cine ești? Ce găsești la mine?

— Tu trebuie să ai încredere.

Maria Cristina zâmbește, îi atinge bărbia, apoi gura ca și cum ar vrea s-o deseneze, alunecă cu degetele pe dinți și apoi, dincolo de colțul gurii, pe obrazul aspru și pe lobul

urechii, intră în păr, i-l prinde, îl răsucește pe degete de parcă ar fi funiile sau coarda unui câțărător și îl sărută.

Două figuri negre și tăcute, aproape speriate, înaintează ținându-se de mână în galeria de sticlă iluminată de micile faruri fixate între vegetația din exteriorul hotelului.

Mariei Cristina, pe jumătate înghețată, amețită de Fiano di Avellino, i se pare că picioarele nu mai sunt ale ei, pășesc unul după altul pe pardoseala de ciment. Simte sângele cald care curge în mâna cu care Nicola Sarti o strânge pe a ei. Există ceva necesar, de neamânat, liturgic în acest mers mut către dormitor. Trebuie să facă dragoste, simte cu toată ființa ei că e ceva urgent. Poate, așa, toată povestea asta va avea un sens.

Nicola Sarti se oprește în fața unei uși închise.

— Am ajuns. Apasă pe clanță și deschide: Mobilierul nu e complet încă. Dar înăuntru vei găsi prosoape și tot restul.

— Mulțumesc.

Maria Cristina își sprijină spatele de rama ușii fără să-i lase mâna.

— Tu unde dormi?

— În cealaltă cupolă, răspunde el. Mărul lui Adam i se mișcă sub trahee ca un arici sub o pătură.

— Aha, spune ea surprinsă. Nu dormi cu mine?

Nicola Sarti își drege vocea:

— Mai bine nu... N-aș vrea să te căiești, ținând cont de ce s-a întâmplat până acum.

Maria Cristina pufnește și îl trage în cameră. Apoi închide ușa cu piciorul.

Nicola Sarti atinge un senzor, și o lumină difuză se răspândește pe lambriurile de lemn care acoperă pereții, lăsând tavanul în întuneric. Patul king size, cu așternuturi negre se află în mijlocul camerei, sumar mobilată, în care fiecare element e ascuns privirii.

El ezită lângă intrare.

— Ești sigură?

— Dacă mă mai întrebi încă o dată, te dau afară. Și îl sărută cu pasiune, aproape lipindu-l de perete. Apoi, suspinând, cu ochii aproape închiși, îi șoptește la ureche: O facem cum vrei tu. Îi apasă cu mâna pe șlițul pantalonilor, apoi își strecoară degetele sub curea, în chiloți. Totul.

Nicola Sarti își trage burta și face un pas înapoi.

— Totul? Întrebă puțin îngrijorat.

— Da.

El își desface un nasture de la guler și, fără să-și ia ochii de la ea, deschide minibarul și ia o sticlută de votcă. Apoi se așază în fotoliu, își întinde picioarele și deșurubează dopul. Dezbracă-te.

— Stinge lumina, îi spune Maria Cristina, arătând întrerupătorul.

Nicola Sarti golește jumătate de sticlută.

— Nu ziceai că faci totul?

— Ba da, răspunde ea, dar pe întuneric.

Nicola Sarti izbucnește în râs, apoi își drege vocea.

— Dezbracă-te și fă ce-ți spun eu.

Termină odată, îi spune extenuată Diana Brinzaglia. Te omori făcând sport cu pisălogul ăla de Mirco Tonik, și acum te rușinezi?

Maria Cristina își prinde rochia și și-o scoate, gândindu-se că probabil miroase. O aruncă jos și rămâne în chiloți, sutien, ciorapi și sandale. Își pune mâinile în șold.

— E bine?

— Nu.

Maria Cristina își dă jos sandalele și ciorapii.

— Mi-a căzut unghia.

Îi arată degetul.

— O să crească, zice scurt el. Pune-ți sandalele.

Ea bombăne, apoi, pufnind, îi dă ascultare.

— Chiloții.

Maria Cristina și-i scoate fără să-și ia ochii de la el, apoi își desface puțin picioarele, strângând fesele și mulțumindu-i lui Mirco pentru milioanele de genuflexiuni pe care a pus-o să le facă.

— E bine?

— Și sutienul?

Ea clatină din cap și își unește palmele.

— Sutienul nu, te rog.

— De ce?

— Pentru că mi-am refăcut sânii și nu-mi plac.

— Arată-mi, îi ordonă Nicola Sarti, fără să accepte vreo împotrivire.

Ea își ridică privirea în sus și, ezitând, își desface sutienul, care cade la pământ.

— Uite, sunt prea rotunzi, și sfârcurile stau tot timpul drepte. Poți să spui că nu-ți plac, nu mă supăr. Privește. Ridică brațele, scoțând la iveală subsuorile depilate. În mijloc se vede linia subțire a unei cicatrice. Pe aici mi-au introdus protezele. Au făcut un ocol.

Vorbește-i și despre lifting, dacă tot ai ajuns aici. Diana Brinzaglia e dezamăgită.

— Mie îmi plac, o asigură el.

— Crede-mă. Dacă pui mâna, n-o să-ți placă. Maria Cristina și-i atinge nemulțumită. Sunt tari și puțin reci.

El se ridică și se duce în fața ei.

— Pot?

Maria Cristina își ridică brațele.

— Te rog.

Nicola Sarti îi prinde în mâini.

— Mie mi se par minunați.

— Așa zici?

— Așa zic. Plin de curiozitate, îi atinge cu degetele șoldul, acolo unde pielea e arsă. Simți? întreabă.

— Nu. Maria Cristina își linge buzele și și le mușcă ușor. Respiră adânc și îl sărută. Bărbatul îi pune mâna pe ceafă, dar ea face un pas înapoi. Trebuie să-ți spun un ultim lucru. Apoi tac. Jur.

El clatină din cap neîncrezător.

— Ce e?

— N-am mai făcut dragoste de cinci ani.

Lui Nicola Sarti îi cade fața.

— Nu. Nu cred. Îți bați joc de mine. Cum se poate? Soțul tău...

— Poate, nu-ți face griji.

— Te înșală?

— E bine așa.

— E nebun de legat. Cum se spune, cine are pâinea... Cinci ani?

— Jur. Nu mai reușesc s-o fac cu soțul meu. Și nici singură. Așa că...

— Așa că?

— Așa că... Respirând adânc, soția premierului depășește stânjeneala. Sunt puțin ruginită, am văzut de atâtea ori videoclipul nostru și mă tem că...

El o face să tacă, strecurându-i limba în gură.

Acum îmi imaginez că tu, dragă cititorule, ai vrea să știi dacă protagonista noastră va fi în stare să dea la o parte rugina și dacă va reuși să satisfacă dorința lui Nicola Sarti și să simtă puțină plăcere.

Din păcate pentru tine, va trebui să aștepți, am nevoie de câteva rânduri ca să-ți povestesc ceva ce mi s-a întâmplat mie și care ar putea clarifica mai bine traiectoria minții soției premierului.

În copilărie, voiam cu orice preț o căsuță în copac, eram un cititor al revistei *Topolino* și îi iubeam pe Huey, Dewey și Louie, posesorii unei căsuțe în copac. Cu tenacitatea copiilor

capricioși, îi imploram pe autorii vieții mele să-mi construiască una. Mă mulțumeam și cu una mică, o garsonieră la Villa Ada sau în parcul de lângă casă. Drept să spun, nici unul dintre ai mei n-a fost vreodată prea priceput la bricolaj, apelând la Rino, zis Mustață, omul lor bun la toate, un fel de Luciano, ca să mă înțelegeți, care se ocupa de reparațiile în casă.

Într-o dimineață, eram la țară, iar mama, cuprinsă de o trecătoare criză de energie, a uimit întreaga familie, comunicându-ne că va construi căsuța din copac, ea singură, așa încât, o dată pentru totdeauna, voi înceta să mă mai lamentez. Eu urma să-i fiu asistent, dându-i de jos tot ce-i trebuia. Copacul potrivit era stejarul, pentru că, alături de castan, era cel mai frumos și mai maiestuos. Am ales unul mare, cu ramurile joase, exact în spatele porticului. Ea s-a urcat pe scară, iar eu, de jos, îi dădeam lemnul, șuruburile, cuiele și ciocanele.

Treaba a durat puțin, dată fiind importanța proiectului. Mai mult decât o căsuță, era o cușcă un pic strâmbă, făcută cu bârne și scânduri înșurubate pe marile ramuri arcuite, platforma prăpădită a unui velier de pe care zăream acoperișul casei noastre și o fâșie din gazon. Acolo sus, drept să spun, nu prea aveam ce face, era prea mică de stat în doi, sau stăteai în picioare, sau jos, cu picioarele încrucișate. În vara următoare, când crescusem prea mult, am urcat de vreo două ori, și asta a fost recviemul căsuței.

De atunci au trecut patruzeci și cinci de ani și când se întâmplă să mă duc să-i văd pe ai mei, arunc întotdeauna o privire la căsuța mea din stejar. E încă acolo, la locul ei, tot mai verde de la mușchi, tivită cu dantela lichenilor, învăluită de iederă, câteva scânduri au căzut, dar, în mod misterios, structura rezistă. Observ cum crește vegetația, cum se schimbă, cum mărăcinișul se strânge în jurul trunchiului înainte de a dispărea la trecerea ocazională a vreunei mașini

de tuns iarba, cum trunchiurile copăceilor tineri se lungesc ca să-și găsească un spațiu sub cer, iar cei bătrâni se usucă și își pierd ramurile.

Vara trecută, după un prânz prea copios, cu vinul în corp, cântecul cicadelor în urechi și soarele care frigea câmpia, am hotărât să fac o plimbare în răcoarea pădurii și am ajuns până sub căsuță. Nu prea departe se afla scara pe care țăranul o folosește ca să curețe măslinii. Am luat-o și cu puțină greutate m-am urcat în stejar. Prinzându-mă de crengi, am trecut peste balustradă și am intrat în căsuță. Podeaua scârțâi, dar ținea încă. Nu era mare lucru de văzut, crengile crescuseră și nu mai era spațiu pentru cer, mă pregăteam să cobor, când am observat într-un colț o pată roz. Am dat la o parte frunzele, ghindele și pământul și am descoperit un purceluș din cauciuc cu schiuri și bețe, un pulovăraș verde și o căciuliță cu pompon de aceeași culoare. Rămăsese acolo toți anii aceia, aproape intact, dacă nu ținem cont de o gaură în fund din care ieșea un smoc de umplutură sintetică, ronțăită de vreun șoarece. Căldura, frigul, ploaia și uneori zăpada îl crăpaseră, decoloraseră și îl făcuseră țeapăn ca un carton. L-am strâns în mâini și a scos un soi de grohăit care a intrat în mine ca o sondă lansată în gaura neagră a hipocampusului meu, lovind un cheag de memorie calcifiat de ani și acoperit cu tartrul medicamentelor și al alcoolului. Am avut o revelație, stând în picioare în vechea mea căsuță, a ieșit la suprafață, ca o gălușcă în apa care fierbe, chipul unei fete înalte cu părul scurt, o verișoară îndepărtată din Nord, care petrecuse câteva zile la noi, la țară. Aveam opt-nouă ani, n-am mai văzut-o sau auzit-o niciodată pe Isabella, nici nu eram sigur că se numea așa. Știa să imite la perfecțiune zgomotul făcut de purcelușul schior, inspirând și expirând în același timp pe gură și pe nas. Iar noi, eu și sora mea, eram extaziați, o consideram un fenomen. Am căutat-o pe Isabella pe

Facebook, acum trăiește la Boston cu soțul ei și cu doi copii minunați. Puterea grohăitului purcelușului schior.

Am povestit asta numai ca să spun că Maria Cristina, atunci când Nicola Sarti îi comandă cu cadența aceea a lui romană, ironică și amuzată, „fă ce spun eu”, aude sunând o monedă de o sută de lire, uitată în pușculița memoriei, și întrezărește în cețurile care-i întunecă trecutul ceva mai mult din vremea croazierei.

În primele zile pe mare, Nicola o curta pe Maria Cristina cu manierele brutale ale bărbaților nepricepuți. Râdea de ea, o ironiza și căuta ajutorul celorlalți pentru a o provoca. Jocul lor era să-și rădă de surioara lui Alessio, singura fată din grup. Nicola era cel mai îndârjit dintre toți. Făcea glume și dădea replici care după câtăva vreme o extenuau. Ghionturi, palme inoportune la fund, o caracatiță pusă pe burtă când ea dormea. Maria Cristina nu putea să se ducă pe punte, că imediat el o împingea în apă, așa că, la un moment dat, agasată, se supăra și nu-i mai vorbea, iar atunci el răspundea cu politețuri exagerate. „Dă-te cu cremă, că te arzi. Ți-am pregătit un sendviș.” Cei doi funcționau ca niște magneți care, după felul în care sunt așezați, se resping sau se atrag. Maria Cristina era tulburată și răspundea la glume fugind după el, lovindu-l cu pumnii sau încercând să-l bage cu capul sub apă. De câte ori trupurile lor se atingeau, o energie senzuală trecea de la unul la altul, tăindu-le respirația. Nevoia de a-i sta alături o împingea până pe craterul vulcanului Stromboli, ea, care nu-și mișca fundul nici s-o tai, sau să intre în întreceri și jocuri care deveneau lupte și pipăiri echivoce.

Faimoasa sărutare din noaptea de San Lorenzo, ca o declarație de pace între dueliști, pusese capăt ostilităților și permisesse contactul fizic. Puteau să se atingă, să se sărute, să se strângă în brațe și să se convingă pe ei înșiși și pe

ceilalți că erau o pereche. De altfel, dorința nu se potolea niciodată, nici măcar atunci când dormeau înlănțuiți, prinși într-un joc de explorări, experimente uneori stânjenitoare, de mirosuri, râgâieli, râsete, ordine și refuzuri, de alintări și gâdilături, mâini strânse, sărutări nerușinate în piață și sex în căldura cabinelor.

Într-o zi, în sfârșit singuri, pe vasul ancorat în port, unul lângă altul în cușeta matrimonială, Maria Cristina îi spusese că vrea o pizza. „Du-te să-mi aduci una, te rog.”

„Nu. E prea cald. N-am chef”, răspunsese el în timp ce răsfoia o carte de Stephen King.

„Te rog”, mieunase ea.

El închisese cartea. „Și tu ce faci în schimb?”

„Îți spăl hainele.”

„Nu-i suficient.”

„Cum nu-i suficient? Ce vrei?”

El pusese mâna pe camera așezată pe noptieră. „Facem videoclipul?”

„Care?” Maria Cristina știa foarte bine ce voia.

„Știi tu.”

Ea își lovise tâmpla cu degetul. „Nici vorbă. Ai înnebunit? Pentru o pizza...”

De câteva zile discutau despre ideea de a face un film horror care apoi devenise, ca să vezi, unul porno.

„Îți cumpăr și bere. Și înghețată. De trei feluri. Cu frișcă.”

„Ce fel de arome? Să auzim. Dacă ghicești...”

Ea își pusese mâinile sub cap, înălțându-l puțin.

Nicola ridicase degetul mare. „Ciocolată.”

„OK.”

„Fistic...”, ridicase degetul arătător.

„OK.”

Nicola ezitase nesigur, o privise, își mușcase buzele. Apoi îndrăznise. „Cafea? Ba nu, stracciatella.”

„Exact. Maria Muina acceptă.”

Nicola își luase pe el un tricou. „Mă întorc imediat. Dar după aia faci ce spun eu.”

Totul pentru o înghețată cu trei arome și o pizza.

VII.

Marți, 27 februarie

1.

Maria Cristina Palma zace goală, întinsă pe un lac de cearșafuri negre. Soarele traversează camera și îi cade pe pielea albă a brațului drept, abandonat peste față. Părul, un lan de șuvițe zburlite și decolorate, lucește în lumina dimineții. Încheietura mâinii, îndoită în unghi drept, degetele care par să arate spre un punct din podea. Din chipul, ascuns de braț, nu se văd decât o parte din bărbie și buzele întredeschise pe șirul regulat de dinți, mișcate de respirație. Dincolo de buclișoarele fine de pe ceafă, gâtul se bifurcă în arcadele omoplaților și ale umerilor slabi, acoperiți cu un puf auriu. Subsuoara e o vale puțin mai umbroasă din care se ivește rotunjimea sânelui artificial, așezat, pe toracele brăzdat de coaste care, sub stern, se afundă în abdomenul întins și alb. Nimic nu întunecă pielea de alabastru. Bustul se strânge în talie ca să se lărgască pe

șolduri, pielea își pierde monotonia netedă și începe un teritoriu anarhic și chinuit acolo unde epiderma, arzând, s-a reorganizat în dantelării și dungi albicioase și dure, întinse ca niște elastice pe văi rozalii și cratere lipsite de sensibilitate. Cicatricile se termină cu o graniță precisă, iar de acolo pielea devine din nou catifelată pe abdomen, înconjoară ombilicul, dispare sub un tufiș rar de păr mătăsos și negru, ca acela al orientalelor, și ajunge pe promontoriul întunecat al clitorisului, care se ițește din pliurile corali ale marilor labii. Picioarele lungi se încrucișează în dreptul genunchilor, și ampla curbă a pulpelor se subțiază la glezne, și în secvență armonioasă urmează călcâiele ușor gălbui, tălpile arcuite, degetele nervoase și degetul mare orfan de unghie, puțin zdruncinat de trezirea iminentă.

Căldura soarelui o trezește. În timp ce trupul zace nemișcat, mintea iese din somn ca dintr-o piscină calduță. E în resortul lui Nicola. Reconstituie traseul care a făcut-o să se trezească în patul acela. Liniștea e întreruptă de respirația ei. Își ridică privirea, lumina o orbește, se apără cu îndoitura cotului. Discul solar e sus, pe cerul limpede, semn că e târziu. Nicola e culcat pe cealaltă parte a patului și doarme fără să i se audă răsuflarea. Cu un ochi, Maria Cristina observă camera cu puțină mobilă hotelului de cinci stele, neterminată încă, lipsesc câteva ușițe și câteva rafturi. Lângă fereastră se află un vas pătrat, iar pe jos un tablou mare, abstract așteaptă să fie agățat. Pe tavan un mănunchi de cabluri electrice și becuri.

Cum te simți? o întreabă curioasă Diana Brinzaglia.

Bine, răspunde ea.

Îi vine să râdă când vede pe jos, aruncate lângă sandale, două prezervative.

Vreun sentiment de vinovăție?

Își inspectează meandrele psihicului, cum se face primăvara când, după o plimbare la iarbă verde, te dezbraci, căutând vreo căpușă înfiptă într-un loc ascuns al corpului. Nici un sentiment de vinovăție. Nici o neliniște, angoasă, frică.

E fericită și îndrăgostită.

Maria Cristina nu e mare expertă în iubire, dar are un talent special de a se îndrăgosti, e maestră în arta de a pierde. Suferă de nevoia pierdută, viscerală, emoționantă a celui alt.

Nicola îi place extraordinar de mult. Îi spune asta trupul ei, o senzație de bine, bucurie, ușurare i-a pus stăpânire pe picioarele vlăguite încă de la extazul orgasmului.

Și, culmea, am și terminat, își spune uimită. Era sigură că pusese punct capitolului sex, că este deja patologic frigidă și imună la plăcerea trupului.

În schimb...

Alungă un flash indecent. Nu e momentul pentru amintiri. Când se va întoarce la Roma, va avea timp de înroșit și chicotit și de dat o semnificație acestei nopți memorabile.

Da, memorabile, își șoptește.

Acum însă trebuie să se scoale, să mănânce ceva, îi e o foame de lup. Azi are interviul. Trebuie să plece imediat. Din fericire a avertizat escorta că nu doarme acasă.

Și Nicola?

Îi scrie un bilet romantic și dispare? Sau îl trezește și îl salută?

Își întinde spatele, observându-și amantul. E bronzat, puțin cam păros, dar părul îi e moale, blond și bine distribuit. O atrage profilul chipului lui de om care și-a trăit viața, de explorator polar, îi plac nasul acvilin, ridurile de la colțurile ochilor, urechile mici și bărbia ușor pronunțată, pe care n-o observase înainte. Mărul lui Adam apare solitar pe

gâtul acoperit de barbă. Are puțină grăsime pe burtă și pe solduri, dar brațele-i sunt musculoase, și un tatuaj japonez roșu și albastru cu o caracatiță îi acoperă umărul drept. Sexul îi atârnă moale într-o parte. În somn, nu s-a micșorat, își păstrează generoasele sale proporții și așa. Pielea netedă și închisă la culoare a prepuțului îi înfășoară glandul ca un boboc de lalea, ridicându-se într-o gură de biban.

Aoleo!

Batanga!

Acum își aduce aminte. Așa îi spuneau pe barcă tâmpiții lui de prieteni. Din cauza dimensiunilor.

Batanga și Maria Muina. Poreclele lor.

Zâmbește, în timp ce îi vine în minte un plan vizionar.

Dezinvolta Maria Muina (care între timp, printre altele, a devenit și soția premierului, lider al partidului majoritar, și femeia cea mai frumoasă din lume) îi va face o muie regală lui Batanga adormit, încât acesta să aibă o trezire de neuitat.

Excitată de propria-i îndrăzneală, își mușcă buzele să nu râdă.

Așteaptă, dar, dacă se trezește, se sperie și o lovește cu genunchiul?

Fără să-i pese de pericol, se lipește de Nicola, care continuă să doarmă, îi privește fața relaxată, apoi se apropie de sexul lui, i-l prinde delicat cu degetele și întredeschide buzele. E al ei, ca în urmă cu douăzeci de ani. Aruncă o ultimă privire spre ochii lui, ca să fie sigură că doarme, deschide gura gata să...

Ce e?

Deasupra capului lui Nicola, într-un colț al camerei, se află un obiect care îi atrage atenția. Ce e chestia aia agățată de tavan? Închide gura și își strânge pleoapele, încercând să-l focalizeze. O cutiuță pătrată, neagră, anonimă, cu

marginile rotunjite, având în centru o mică bulină transparentă.

Mariei Cristina i se taie respirația, își îndreaptă gâtul, se ridică și se retrage până la capătul patului. Nu mai poate gândi. Coboară și merge să vadă. Capul, orbitele, timpanele îi bat odată cu inima care i se izbește de stern.

Se așază dedesubt și se uită, înclinând capul. Din spatele cutiei se vede un cablu cenușiu care intră în perete. Simte acru în gură și își dă seama că transpiră, în camera aceea e o căldură infernală, mocheta îi arde tălpile, are subsuorile ude learcă, și picături de sudoare îi curg pe șolduri. Ia scaunul pe care sunt hainele lor și îl duce în colț. Se urcă pe el, se întinde pe vârful picioarelor și prinde cutiuța, scoțând-o din lăcașul ei. Firul se întinde, dar rezistă, trage mai tare, câștigă câțiva centimetri, atât cât trebuie pentru a vedea că în interiorul micii buline transparente există un cerc minuscul care o încadrează. Maria Cristina scoate geamătul unui animal rănit de moarte și cu amândouă mâinile o forțează, trage mai tare, își pierde echilibrul și cade, lovindu-și mai întâi șoldul, și apoi fesa, dar nu scoate un sunet, strânge în mână camera video din care atârână un fir rupt.

— Ce se întâmplă? se aude vocea somnoroasă a lui Nicola Sarti. Maria...?

Ea, în genunchi la picioarele patului, șoptește:

— Ticălosule.

— Maria Cristina, o caută el.

Și, ca și cum diavolul însuși ar înălța-o, se ridică în fața patului în toată înălțimea celor o sută șaptezeci de centimetri, goală, furioasă, cu părul ridicat în vârful capului și ochii de jărat ai Gorgonei.

—Ticălosule! Trupul și-a pierdut orice rotunjime, i-au mai rămas numai sânii, tot restul e o încrucișare de linii și colțuri: picioare, genunchi, coate, brațe, pomeți, bărbie, fund. Ce-i asta? întreabă, arătându-i camera.

Nicola Sarti o privește, pietrificat, cu spatele sprijinit de tăblia patului.

— Spune, nenorocitul! strigă furioasă Maria Cristina și zvârlește camera, care-l lovește în frunte cu un poc rotund, de parcă ar fi din lemn solid.

Nicola Sarti țipă de durere și-și duce mâinile la față.

— M-ai filmat, nemernicule! Dintr-o săritură, Maria Cristina e deasupra lui. M-ai păcălit din nou!

El o împinge instinctiv cu un picior, și soția premierului ajunge cu spatele în peretele opus, aterizează pe mâini și picioare, dar, fără să ezite, se repede din nou la el. O lovește cu piciorul, dar ea îl prinde de un călcâi, țipând:

— Totul era organizat! Uite de ce n-ai vrut să stingi lumina. Uite de ce m-ai...

Maria Cristina își aude vocea înălțându-se aspră și înnebunită. Într-un colțisor al minții, mai există însă o fărâmbă de rațiune și simte că-și iese din minți, că o să ajungă la spital, internată obligatoriu, că o să ajungă pe prima pagină a ziarelor, și își amintește că monstrul, odată eliberat, nu mai poate fi adus înapoi. Dar lui Nemesis, zeița răzbunării, nu-i pasă câtuși de puțin. Maria Cristina, asemenea unei pisici căreia i-au fost luați puii, se agață de picioarele lui, îl strânge, încercând să-l zgârie și să-l muște de coapsă. Trupurile goale, care cu câteva ore înainte se uneau într-o împreunare furioasă, se înfruntă acum într-o luptă fără milă.

Nicola Sarti nu reușește să o dea la o parte de pe el, o prinde de păr și o trânteste pe spate în pat, ea țipă și se zvârcolește.

— Luciano. Bonul de la magazinul de pește din Civitavecchia, întâlnirea din față de la spa, chinezoaica. Nenorocitul!

Bărbatul, gâfâind, sare pe ea, i se așază cu fundul pe stomac și o strânge de gât, în timp ce ea se zvârcolește ca o

viperă, șuieră și scuipă, toracele i se umflă și se dezumflă ca și cum s-ar deschide în două, încearcă cu degetele să slăbească strânsoarea de pe gât, dar cleștele, același clește care o imobiliza pe patul profesorului M., o sufocă.

Nicola Sarti ridică brațul, gata să-i dea o palmă.

— Hai! Lovește-mă. Arată-mi că știi s-o faci, nenorocit de căcat ce ești. Hai, curaj, sparge-mi fața! îl incită Maria Cristina cu ochii ieșiți din orbite. Arată-mi ce fel de bărbat ești. Omoară-mă!

Mâna lui Nicola Sarti, întinsă în lumina soarelui, rămâne acolo.

Maria Cristina, cu forța care-i mai rămâne, îl lovește peste față și apoi, cu un țipăt, întinde mâna și-i prinde penisul.

— Ți-l smulg, nenorocitul! Ce vrei de la mine?

El deschide gura și strigă:

— Cleopatra!

Maria Cristina îi dă drumul.

El, cu șuvița de păr murdară de sânge, o imobilizează în continuare, privind-o cu două fisuri goale, și repetă:

— Cleopatra!

— Cine pula mea e Cleopatra? Întreabă Maria Cristina, pe jumătate sufocată. Ticălosule!

— Ai fost filmată de când ai intrat în încăperea asta. Totul a fost înregistrat. În 4K, îi explică Nicola Sarti cu o voce calmă, continuând să-i blocheze gâtul.

Maria Cristina încearcă să strângă puțină salivă ca să-l scuie în față.

— Știam că ești un infam.

— Dacă nu vrei ca videoclipul să fie postat pe internet, în seara asta, în timpul interviului cu Reitner, trebuie să spui Cleopatra.

Femeia îl privește pierdută, sfârșită, nu înțelege.

— Cleopatra? Cum? De ce?

— Pentru că așa trebuie să fie. De acum viața ta e alta. Îmi aparține. Tu de acum înainte faci ce spun eu. Dacă nu, toată lumea o va vedea pe soția premierului futută prin față și prin spate.

Pentru o clipă, Maria Cristina se întreabă dacă glumește. Dar nu, are o privire prea serioasă și hotărâtă. Un ton rece cum n-a avut niciodată.

Ea e întinsă pe pat, orbită de soare, cu mâna gâdelui încă în jurul gâtului.

— Ce înseamnă Cleopatra?

— N-ai dreptul să întrebi. Trebuie să spui Cleopatra în timpul interviului cu Reitner. Dacă nu spui, dacă nu aud cât se poate de clar, la sfârșitul emisiunii, videoclipul va ajunge pe internet. Și, fii atentă, dacă vorbești cu cineva despre asta, despre video sau despre Cleopatra, cu soțul tău, cu Luciano, cu oricine, cu serviciile secrete, dacă încerci să mă păcălești în vreun fel, dacă nu te duci la interviu, dacă mă cauți, mă chemi, faci cel mai mic lucru care mă poate deranja, filmarea va ajunge pe internet. E suficient un click. Se apleacă rânjind: Dacă încerci să ne fuți, o să știm imediat, te urmărim. Iar videoclipul va apărea.

Maria Cristina îl fixează cu o expresie nesigură, ca și cum s-ar afla pe marginea unei prăpăstii care se pierde într-un hău negru și mișcător.

Nicola Sarti îi lasă gâtul și își duce mâna la frunte, dă peste sânge și apoi își privește degetele.

— Ce trebuie să spui?

— E un șantaj de căcat.

— Te-am întrebat ce trebuie să spui.

Maria Cristina încearcă să i se opună, dar nu reușește, încearcă din nou, apoi oftează.

— Cleopatra.

— Bravo. Acum ia-ți lucrurile și cară-te.

Maria Cristina îl privește, căutând o licărire de lumină, o strâmbătură a buzelor, un semn că e vorba de unul din jocurile lui ciudate. Nu găsește nimic, nu există nici o incertitudine, nici un semn pe chipul lui Nicola Sarti.

Atunci se ridică și, fără să-l piardă din ochi, își ia hainele și iese din cameră.

2.

E greu de povestit călătoria de întoarcere la Roma a Mariei Cristina. De găsit cuvintele potrivite pentru a restitui vârtejul din mintea femeii care înghite raționamentele cele mai simple, presupunerile cele mai elementare, ipoteze cele mai de neînțeles

Își simte capul greu ca un pepene, o menghină îi strânge creierul, inima continuă să-i galopeze, simte încă degetele lui Nicola Sarti strângându-i carotida și nu încetează să tremure. Se teme să nu i se facă rău. De abia reușește să țină volanul, să apese picioarele pe pedale, să semnalizeze.

E o călătorie fără timp. Telefonul sună încontinuu. O caută toți, azi e ziua interviului, și ea le răspunde tuturor, da, OK, sosesc, bine, nici o problemă, ne vedem în curând, în timp ce verifică în oglinda retrovizoare dacă e urmărită.

Odată ajunsă acasă, aleargă în cameră fără să vorbească cu nimeni. Se spală, se îmbracă, se machiază în tăcere, încercând să se calmeze.

Când se prezintă în biroul lui Domenico, îi găsește așteptând-o pe Caterina și pe toți cei din stafful de la comunicare: colaboratori, stagiari, Marina, secretara soțului ei și Dino Berti. Vreo douăzeci de persoane. I-au organizat un briefing cu slide-uri. Marina îi va ilustra întrebările la care se așteaptă și strategiile potrivite pentru a ieși din capcanele jurnalistei. Berti, în schimb, îi va împăspăta

memoria cu privire la ce a făcut guvernul până acum și la ce va face până la alegeri. Poate că Domenico va intra în legătură de la Londra.

— Întâlnire anulată, îi trimite la plimbare Maria Cristina.

— Cum anulată? Întreabă Caterina neîncrezătoare.

— Nu e nevoie. Puteți pleca. Mă descurc singură.

— Dar cum? Suntem aici pentru tine. Am pregătit totul. Asistenta întinde brațul să-i arate pe invitații la party-ul acela surpriză, pe masă sunt chiar și băuturi răcoritoare, termosuri cu cafea și sendvișuri. E foarte important, Maria Cristina...

— Cât mai e până la interviu? o întrerupe soția premierului.

— Șase ore. Dar trebuie să ajungem cu cel puțin o oră și jumătate înainte în studio.

— Trebuie să mă odihnesc, spune Maria Cristina și cuvintele îi ies atât de slabe, încât sună fără drept de apel.

— Bineînțeles, Maria Cristina, spune conciliant Dino Berti. Am aflat de Luciano. Cum se simte?

Măștile acolitului devin pe neașteptate tragice.

— Mai bine. Mulțumesc. Operația a decurs bine.

— Te odihnești eventual o oră, și după aceea rezolvăm repede? se repede să adauge Caterina. A, uitasem, Amelianna se întoarce anume din Maldive ca să te ajute cu ținuta.

— Minunat.

Și, fără să mai scoată o vorbă, soția premierului iese din încăpere.

— Dar tu ce faci acasă? întreabă Maria Cristina, deschizând ușa camerei Irenei care, în vârful patului, îl mângâie pe Pippo, câțelul pe care șoferul l-a adus la Roma.

Fetița își îmbrățișează mama cu entuziasm.

— Ai spus să-l aducă aici! Mulțumesc! Mulțumesc!

Maria Cristina își strânge fiica în brațe, își lipește nasul de gâtul ei adulmecându-i mirosul plăcut.

— De ce nu ești la școală?

— Voiam să stau cu tine înainte de interviu.

Maria Cristina e uimită, nu se aștepta, ar vrea să zâmbească, dar are buzele țepene.

— Bine. Mulțumesc.

— Pippo poate rămâne cu noi? întreabă Irene.

— Da, oftează mama, ținând-o strâns lângă ea. Ar vrea să-i spună că va trebui să se ocupe de el, ducându-l afară să-și facă nevoile, tot ceea ce le spun părinții copiilor când iau animale în casă, dar e cuprinsă de o spaimă nedeslușită.

Vocea lui Nicola Sarti nu încetează să-i repete în cap: „De acum înainte viața ta se schimbă. Îmi aparține mie.”

— Uraa! Uraa! Irenei se adresează câinelui: Pippoto, poți rămâne cu noi. Ai înțeles? Ești un câine roman!

Maria Cristina se întinde pe pat, pe cuvertura șifonată, cu stele roșii. Câinele dă din coadă, sare pe lângă ea cu lăbuța bandajată și o linge grăbit, ca un copil, în timp ce ea îi simte limba trecându-i umedă pe obraji, apoi pe lobul urechii. Îl mângâie, vârându-i mâna în blana deasă de pe gât.

— Bravo, mami, îi spune Irene. Stai aici, să fim noi trei, ca într-un submarin.

Maria Cristina aprobă cu ochii închiși. Trupul și mintea îi cer odihnă, o pauză, dar acum e imposibil.

De ce vrea ca ea să spună Cleopatra? Ce o fi însemnând?

E probabil un cuvânt secret, un semnal care marchează începutul a...

Habar n-are.

„O s-o știm imediat. Iar filmarea va ajunge pe internet.” Așa i-a spus ticălosul. Folosind pluralul. Deci nu e singur. Face parte dintr-o organizație criminală teroristă. L-au folosit pe Nicola Sarti ca să se apropie de ea, el avea videoclipul cu care să o șantajeze și prin el au obținut unul

nou, de mii de ori mai compromițător. Totul e clar. Clinica fără pacienți, hotelurile în restructurare, prezervativele pregătite, povestea cu Alessio ca s-o înduioșeze, luminile aprinse pentru cameră. Și ea, care i-a mărturisit că Domenico o înșală, că nu face dragoste de cinci ani și i-a spus că e gata de orice ca să-i facă plăcere. Iar bastardul acela a sodomizat-o pe soția președintelui Consiliului de miniștri italian, o mamă, în fața obiectivului care înregistra totul. Cel din barcă era doar aperitivul, cel de ieri era felul principal, arma pentru șantaj.

Maria Cristina se ridică și merge în baie, închide ușa, se apleacă deasupra WC-ului și vomită bilă acră.

— Mami, ești bine? Întreabă de afară Irene.

— Da, iubito. O clipă, bâiguie.

— Sigur?

— Da.

Își spală gura și se privește în oglindă. Își simte scalpul și pielea feței întinse. Ochii îi ies din orbitele întunecate înconjurată de cearcăne. Buzele uscate, gâtul armonică, părul ciufulit. Nicola Sarti a reușit să o facă să-și piardă rațiunea și orice urmă de frumusețe.

Nu trebuie să dea interviul. Trebuie să găsească o scuză.

Nu, nu poate. „Dacă nu mergi să dai interviul, videoclipul va ajunge pe internet”, a spus. Iese din baie, Pippo și Irene, unul lângă altul, o așteaptă îngrijorați.

— Ce spui, vrei să vii cu mine să-mi vopsesc părul? Își întreabă fiica.

— Bine faci. Țsta nu-mi place prea mult, mărturisește Irene. Poate să vină și Pippotto?

Câinele o privește cu atenție, așezat cuminte, măturând podeaua cu coada.

— Da.

Irene nu se mulțumește cu atât și continuă:

— Și pot veni și la televiziune, să te văd când dai interviul? O să fiu foarte cuminte, supertăcută, n-o să fac zgomot nici cât o musculiță, jur. Iar de Pippotto am eu grijă.

Maria Cristina învie un zâmbet și-i face semn că da.

Dacă înainte Caterina Gamberini era îngrijorată, acum e terorizată. Dacă avea nevoie de o dovadă că soția lui Mascagni e dusă cu pluta, acum o are. Numai o femeie epuizată, în grave condiții mintale, se duce până la Casal Bertone, la o coafeză indiană, să-și vopsească părul. Și peste puțin timp, doamna asta, care are nevoie de un tratament psihiatric, va trebui să-i dea un interviu Mariellei Reitner și să vorbească despre ea, despre soțul ei și despre guvern. Viitorul ei atârână de una care are IQ-ul unui pangolin. Cum e posibil așa ceva? Asistenta respiră cu greutate, ghemuită pe divanul de culoarea prunei. Poate ar fi făcut bine dacă, în loc să intre în casa asta de nebuni a politicii, ar fi acceptat propunerea fostei ei iubite de a deschide un fast food de paste la Alessandria. Lui Shari treburile îi merg foarte bine. Și și-a găsit până și o iubită nigeriană. Ce o să se întâmple cu ea când ei o să piardă alegerile? Se ridică, masându-și soldul dureros ca să meargă pe terasă pentru o consultare cu cei de la comunicare și siguranță.

În timp ce-și bea cafeaua pe terasă, Maria Cristina îi urmărește pe oamenii din cele două staffuri, care discută, telefonează, clatină din cap, își încrucișează brațele. Caterina aprobă ceva, dând din cap, apoi se întoarce la ea, cocoșată de parcă ar purta un dulap pe umeri. I se așază în față, cu mâinile în poală, și, în timp ce se pregătește să vorbească, expresia chipului ei grăsuț se schimbă din serioasă în afabilă, și apoi în imploratoare.

— Ascultă, Maria Cristina, ascultă-mă, cei de la securitate consideră că nu e posibil, să traversăm Roma în atât de puțin timp riscăm să întârziem la emisiunea în direct. În plus, există deja fotografiile tale de la Operă cu

părul blond, acum vrei să ți-l vopsești castaniu, ce o să creadă lumea? Ar putea, uite, nu știu, să înțeleagă greșit și să vadă în asta o nehotărâre a guvernului, un bumerang, mă rog. Asistenta o privește cu o expresie serioasă: N-ai vrea, cel puțin, să mergi la Diego Malara? Sau să-l aduci aici?

— Nu.

Caterina își mușcă buzele.

— Te rog, Maria Cristina, nu te copilări. Își duce mâna la piept, respirând greu. Ești supărată pe mine pentru ce ai auzit în toaletă? Îmi pare rău, extrem de rău. Am greșit. Iartă-mă.

— Te iert. Să mergem cu escorta. Așa ajungem mai repede.

Tânără înghite în sec.

— Încep să mă simt rău.

Maria Cristina, așezată pe divan, își pune încet un picior peste celălalt, sandaua i se leagănă pe degete.

— Regret.

— Te rog... E o cerere disperată: Premierul e ocupat acum cu Meyer. Nu putem vorbi cu el.

Maria Cristina scoate telefonul din poșetă.

— Dar pe Omidă l-ați întrebat?

Caterina pufnește ca o vidră în apnee și o cadorisește cu un zâmbet extenuat.

— Nu. Nu răspunde imediat. Are întotdeauna nevoie de câțva timp. Doar știi.

Maria Cristina formează numărul, așteaptă câteva secunde.

— Alo! Bună ziua.

Asistenta o privește în timp ce-și roade unghia de la degetul mijlociu. Apoi, ca să nu fie auzită, spune cuvintele în șoaptă:

— E chiar el? Omidă?

— Toate bune. Toate bune. Soția premierului îi face semn că da. Am vrut să te întreb dacă e vreo problemă să-mi vopsesc părul pentru interviu... Da, mai închis, castaniu, ca înainte, un pic mai scurt... Perfect. Mulțumesc. Știu că nu obișnuiești, dar ți-ar plăcea să i-o spui Caterinei? Ți-o dau imediat.

Întinde telefonul asistentei, care îl ia de parcă ar fi un șarpe cu clopoței și îl duce cu grijă la ureche.

— Alo! Da, dumneavoastră sunteți? Sunteți Omidă? Omidă în persoană? E o mare onoare. Da. Bine. Da, sigur. Mulțumesc. Foarte bine. De acord. Foarte bine.

Așa că iată-i: Davide, Irene, Pippotto și Maria Cristina în Mercedes, direcția via di Casal Bertone, escortați de două mașini ale poliției.

Maria Cristina, cu capul sprijinit de tetieră, își ține ochii închiși, ascultând orașul care vibrează în jur. Azi Roma e un infern, inundată de ploile nocturne și invadată de suporteri nemți veniți la un meci de cupă, traficul se strecoară până pe străduțele cele mai strâmte, mașinile sunt parcate pe două, chiar trei rânduri, camioanele de la salubritate opresc circulația, asemenea colesterolului din artere, și, în ciuda sirenelor și a aroganței mașinilor albastre, călătoria e infinită.

Ar vrea să-și elibereze capul de tortura șantajului. Michael Mantler, deprogramatorul lui Andrea, îi învâța pe alții că mintea e o cameră de golit. Trebuie dat afară tot ce nu ne servește. De respirat, dormit, hrănit are grijă corpul. Dar mintea Mariei Cristina e un cub ermetic locuit de Nicola Sarti.

Ce soi de ființă oribilă este? Un actor de Oscar, un monstru, un terorist pornostar căruia nu-i este rușine să fie văzut în videoclipuri hard pentru vreo cauză revoluționară.

Ai reușit până și să te trezești îndrăgostită, se înfurie Diana Brinzaglia.

Cu tocul de la pantof își apasă pe degetul fără unghie. Un junghi ascuțit îi suie pe picior, îi taie respirația. Își strânge buzele ca să nu urle.

Cleopatra. Regina egiptenilor din Antichitate. Foarte frumoasă. Îndrăgostită de Marc Antoniu. De ce tocmai Cleopatra? Pentru că e frumoasă ca ea? Pentru că s-a sinucis din dragoste? E un simbol? Ar vrea să caute informații, să înțeleagă dacă e un nume cifrat, un simbol revoluționar, dacă are vreo semnificație secretă. Dă să ia telefonul, dar renunță. O fi fost deja spart de hackeri. E atât de speriată, că se teme că-i pot asculta gândurile. Și că sunt microfoane în mașină. Dacă ar exista un mod sigur să ia legătura cu Botta, șeful serviciilor secrete, ar putea cere ajutor și să facă în așa fel încât Nicola Sarti să fie arestat.

„Dacă vorbești cu cineva, ajungi pe internet. O să știm imediat.”

Privește afară traficul, șirurile de scutere. Poate o urmăresc. Deschide poșeta și scoate Xanaxul. Lichidul cald, uleios, amar îi amorțește limba. Ia telefonul. Vrea să-l sune pe Luciano ca să afle cum se simte.

Nu, mai bine nu.

Stefania Subramaniam, îmbrăcată cu un sari verde și cu un panettone de păr pe cap, o așteaptă pe soția premierului la intrarea în micul său salon de frumusețe, înghesuit între un magazin de hrană pentru animale și altul de fructe și legume. Coafeza stă în pragul ușii ca o statuie în nișa unui templu indian. În spatele ei se află trei tinere indiene subțiri, care își întind curioase gâturile.

Imediat ce Stefania o vede pe Maria Cristina coborând din Mercedes, își unește palmele în semn de salut. Vestea venirii soției premierului s-a răspândit probabil în zonă, pentru că

la ferestre și pe balcoanele blocurilor moderne ies locatarii cu telefoanele în mână. Vânzătorul indian de fructe are pregătită o tavă cu felii de mango și papaia pe care le oferă Irenei și curioșilor care se înghesuie pe trotuar. E o întâmpinare sărbătorească, fără contestatari. Oamenii din escortă îi deschid drumul Mariei Cristina, care salută cu o mână și intră în salon.

Coafeza încuie ușa și agață pe ea un afiș pe care scrie „Închis”.

— Așa nu ne deranjează nimeni.

Trage draperiile, ascunzând strada, traficul și curioșii care pândesc prin vitrină.

Interiorul localului, cu tavanul coborât și neoane, e simplu. Linoleum negru pe jos, oglinzi pe amândouă laturile, fotolii albastre, fotografii de familie și ale unor faimoase monumente indiene, Taj Mahal, imagini cu munții acoperiți de zăpadă și cu divinități hinduiste.

Asistentele continuă să zâmbescă, clătinând din cap în dreapta și în stânga, în timp ce două cliente în vârstă acoperite cu pelerine negre ca niște vulturi bătrâni o privesc extaziate.

Coafeza se apropie de fetița cu cățelul ei în lesă și o observă serioasă.

— Fac pariu că tu ești Irene.

— Da. Eu sunt.

— Și iubițelul acesta cine e?

Coafeza se apleacă să-l mângâie pe cățel care dă bucuros din coadă.

— El e Pippotto.

— Știi, Irene, că ești foarte frumoasă? Unii zic că ești chiar mai frumoasă decât mama ta.

Fetița, suspicioasă, întoarce capul:

— Cine zice?

— Mulți.

— Imposibil. Coboară vocea și-i spune coafezei la ureche: Dacă-i aranjezi părul, mami e cea mai frumoasă din lume.

— Sigur, noi i-l aranjăm. În orice caz, și tu ești minunată. Sunteți două culori ale frumuseții, care are o mie treizeci și șase. Stefania prinde o șuviță a Irenei. Eu ți-aș tăia puțin vârfurile, ce zici? Și o privește pe Maria Cristina, cerându-i permisiunea.

— Mami, pot? întreabă fetița încântată.

— Bine.

Stefania o încredințează fetelor și îi face semn Mariei Cristina să o urmeze în a doua sală, unde se fac alte operațiuni. Aici, pereții sunt portocalii și există o fotografie în alb-negru a unui sfânt indian, o alta cu autograf de la Maria De Filippi și una a lui Padre Pio, unite într-un sincretism teologic.

Stefania se urcă pe un scăunel, își pune ochelarii de vedere, îi face semn Mariei Cristina să se apropie și îi examinează părul în tăcere.

— Am făcut o boacăna, nu-i așa? întreabă Maria Cristina pe un ton vinovat.

— Nu va fi ușor să scăpăm de blondul ăsta, dar vom reuși. Important e să nu fi pătruns prea adânc.

Maria Cristina se uită la ochii de șoim ai Stefaniei Subramaniam și, timidă, cu un fir de voce, o întreabă:

— Pot să te îmbrățișez?

Indianca întinde brațele, și Maria Cristina se strecoară între ele. Simte același efect pe care l-a simțit când a întâlnit-o în toaleta de la Clubul Canotorilor, dar azi, mai speriată ca niciodată și cu viața atârnată de un fir, e mai puternic și taumurgic. Percepe energia pozitivă pe care femeia i-o transferă ca să înfrunte interviul. Rămâne nemișcată cu ochii închiși, recunoscătoare, regenerându-se în căldura aceea benefică.

Stefania Subramaniam îi șoptește la ureche:

— Să nu fii îngrijorată. Ești puternică și frumoasă ca o tigroaică. O să reușești.

Maria Cristina își pune fruntea pe umărul ei și bolborosește:

— Mi-e frică.

Indianca îi împinge în sus bărbia ca să o privească în față.

— Frica încetează acolo unde începe adevărul.

Ochii soției premierului se umplu de lacrimi, își trage nasul.

— Nu vreau decât să găsesc puțină liniște.

— Trebuie s-o găsești pe cea potrivită pentru tine. Fiecare o are pe a lui.

— Dar eu...

Maria Cristina nu înțelege ce vrea să spună coafeza. Toată înțelepciunea asta o lasă întotdeauna nesigură. În viață a căutat cu toate puterile maeștri, filozofi de la care să învețe, atrasă ca un fluture de noapte de lumina lor, dar imediat cum s-a apropiat de ei, în loc să le soarbă înțelepciunea, a simțit și mai puternic golul din ea.

Stefania îi pune mâinile pe tâmpile.

— Totul trece. Chiar și lucrurile cele mai rele, care ocupă apoi locul pe care-l merită în trecutul nostru. Dar acum să vorbim despre chestii serioase. Ce să facem cu părul ăsta? Eu i-aș face din nou culoarea naturală și l-aș tunde pe ceafă, lăsându-l puțin mai lung în față, apoi l-aș pieptăna cu cărare, ca bărbații. Vei fi la fel de feminină, dar o să-ți dea autoritatea potrivită la interviu.

Maria Cristina îi strânge degetele.

— Mă las pe mâinile tale.

Coafeza îi arată un scaun pe care să se așeze.

— Îmi place când mi se spune asta.

Soția premierului e îmbrăcată cu un pulover gri cu guler rulat și fără mâneci și cu pantaloni negri cu talie înaltă. Are în picioare o pereche de pantofi roșii cu toc. Părul, în noua culoare castanie, moale și lucitor, îi face gâtul și mai lung, iar ochii apar sub arcul sprâncenelor ca niște sfere de chihlimbar. De restul a avut grijă machiajul de la televiziune, atât de încărcat, încât a acoperit cearcăne și riduri. Rujul de un roșu vermeil intens i-a mărit gura, definind mai bine conturul buzelor.

O asistentă i-a comunicat că peste cinci minute o s-o conducă în studio, și când va fi momentul publicitar va putea lua loc pentru interviu. Prin ușa cabinei se aud vocile asistenților, tehnicienilor, machiorilor, fotografilor, tot stafful lui Domenico de la comunicare și vocea subțire a Irenei, care-l învață pe Pippo să stea culcat.

Maria Cristina se plimbă în sus și în jos între divanul tocit de culoare bleumarin și blatul lung din pal de sub oglindă, pe care e așezat un coș cu fructe. Important e să rămâi calmă. Ascultă bine întrebările și, înainte de a răspunde, ia-ți timp de gândire, murmură pentru ea însăși, ștergându-se la subsuori cu o batistă de hârtie, în timp ce motorul micului frigider pornește și se oprește cu un scârțâit enervant. Aerul stătut din încăpere îi umflă plămânii, dar i se pare că se sufocă. Are diafragma contractată. Din fericire, inima nu-i mai bate frenetic.

Picături ușoare de ploaie lovesc în fereastra care dă spre parcare. Apa cade monotonă și aurie în conul de lumină al unui lampion, adunându-se într-o baltă care se lărgeste pe asfalt și e înghițită apoi de un capac de canal. Lângă un container plin de gunoi stă un pescăruș care ciugulește resturile răvășite ale unui hamburger.

Pescărușii au urmărit-o întotdeauna la Roma, la țară, la întâlnirea cu Omidă, adevărații tovarăși în această aventură, uneori au dispărut ca să apară din nou când privirea ei,

pentru o clipă eliberată de gânduri, se întorcea spre cer. Poate păsările cunosc sensul vieții. Să lupți pentru fiecare îmbucătură pe care Dumnezeu ți-o permite.

Telefonul vibrează pe masă.

Domenico.

Acum nu, e târziu. El îi dă doar o stare de anxietate. Cu mâinile în șold, inspirând și expirând adânc, se uită la ecran până când numele soțului ei dispăre.

Un minut mai târziu se aud bătăi la ușă.

— Da? spune cu un fir de voce, strângându-și mâinile transpirate.

Caterina își vâă capul pe ușă.

— Premierul vrea să-ți ureze succes. Îi arată mobilul: De-abia a terminat o ședință. Pot să ți-l dau?

Maria Cristina își trage nasul și ia telefonul.

— Domenico.

— Iubito, scuză-mă, azi nu ți-am răspuns, dar nu am avut nici o clipă de liniște. Cum îți merge? Cum te simți?

— Bine, minte ea cu o voce slabă, care încearcă să pară senină.

— Pregătită?

— Pregătită.

— Sunt furios, în seara asta mi-au organizat o cină cu Meyer și cu ministrul de externe. Nu cred că voi reuși să te văd. Dar Caterina mă va ține la curent. Te rog, du-te fără probleme, că nu trebuie să salvezi tu lumea. Râde ușor. Poate doar pe mine.

— OK.

Maria Cristina și-a pierdut cuvintele și îi rămân doar mulțumesc, bine, OK, da și nu.

— Mi-au trimis fotografia cu noua ta tunsoare. Perfect. Foarte elegantă. Ai făcut bine. Blondul nu-i pentru tine.

— Mulțumesc.

— Dacă Reitner îți pune întrebări la care nu știi să răspunzi, schimbă vorba, povestește ceva personal. Te-ai pregătit cu băieții?

Maria Cristina se apropie de fereastră. Pescărușul a dispărut, iar ploaia și-a pierdut din putere.

— Nu.

— A! Liniște. De ce?

— Am mers la coafor.

— OK. Domenico schimbă tonul: Știi ceva? Mai bine. Mai spontană. Ai înțeles? Deviază. Dacă îți pune întrebări despre politică, despre mine, spune-i că tu nu ai de a face cu alegerile mele sau cu cele ale guvernului meu. Nu ai mers acolo pentru asta. Tu ești protagonista.

Maria Cristina se așază elegant pe divan.

— Da.

— Atunci, cum se zice la Roma, rupe-le gura. O să fie foarte bine.

— Da.

— Te iubesc. Te sun după.

— OK.

În timp ce Maria Cristina termină conversația, cu teama că a depășit limita, ușa se deschide larg și apare o tânără asistentă cu o tunsoare bob fucsia.

— Sunteți gata?

Soția premierului stă picior peste picior, cu spatele drept și mâinile sprijinite pe brațele fotoliului incomod, făcut din vechi cărți de telefon. E încântătoare sub lumina reflectoarelor din studio. Dincolo de sfera luminoasă care o învâluie, ascuns în întuneric, micul public murmură și face zgomot. Maria Cristina își caută cu privirea fiica, aflată pe undeva, dar nu o vede.

Începe numărătoarea inversă în timpul publicității.

E vremea să hotărască.

Toată ziua a alungat gândul, dar acum mai lipsesc doar câteva secunde. Bea o înghițitură de apă, care coboară cu greutate pe gâtul contractat. Deschide brațele și, strângând cotierele fotoliului, se uită în aparatul de filmat fixat pe ea, iar în spate se întrezărește părul cărunt al cameramanului cu căștile pe urechi.

Până una-alta, își spune, să clarificăm că n-am făcut nimic rău. N-am omorât pe nimeni. Eu sunt victima. Am fost înșelată și șantajată pentru ceva ce nici măcar n-am înțeles ce e.

Dacă cedează la extorcarea lui Nicola Sarti și a celor din spatele lui, se va pune în pericol pe ea însăși, dar și guvernul și țara. Videoclipul va expune intimitatea pe care a avut-o cu un bărbat în care a avut încredere. Va muri de rușine, dar va renaște. Va găsi o altă intimitate, numai a ei și secretă.

„Frica încetează acolo unde începe adevărul”, i-a spus coafeza.

Hotărârea e clară, limpede, neechivocă. Frica i s-a cristalizat ca sarea pe piele, dar înăuntrul ei crește o îndrăzneală nesăbuită.

La naiba cu Cleopatra, șoptește.

Pentru prima oară e sigură că nu greșește. Irene o s-o vadă pe maică-sa făcând sex cu un monstru, dar, dacă e inteligentă, cum crede, cu timpul va înțelege. Domenico îi va lua apărarea câtăva vreme, apoi o va părăsi. Nu e tipul care să poarte cu dezinvoltură niște coarne planetare.

O să înfrunte ce e de înfruntat. Dar nu va ceda șantajelor.

Un zâmbet plin de siguranță îi flutură pe buze, în timp ce pe ecran apar: trei, doi, unu.

În emisie.

— Bună seara, doamnă Mascagni, e o mare plăcere să vă avem oaspete.

Mariella Reitner e îmbrăcată cu o bluză largă din mătase roz, care îi ascunde formele, iar un fir cu un pandantiv în formă de soare îi atârnă la gât. Are o tunsoare bob, ținută cu o cordeluță bleumarin. Pare pajul dintr-un film de desene animate.

— Și pentru mine, răspunde Maria Cristina cu un firicel de voce.

Reitner își pune o pereche de ochelari cu ramă roșie pe vârful nasului și aruncă o privire pe foaia pe care o ține în față.

— Vă cunoaștem reticența de a apărea la televizor, faptul că sunteți o persoană foarte rezervată și, cu toate acestea, ați acceptat această discuție. Așa că vreau să vă mulțumesc în nume personal.

— E o plăcere. Maria Cristina strânge pleoapele pentru a-și zări interlocutoarea. Proiectoarele fixate pe fața ei, ca să-i prindă orice imperfecțiune, o orbesc. Pe ecranul aflat la picioarele ei, countdownul indică treizeci și șase de minute până la sfârșitul emisiunii. O infinitate.

În studio nu se aude o muscă, și impresia că sunt singure, într-un spațiu imens, e puternică. Maria Cristina se trage spre marginea fotoliului, strângându-și picioarele în așteptarea primei întrebări.

Jurnalista o observă îndelung.

— Am observat că v-ați schimbat lookul. Acum câteva zile, la Operă, i-ați lăsat pe toți cu gura căscată, cu o tunsoare scurtă, blondă, neobișnuită pentru dumneavoastră, foarte comentată pe rețelele de socializare, iar azi vă vedem din nou șatenă, cu părul și mai scurt. De ce?

Fără să-și dea seama, Maria Cristina își dă la o parte suvița de pe frunte.

— Nu-mi plăcea. Am încercat. Se spune că trebuie să ai o dispoziție înnăscută ca să fii blondă. Eu am descoperit că n-

o am. Nu mă recunoșteam. Vocea îi tremură puțin, cuvintele îi ies cu greu. Irene, fiica mea, continua să-mi spună că nu sunt eu. Așa că...

— După mine, nu vă stătea rău, o întrerupe Reitner. Dar poate că are dreptate fiica dumneavoastră, păreați alta. Soțului dumneavoastră îi plăcea?

Maria Cristina clatină din cap.

— Nu prea mult. Așa că, azi-dimineață, nervoasă, vă mărturisesc, din cauza interviului, am hotărât să redevin eu. Dar cu părul puțin mai scurt și mai vaporos.

— Vă stă foarte bine. Jurnalista zâmbește. Deci voi vorbi exact cu adevărata, bruna și vaporosă Maria Cristina Palma, femeia cea mai frumoasă din lume?

Iată, acum ar putea spune: Nu, vorbiți cu Cleopatra. În schimb:

— Da, cu cea mai frumoasă din lume, cel puțin până când nu se va face un nou sondaj. În curând, să sperăm. De abia aștept să predau sceptrul altcuiva, ca să pot îmbătrâni în pace. Trebuie să admit că încep să joc rolul acesta cu greutate.

Maria Cristina își dă seama că are gura încleiată.

Publicul e tot tăcut.

Nu te gânde, cu cât vorbești mai mult, cu atât se termină mai repede, îi vine în ajutor Diana Brinzaglia. I se pare că o zărește în spatele Mariellei Reitner pe colega ei de școală, cu un top fucsia și țigara între degete, exact la fel ca atunci când a oprit-o în mijlocul străzii.

Jurnalista a povestit copilăria soției premierului, la Palermo, cu tatăl alpinist care și-a părăsit familia, sfârșitul prematur al mamei, mutarea la Roma, la bunici, moartea lui Alessio, cariera de atletă și de top model, căsătoria cu scriitorul Andrea Cerri, accidentul, arsurile, apoi Domenico,

nașterea Irenei. Pe un ecran, în spatele lor, se perindă fotografii din viața Mariei Cristina însoțind povestea.

— Desigur, ați avut multe pierderi și ați trecut prin multe dureri. Ați învățat probabil să le înfrunțați. Să le dați un sens. Se poate da un sens unei pierderi, filozofează jurnalista, continuând să tragă cu ochiul la notițele pe care și le făcuse.

Protagonistei noastre i se pare că se află în fața unui agent de poliție care o interoghează, uitându-se în procesul, verbal. Continuă să-și caute fiica în întuneric, dar nu o vede. Poate a rămas în cabină cu câinele. I-ar plăcea să aibă o clipă pentru a se gândi, dar limba e mai rapidă decât creierul.

— Nu știu să le dau un sens. Trăiesc cu spaima că o persoană pe care o iubesc poate suferi, dispărea sau muri pe neașteptate. Poate de asta mi-e greu să-mi fac noi prieteni, să mă atașez de oameni, mi-e frică să nu-i pierd. Mi se întâmplă să mă trezesc și să merg să controlez dacă Irene e în camera ei. Sau dacă Domenico e bine. Dar visez că, atunci când mi se va întâmpla să mor, mă voi trezi împreună cu cei dragi și cu câinii mei, care se vor bucura mult să mă vadă din nou.

— Sunteți deci credincioasă? o întreabă jurnalista.

Soția premierului clatină din cap.

— Sper. E puțin diferit. Nu cred că e chiar același lucru.

— Nu știu, spune Reitner, apoi adaugă, coborând vocea: Nici eu nu sunt o mare expertă.

Interviul merge înainte rapid, pe o cale sigură, așa cum probabil au căzut de acord cu Domenico. Întrebările se referă la ocupațiile ei cotidiene, la cum i s-a schimbat viața ei și la campania pe care a promovat-o pentru școlarizarea copiilor extracomunitarilor, la impresiile pe care i le-au făcut primele doamne întâlnite și președintele Statelor Unite.

Există o Maria Cristina care răspunde aproape dezinvolt (odată luată hotărârea, nu mai are nimic de pierdut) și o alta care e agitată și de abia așteaptă să se termine emisiunea, să apară filmarea, și apoi fie ce-o fi.

Reitner se uită a suta oară pe notițe, de parcă ar căuta o întrebare mai încuietore.

Maria Cristina își întinde picioarele, regretând că nu s-a îmbrăcat cu o fustă. A greșit lookul. Trebuia să fie mai sexy, mai curviștină, cu bluza descheiată până la nasturele potrivit.

— Soțul dumneavoastră a trebuit să-și abandoneze munca de avocat, era la conducerea unuia dintre cele mai importante birouri de avocatură din Italia. Un om bogat, de succes, cu o soție foarte frumoasă și o fiică. După părerea dumneavoastră, de ce a acceptat să conducă guvernul?

Maria Cristina ridică din umeri.

— Asta ar trebui să-l întrebați pe el.

— Nu ați vorbit? A hotărât singur?

— Bineînțeles că nu.

— Ne puteți povesti cum a fost?

— Eram la Sabaudia, la mare, ne culcaserăm deja. Șeful partidului l-a sunat și i-a propus să accepte să fie cel care formează guvernul. Era grăbit. Domenico a cerut să se gândească până a doua zi dimineața.

— I-ați stat alături în timp ce se gândea?

— Nu. Dormim în camere separate.

Râsete din public. Aplauze.

Iată prima minciună. La Sabaudia dormeau în aceeași cameră. Iar ea a dormit lângă el, protejată de masca pentru ochi, de dopurile pentru urechi și de zece picături de somnifer. Reia povestirea.

— La micul-dejun, Domenico hotărâse deja, mi-a spus că va accepta. Sosise momentul să se implice în mod direct pentru țară.

— A simțit datoria etică, civilă de a intra în arenă?

— Cred că a fost și puțină vanitate, adaugă Maria Cristina, privindu-și mâinile.

Jurnalista pare să se trezească.

— În ce sens? Explicați-mi.

Maria Cristina își atinge ceafa cu degetele.

— Imaginați-vă... Te sună pe neașteptate de la partidul majoritar, ca să-ți spună că ești omul potrivit, singurul în stare să rezolve problemele Italiei într-o perioadă atât de complicată, e evident că te simți investit cu o mare responsabilitate, dar și onorat. După aceea a vorbit cu președintele Republicii, care a știut să-i alunge orice dubiu.

Reitner chicotește amuzată.

— Și în ceea ce vă privea pe dumneavoastră, familia? Viața familială care urma să se schimbe, dacă ar fi acceptat ? Ce v-a spus soțul dumneavoastră?

Maria Cristina își amintește pactul pe care l-a făcut cu ea însăși. Să spună adevărul.

— Domenico mi-a spus că va accepta numai dacă aș fi de acord să-i stau alături ca soție a premierului. Nu-l văzusem niciodată pe soțul meu atât de euforic ca în dimineața aceea. Nu, scuzați-mă, am greșit cuvântul, aș spune plin de energie și convins. A spus că va face tot posibilul pentru bunăstarea Italiei. Și că să lucrezi pentru semenii tăi te ajută să te simți mai bine cu tine însuși. Ce puteam să-i spun? Aș fi putut să-i spun vreodată nu?

— Un adevărat idealist. Nu-mi imaginam. Îmi face plăcere.

Se simte puțină ironie în tonul jurnalistei.

Maria Cristina o privește serioasă.

— Da. Așa a spus. Și credea în ce spune.

Reitner însă insistă.

— Nu v-a spus că poate a fost luat în considerație de șefii partidului și datorită dumneavoastră, fotomodel, splendidă,

faimoasă, partenera perfectă a unui avocat împrumutat de politică, dar nu prea cunoscut de majoritatea oamenilor?

— Nu, răspunde sec soția premierului.

— Și dacă dumneavoastră n-ați fi fost de acord?

— Ar fi renunțat. Așa mi-a spus.

Reitner nu se lasă.

— După părerea dumneavoastră, e adevărat? Chiar ar fi făcut-o?

Maria Cristina își ia puțin timp înainte de a continua.

— Nu știu. Eu știu că l-am ales pe Domenico Mascagni ca soț și tată al fiicei mele pentru că e un bărbat matur, rațional, onest și hotărât. Face o mică pauză: Îmi plac bărbații onești și hotărâți.

— Și pentru că e bogat? îi aruncă Reitner.

— Și.

Publicul se amuză.

Unu la zero, mingea la mijlocul terenului, îi dă ghes Diana Brinzaglia.

— Îmi dădea siguranță și puteam să mă sprijin pe el, știind că va face tot ce e mai bine pentru mine, continuă Maria Cristina. După moartea lui Andrea, primul meu soț, am trecut printr-o perioadă dificilă, am suferit de depresie, iar Domenico m-a reconstruit bucată cu bucată, ca pe un ceainic spart. M-a curtat într-o manieră discretă și elegantă, fără să se impună vreodată, iar când ne-am căsătorit mi-a dăruit o viață minunată. Maria Cristina privește în întuneric, căutând chipurile din public, și, în sfârșit, o zărește pe Irene, care îi zâmbește și își ridică degetul mare. Din păcate, de când a intrat în politică, soțul meu s-a schimbat. Nu-i lipsea nimic, exista posibilitatea de a ne muta la Londra. A renunțat la tot și s-a aruncat în această activitate cu toată energia și poate cu puțină naivitate.

— Soțul dumneavoastră naiv? Cu adevărat?

— Da. Credea că poate face ceva bun pentru țară. Necunoscând intrigile din politică, era convins că poate realiza în libertate, datorită independenței sale, un proiect politic pentru a îmbunătăți viața italienilor. Dar nu e ușor să ajuți Italia. L-am văzut luptându-se ca un leu, dar apoi, zi după zi, pierzându-și elanul. Entuziasmul s-a transformat în frustrare, se simțea neputincios și înșelat, a încetat să mai doarmă, să vorbească despre altceva în afara lanțurilor și obstacolelor care îl imobilizează, a început să se teamă de tovarășii lui de partid, aceiași care îl chemaseră. Un zâmbet amar îi strânge buzele. Adevărul e că politica l-a mâncat. Acasă nu mai este el. E mereu încruntat, îngrijorat, distrat. Admit că nu e ușor de trăit alături de el. Vorbim puțin, nu-l văd niciodată, nu reușește să petreacă cinci minute liniștit cu fiica lui. Se simte singur și trădat. Nu știu... Îmi pare foarte rău pentru el, nu știu cum să-l ajut. Dar văd că, în ciuda a tot, mai crede încă. Iar asta îi face onoare. Nu abandonează. E îndârjit.

Studioul izbucnește în aplauze. Nu e clar dacă pentru soție sau pentru soț. Reitner o privește în tăcere, apoi o întreabă:

— Sincer, sperați să piardă alegerile ca să-l regăsiți?

— Nu. Asta niciodată.

Minciună, îi reproșează Diana Brinzaglia.

— Domenico e un leu... Cred că, dacă va fi ales, legitimat de votul italienilor, va face lucruri excelente. Și în cazul acela, voi fi eu cea care se va da la o parte.

— În ce sens? Nu mai vreți să fiți soția premierului? o întreabă Reitner, apoi, scoțându-și ochelarii, adaugă: Sau poate ne spuneți că vreți să-l părăsiți?

— De ce aș face-o? Nu asta e problema. Dar, ca să fiu soția premierului, m-am pierdut pe mine însămi, am pierdut-o pe fiica mea, lucrurile pe care le iubesc. Rolul acesta nu e pentru mine. Îmi ajunge să fiu soția lui

Domenico Mascagni și mama Irenei, spune în timp ce se imaginează baricadată la țară cu videoclipul ei, care străbate vijelios planeta.

— Scuzați-mă, nu înțeleg, Atunci de ce ați acceptat? Putea să spună nu, acolo, la Sabaudia.

— Suntem un cuplu, și într-un cuplu există uneori un moment în care unul decide, și celălalt acceptă. Și aproape întotdeauna femeilor li se întâmplă să accepte. E așa din zorii omenirii peste tot în lume, chiar dacă nu e corect. Și totuși, vă spun că să fii soție, mamă, să-ți ajuți partenerul să se simtă bine e o meserie care uneori, pare incredibil, e chiar plină de satisfacții.

Reitner o îndeamnă din priviri, dar eroina noastră nu are nevoie de îndemnuri.

— Sper din tot sufletul că în Italia, mai devreme sau mai târziu, va fi o femeie premier, în felul acesta soțul va descoperi ce înseamnă să fii... oare cum se spune? First gentleman. Bărbatul acela va înțelege ce înseamnă să fii însoțitorul tăcut. Să fii mereu amabil, frumos și elegant, să trăiești cu teama că spui lucruri nepotrivite sau incomode, în final va înțelege ce înseamnă să fii soția unui soț care ocupă prea mult spațiu. Se așază mai bine pe scaun. Stomacul i s-a destins, nu mai transpiră, cuvintele îi ies cu ușurință. Știți de ce nu merg la televiziune? Pentru că nu mă simt suficient de inteligentă, perspicace, amuzantă. Nu înțeleg politica și nu mă interesează. Sunt terorizată că o să se poarte urât cu mine și că o să mă masacreze pe rețelele de socializare, că o să mă insulte. Îmi place să mă îmbrac pentru evenimentele importante, să fiu admirată, să arăt bine pentru țara mea. E inutil să neg, mi-a plăcut să merg la Casa Albă, să iau cina cu președintele Statelor Unite, ador privilegiul de a vedea Petra la apusul soarelui sau de a lua cina cu Dalai Lama. Oricum, se spune că sunt frivolă. Acum însă ajunge. A fost frumos, dar e suficient atât.

Maria Cristina a uitat că e în direct la televiziunea națională.

Diavolul acela de Nicola Sarti i-a dăruit curajul.

Timpul a zburat. Mai sunt doar câteva minute până la finalul emisiunii.

— Mulțumesc, doamnă Palma, îi spune Reitner, aplecând capul. Sunt atât de fericită că ați acceptat invitația mea. A fost o conversație edificatoare, ați fost deschisă fără să vă temeți și sunt sigură că telespectatorii au apreciat sinceritatea, curajul, adevărul pe care le-ați adus în acest studio, niște calități atât de rare.

— Mulțumesc.

— O să mai veniți la noi?

Maria Cristina izbucnește în râs.

— Nu!

Publicul e entuziasmat. Cineva strigă numele ei. Chiar și Reitner se ridică în picioare să o aplaude.

— Dar vă mărturisesc că m-am simțit bine, adaugă soția premierului, zâmbind și făcându-și vânt cu mâna.

Jurnalista își pune jos hârtia.

— Și eu.

A reușit. Maria Cristina își întinde spatele și, în timp ce luminile se aprind în studio, se ridică.

Reitner privește în jur și cu un gest oprește aplauzele.

— Pot să vă pun o întrebare?

— Vă rog.

Jurnalista face un imperceptibil pas înainte, chipul ei, până atunci cordial, își pierde orice expresivitate. Înghite în sec.

— Dacă dumneavoastră ar trebui să alegeți o femeie faimoasă, un personaj istoric, cine ați vrea să fiți?

Maria Cristina își strânge ochii.

— N-am înțeles.

— Dacă ar trebui să alegeți un personaj, cine v-ar plăcea să fiți?

Simte că leșină, picioarele nu o mai susțin, plămânii i se micșorează ca niște pungi goale, în timp ce un foc îi cuprinde ceafa și fața. Se așază. Se bâlbâie.

— În ce sens?

Reitner își drege vocea.

— O femeie importantă, semnificativă pentru dumneavoastră. Cine ați vrea să fiți?

— Eu?

— Da. Dumneavoastră.

În studio s-a făcut o tăcere de mormânt.

Maria Cristina privește în jur, acum vede sute de chipuri care o privesc, în ochi au cu toatele aceeași întrebare.

Cine vrei să fii?

Bărbați și femei de toate vârstele, fetele cu căști, tehnicienii, asistenții, operatorii din spatele camerelor și, dincolo de lentilele obiectivelor fixate pe ea, în casele lor, milioane îi așteaptă răspunsul.

E suficient să spui Cleopatra și vei fi salvată. Videoclipul va dispărea. Nimeni n-o să te mai vadă. Spune-o, Maria Cristina. Curaj. De cine te temi? I se pare că îi aude murmurând. Ai înțeleș, în sfârșit. Nicola Sarti e unul dintre noi. Spune-o. E ușor. Eliberează-te! Pentru tine trebuie să spui. Fă un ultim efort.

Soția premierului o caută pe Diana Brinzaglia, dar n-o vede. E singură. Își ridică ochii spre tavan, trage adânc aer în piept, coboară pleoapele și a ieșit din cutia aceea.

Nu e frig, nu bate vântul. Are deasupra capului cerul nopții, norii au dispărut, și luna e acolo ca un rest dintr-o unghie tăiată, iar mai sus stelele strălucesc, agățate ca niște diamante pe bolta neagră a firmamentului.

— Cine ați vrea să fiți, Maria Cristina? îi zâmbește Mariella Reitner. Nu are un nume?

Soția premierului se întoarce spre fiica ei.
— Astronauta Samantha Cristoforetti.

VIII. O săptămână mai târziu

MARIA CRISTINA

Ciao, Nicola! Scuză-mă că te deranjez. Videoclipul nu există, nu-i așa?

NICOLA SARTI

Ciao, Maria Cristina. Nu, nu există,
obiectul pe care mi l-ai aruncat în cap
e senzorul de mișcare.

MARIA CRISTINA

Și Cleopatra?

NICOLA SARTI

Nu știam cum să te calmez. E numele
pisicii mamei mele.

MARIA CRISTINA

IX. Doi ani mai târziu

Și povestea asta, ca orice poveste care se respectă, a ajuns la un sfârșit.

Eu, dragul meu cititor, dacă încă mai ești cu mine, o să stau deoparte, fără să comentez, fără să filozofez, voi lăsa să vorbească imaginile, ca într-un film. Îți spun doar că au trecut doi ani de la interviu, și eroina noastră, cu o poșetă de pai sub braț, se grăbește pe un drumeag de pământ ocru care duce la mare. Tălpile sandalelor fără toc alunecă pe pietriș. Rafale de vânt uscat și călduț îndoaie oleandrii care acoperă cu verde colina și îi mângâie picioarele bronzate, îi răvășesc părul lung, legat la spate cu o fundă roșie cu

buline albe. Cerul e senin, cu straturi de nori pufoși ici-colo care se întind până la orizont, unde se topesc în albastrul Mării Egee. O pereche de capre maronii cu coarneau răsucite și bărbuță, stând în echilibru pe un mic zid din pietre, o privesc în timp ce o ia pe o scurtătură printre stânci și ajunge direct pe plajă, o fâșie subțire de pietricele închise la culoare, pe care se unduiește tăcută apa transparentă a golfului. Fundalul din pietre și tufe de posidonia e atât de aproape, încât pare o piscină naturală.

Nu e nici un suflet prin apropiere, în afară de niște pui într-un țarc și de greierii care cântă în căldura tot mai intensă. În depărtare se aude sirena unui feribot, care ancorează de cealaltă parte a insulei.

Pe o esplanadă sunt întoarse cu burta în sus niște bărcuțe albe și o barcă pneumatică dezumflată, iar unde lipsește cimentul, fragmente de cer se reflectă în bălțile tivite cu sare. Un pescăruș solitar ciugulește printre resturile de hamsii macerate la soare, momeala abandonată de vreun pescar de chefal. Mirosul de pește se contopește cu cel al rășinii pinilor de pe faleză.

Maria Cristina merge cu pas iute pe o cărare de pământ bătătorit care se întinde între mal și stradă cu câteva insule de asfalt în praful drumului. Arcul golfului își pierde perfecțiunea, lungindu-se într-o limbă subțire de pământ, unde se află un mic cimitir, care se reflectă în apa atât de liniștită, că pare cea a unui lac.

Crucile își împart micul spațiu înconjurate de un gard scund, vopsit în albastru, dar acolo unde fierul a rămas nevopsit, rugina l-a colorat în portocaliu. Biserița din mijloc e un cub văruiat pe care e așezată clopotnița. Ușile din lemn sunt încuiate, ca întotdeauna. Maria Cristina deschide porțița închisă cu un lanț fără lacăt și trece printre șirurile de morminte pătate de nisipul adus de ploile continentale. Cele mai multe sunt acoperite de mușcate uscate, de agave,

de grâu îngălbenit, de cimișir care și-a pierdut orice formă. Se oprește în fața unui mormânt care dă spre mare. E o simplă placă de marmură pătrată, cu vinișoare cenușii. Piatra nu și-a pierdut luciul după toți anii ăștia. Deasupra e scris numele lui Alessio.

Maria Cristina îngenunchează, scoate din poșetă o sticlută cu apă, un șervet de în alb, niște sendvișuri învelite în folie de aluminiu și un buchet de violete. Înlocuiește florile din vază. Toarnă înăuntru puțină apă. O șopârlă verde smarald alunecă pe marmură, lăsând urma cozii în praf, și dispare într-o tufă de capere care crește la marginea mormântului. Maria Cristina întinde șervetul pe placă și pune pe el mâncarea. O adiere de vânt îi aduce la urechi clopoțelul unei biciclete. Se întoarce și, protejându-și ochii cu o mână, ridică celălalt braț.

Sus, pe marginea colinei, în contre-jour, se profilează trupul subțire al Irenei pe bicicletă. După câteva clipe apare și câinele, care latră, apoi Nicola, și el pe bicicletă. Bărbatul și fetița își flutură mâinile, salutând-o. Și, unul după celălalt, cu Pippo înaintea lor, încep să coboare spre mare.

SFÂRȘIT

Cuprins

1. I. Miercuri, 21 februarie
2. II. Joi, 22 februarie
3. III. Vineri, 23 februarie
4. IV. Sâmbătă, 24 februarie
5. V. Duminică, 25 februarie

6. VI. Luni, 26 februarie
7. VII. Marți, 27 februarie
8. VIII. O săptămână mai târziu
9. IX. Doi ani mai târziu